

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı: 11/Haziran 1985/ 1.50.-DM

1985 BAHAR ATILIMI İLE YÜKSELEN DEVRİMCİ-DİRENİŞ EYLEMLERİ SÖMÜRGECİ-FAŞİSTLERE KORKU SALARAK DEVAM EDİYOR

Şırnak, Cizre, Şirvan, Pertek, Dersim, Mutki, Çukurca Ve Daha Birçok Alanda Devrimci İntikam Eylemleri Sürüyor

1984 Ağustos'unda başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere Kürdistan'ın bir çok il ve ilçesinde sömürgeci ordu birliklerine yönelik olarak gerçekleştirilen eylemler hızından hiçbir şey kaybetmeden gelişimini sürdürmektedir. Başta sömürgeci yöneticiler olmak üzere, birçok çevrenin kısa sürede "biterler, yeni eylemler geliştiremezler, Türk ordusu güçlüdür" vb. gibi bahaneler ileri sürerek direnişe gölge düşürme çabalarına çetin kış şartlarına rağmen dinmeyen eylemlerle karşılık veriliyordu. Böylece direnişin geçici olmadığı gösterilirken, halka da güven kazandırılıyordu.

Sömürgeci yöneticiler sürekli yaptıkları açıklamalarda "birkaç eşkiya devletle başa çıkamaz. Mehmetçik gerekli dersi onlara verecektir. Köşeye sıkıştırıldılar" vb. düşünceleri dile getirerek, ulusal kurtuluş savaşımızı engelleyebilecekleri konusunda kendilerini umutlandırıyorlardı. Özellikle de çok çetin geçen kış şartlarında, devrimcilerin dağlarda barınamaz duruma geleceklerini hesaplayarak, tüm ordu gücünü harekete geçirerek yaygın operasyonlara giriştiler. Bu operasyonlar esnasında köylülerin desteklerini kesmek ve savaşçıları dağlarda aç bırakarak teslimiyete zorlama çabalarını da geliş-

Devamı Syf: 14'te

Avukat Hüseyin Yıldırım Serbest Bırakıldı

21 Mayıs günü hiçbir hukuki gerekçe gösterilmeden, İsveç yönetimi tarafından tutuklanan Av. Hüseyin Yıldırım ilerici demokratik kamuoyundan gelen yoğun tepki ve protestolar sonucu 31 Mayıs tarihinde serbest bırakılmak zorunda kalındı.

Başlangıçta dünyayı kendisine güldüren bir tarzda Av. Hüseyin Yıldırım'ı "terörist" olduğu ve "cinayet zanlısı" olarak tutukladığını açıklayan İsveç yönetimi, bu iddialarına bir çocuğun dahi inanamayacağını belirten ilerici-demokratik kamuoyundan gelen tepkiler sonucu geri adım atmak zorunda kaldı. Bu kez tutuklama olayının sıradan bazı hukuksal-yasal gerekçelere dayandığını açıkladılar. Av. Hüseyin Yıldırım'ın ilk tutuklandığı günlerde tüm dünya basınına, "cinayet zanlısı" olarak tutuklan-

Devamı Syf: 3'te

BEYANÎ

8 TEKOŞERÊN PKK YÊN RÊBER BI BÊBEXTÎ HATIN KUŞTIN

Me, nîvê miha Nîsan'a 1985'an de 8 endamên xwe yên rêber, gava dixwestin derbasî Kurdistan'a Bakura-Rojava bibin, talîya qomplokî bêbext a bi destê sîxur-provokatoran, qîrexa tixubên Tirkîye û Îraq'ê li Kurdistana-Navîn, hundakir.

Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan a ku bin pêşengîya Partîya me pêşve diçe, bi danezana Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK) di mêjuya 21ê Adar'ê 1985'an de, ketîye demajokî nuh. Gava ev pêşketina di Tekoşîna me a Serxwebûn û Azadîyê de, gelê me û dostên gelê me yên rast dilgeş kir; eşkereye ku rihata hin dor û hêzan jî, revandîye. Li hemberê van pêşketinên di Tekoşîna me a Rizgarîya Netewî de, ne tenê dijminên me yên eşkere û xulamên wan dorên Kurd yên bêbext û bihevrexebatkar, lê rihata hin

Dûmahîk Rûpel 35'an de

İÇİNDEKİLER:

Avrupa Genelinde Kitleler, ERNK'yi Destekleme ve Tanıtma Kampanyasına Büyük Bir Coşku ile Katıldılar

Kürdistan'da olduğu gibi Avrupa ve diğer alanlarda bulunan Kürdistanlı emekçiler arasında da büyük bir sevinç ve coşku ile karşılanan ERNK'nin kuruluşu 21 Mart'ta tüm dünyaya resmen ilan edildiği gibi, daha sonraki süreçte de yoğun bir faaliyetle tanıtılmaya çalışılmış, kitlelerin daha güçlü tarzda bu savaş ve direniş cephesine katılıp, desteklemesi sağlanmıştır.

Bu amaçla yüzbinlerce bildiri dağılmış, afiş ve çeşitli tanıtma araçlarıyla yaygın şekilde tanıtma eylemleri yapılmıştır. Bu tanıtma eylemlerinden en güçlü ve kitlesel olanı da 18 Mayıs'ta Avrupa'nın bir çok alanında yapılan ERNK'yi destekleme ve tanıtma miting ve yürüyüşleri olmuştur. 4000'i aşkın Kürdistanlı emekçinin katıldığı ve oldukça büyük bir coşku içinde gerçekleştirilen bu yürüyüşler Avrupa'daki çeşitli basın-yayın organlarında da haber olarak yayınlanmıştır.

Almanya çapında merkezi olarak Duisburg'da yapılan ERNK'yi destekleme ve tanıtma yürüyüşüne 3000'i aşkın bir kitle katılımı sağlanmıştır.

Kürdistan'ın değişik alanlarından gelen ayrı din, mezhep ve aşiretlere mensup olan binlerce emekçinin tek yumruk halinde bütünleştiği yürüyüş ve miting eylemi, her yönüyle cephe esprisine uygun tarzda sonuçlandırılmıştır.

Sabahın erken saatlerinden itibaren toplanma alanına gelmeye başlayan kitleler, taşıdıkları Cephe, HRK ve PKK bayrak ve flamalarıyla alanı sarı-yeşil-kırmızı renkleriyle donatmış ve taşıdıkları pankartlarla ve mücadeleyi tanıtan ona sahip çıkan sloganlarla gür bir ses halinde yankılanmışlardır. Öğlene doğru harekete geçen yürüyüş kortejinin en önünde kızıl bayrak, arkasında da PKK, ERNK ve HRK'nin bayrak, flama ve amblemleri yer almış, onun arkasında da Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN'ın büyük boy posteri taşınmıştır. Daha sonra sıralanan kırmızı, yeşil ve sarı giysiler içerisindeki kortej ve milli kıyafetler giyen kadın ve çocukların oluşturduğu görüntü çevrede büyük ilgi uyandırmıştır. Onların arkasından şehit devrimcilerin resimlerini taşıyan 200'ü aşkın kalabalık bir grup da ilgileri üzerine çekmiştir. Öndeki bu sıralamanın arkasından oldukça düzenli bir şekilde yürüyüşe geçen kitle, sağladığı disiplinle örnek teşkil etmiştir. Oldukça düzenli şekilde sıralanan pankart ve bayraklar ise yürüyüşe ayrı bir anlam katmış, gür sesle haykırılan sloganlar ortalığı çınlatmıştır. Ellerindeki küçük bayrak ve flamalarla yürüyüşün yanısıra dizilen görevlilerin sağladığı düzen ve kitleye verdikleri güven de yürüyüşün ayrı bir yönünü oluşturmuştur.

Kürdistanlı yurtseverler 18 Mayıs yürüşlerinde güçlü bir dayanışmayı yaşadılar

Oldukça uzun bir mesafeyi kapsayan yürüyüş güzergahı boyunca düzeni koruyan ve hep aynı gür sesle sloganları haykıran Kürdistanlı yurtsever emekçiler, cephenin kuruluşundan duydukları sevinci ve coşkuyu en güçlü tarzda bir de bu eylemde yaşamışlardır. Sık sık haykırılan **"Bıji PKK", Bıji Serok Apo", Yaşasın KUKC"** ve **"Bıji HRK"** sloganları ise yürüyüşe damgasını vurmuştur.

Yürüyüş bitiminde miting alanına gelen ve düzgün sıralar halinde dizilen kitle, Cephe adına yapılan konuşmayı büyük bir dikkatle dinlemiş, attığı coşkun ve gür sloganlarla, konuşmaya destek olmuştur. Yine, FKBDC adına bir temsilcinin yaptığı konuşma ve çeşitli güçlerden gelen destekleme mesajlarının okunması esnasında da aynı coşkuyla sloganlar haykırılmış, mücadeleye olan bağlılık bir kez de burada dile getirilmiştir. Konuşmalardan sonra sunulan kültür programı da kitle tarafından beğeniyle izlenmiş ve direnişe çağrı yapan türkü ve oyunlarla coşku doruğa çıkartılmıştır. Daha sonra tüm kitlelerin birlikte haykırdığı Cephe yemini ile miting sonuçlandırılmış, geleneksel **"Apo hate Hilvanê"** türküsü eşliğinde tüm kitle halaya kalkarak dayanışma içerisine girmiştir.

Aynı gün Fransa'da iki ayrı yerde yapılan yürüyüş eylemlerine de 800'ü aşkın kitle katılmıştır. Paris ve Strasburg'da yapılan ERNK'yi tanıtma ve destekleme yürüyüşü ve mitingi büyük bir disiplinlilik ve coşku içerisinde geçmiş, Cephe, HRK ve PKK bayrak ve flamalarıyla süslenen miting alanı, kitlenin coşkusuyla düşmana olan kin ve nefretin güçlü tarzda gösterildiği bir alan haline getirilmiştir.

Her iki yürüyüş eyleminde de oldukça disiplinli bir hava içinde yürüyen kitle, miting alanında da düzeni muhafaza etmiş, konuşmanın ardından içilen Cephe yeminiyle miting sona erdirilmiştir. Eylemin düzen ve disiplini ise çevrede oldukça olumlu bir etki bırakmıştır.

Hollanda'nın Den Haag kentinde yapılan ERNK'yi destekleme ve tanıtma yürüyüşüne de 300'ü aşkın Kürdistanlı yurtsever katılmıştır. Diğer yürüyüşlere benzer bir düzenlilik ve programlılık içinde gerçekleştirilen eylem, bu alanda bulunan Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçiler üzerinde büyük etki uyandırdığı gibi, Hollandalı demokrat ve ilericilerden de büyük destek görmüştür. Gerek yürüyüş esnasında gerekse de miting alanında düzenli ve disiplinli bir şekilde duran kitle, gür sesle sürekli haykırdığı sloganlarla ve taşıdığı pankartlarla gerekli kamuoyunu oluşturmayı başarmıştır. Eylem süresi boyunca dağıtılan bildiri, yayın vb. şeylerle de eylemin amaçları ve içeriği hakkında kamuoyu bilgilendirilmiş, megafonlu arabada çağrılar ve Cephe'yi tanıtma konuşmaları yapılmıştır. Miting alanında oynanan folklor ve diğer gösterilerle de oldukça coşkulu bir ortam yaratılmış, miting bitiminde tüm kitlenin haykırdığı Cephe yeminiyle eylem sonuçlandırılmıştır.

★

Av. Hüseyin Yıldırım'ın İsveç Yönetimi Tarafından Tutuklanması Avrupa Genelinde Çeşitli Eylemlerle Protesto Edildi.

● Av. Hüseyin Yıldırım Serbest Bırakıldı

Baştarafı Syf: 1'de

dığı haberlerini veren İsveç yönetimi, daha sonra "suçu" gazetecilere yükleyerek, "böyle bir açıklamaları olmadığını gazetecilerin bunu yanlış aktardığını" açıkladılar. Bu da göstermektedir ki, işbirlikçilerini kurtarmaya çalışan İsvec yönetimi, insan hakları ile bağdaşmayan bu tutumunun gördüğü tepki sonucu, geri adım atmakla kalmamış, kurtarmaya çalıştığı işbirlikçilerinin gerçek yüzlerinin daha da açığa çıkmasını sağlamıştır.

İsveç yönetimine sormak gerekir: Çok sıradan gerekçelere ve hiç bir zaman gerçek olduğunu da kanıtlayamayacağınız bu iddialara neden sarıldınız? Yoksa işbirlikçi Kürt ajanları ve cunta işbirlikçisi Ecevit provakasyonun tutacağını mı söylemişlerdi?

Yiğit demokrasi savaşçısı Av. Hüseyin Yıldırım'ın tutuklanma haberlerinin duyulması ardından Kürdistanlı emekçiler ve diğer halklardan ilerici-demokratik kamuoyu başta olmak üzere, çeşitli örgüt ve kuruluşlar bu anti-demokratik tavrı protesto etmek maksadıyla yaygın bir teşhir ve tecrit kampanyası geliştirdiler. ERNK'nin çağrısı üzerine yüzlerce Kürdistanlı emekçi çeşitli protesto eylemlerine girişirken ilerici-demokratik kuruluşlar ve çevreler de bildiriler, protesto metinleri ve çeşitli açıklamalarla İsveç yönetiminin bu anti-demokratik tavrını kınayarak,

insan hakları ile bağdaşmayan ve bir suç teşkil eden tutumlarından vazgeçmelerini istediler.

ERNK'nin çağrısıyla harekete geçen yurtseverler bir işgal eyleminde

Bu derece yaygın prostesto eylemleri karşısında şaşkına dönen İsveç yönetimi, işbirlikçilerini kurtaramamanın telaşı içinde, anti-demokratik tutumunu sergilerken, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı geçmişten beri taşıdığı emellerini de ortaya koydu. Fakat, bağımsızlık ve özgürlük haklarından vazgeçmeyen Kürdistan halkının tavizsiz kararına çarpan emeller boşa çıktı.

Halen elimize ulaşan haberlere göre, Kürdistanlı emekçilerin ve diğer halklardan ilerici ve demokratların İsveç yönetimini protestoları çeşitli biçimlerde devam etmektedir. Bildiri dağıtımı ve İsveç konsolosluklarına siyah çelenk koyma vd. biçimlerde süren bu eylemler, demokratik kamuoyunun bir kez daha gerçekleri görmesini sağlamıştır.

Olayla ilgili olarak ERNK Avrupa Temsilciliği tarafından dağıtılan onbinlerce bildiri ve basın açıklamalarının yanısıra imza toplama kampanyası da başarıyla sürdürülmüş, oldukça yoğun bir kamuoyunun oluşması sağlanmıştır. Ayrıca örgütler ve çeşitli şahsiyetler düzeyinde imzalatılan protesto metnine ise, yüzlerce örgüt ve kuruluş imza atmıştır.

Yine ERNK'nin çağrısı üzerine: bu süre içerisinde gerçekleştirilen diğer eylem ve protesto gösterileri ise şunlardır.

İsviçre: İsviçre'nin değişik üç merkezi olan Cenevre, Bern ve Basel'de yapılan eylemler, büyük yankılar uyandırmış, İsveç konsolosluklarını 24 Mayıs günü işgal eden onlarca yurtsever Kürdistanlı Av. Hüseyin Yıldırım'ın derhal serbest bırakılmasını ve hemen kendisiyle bağlantı kurularak telefon görüşmesi sağlanmasını talep etmişlerdir. Kadın ve çocukların da yoğunlukta olduğu işgal eylemleri İsviçre çapında tüm gazetelerde yer aldığı gibi televizyonda da haber olarak verilmiştir.

Mannheim: 25 Mayıs günü de Almanya'nın Mannheim kentinde kongresini yapan Af Örgütü'nün toplantı salonu 45 kişilik bir grupla işgal edilmiştir. Salona giren ve sahneye gidip, oturarak istemlerini açıklayan Kürdistanlı yurtseverler Av. Hüseyin Yıldırım'ın insan haklarıyla bağdaşmayacak tarzda İsveç'te tutuklanmış olduğunu ve

Devamı Syf: 25'te

HALKIMIZIN DİRENİŞÇİ RUHU HERGÜN DAHADA GÜÇLENİYOR

15 Ağustos ve sonrasında gerçekleştirilen devrimci eylemlerimizin ardından faşist Türk yönetiminin içine düştüğü panik ve çözümsüzlük, aynı zamanda onun ekonomik, siyasal, sosyal ve her alanda korkunç bir çöküntüyü yaşadığını açığa çıkartmıştır. Yeryüzünde tüm gericiliğin liderliğini yapan ABD emperyalizmi ve onun uşağı olan Türk tekelci burjuvazisi çıkarlarını korumak amacıyla, gündemine aldığı taktikleriyle kara-faşist bir düzeni benimsemiş ve özel savaş politikasını bugün Kürdistan üzerinde uygulamaya başlamıştır.

Yapılan eylemlerle birlikte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin girdiği yeni aşama, Kürdistan, bölge ve dünya halkları üzerinde olumlu bir etki uyandırırken; başta faşist Türk sömürgeciliği olmak üzere, emperyalizm ve uşakları gerici yönetimlerle, çeşitli tasfiyeci ve reformist küçük-burjuva "sol" güçlerin de şiddetli tepkisine yol açmıştır. Bu hususlar, çeşitli yazı ve değerlendirmelerde geniş geniş açıklandığı ve gereken izahatlar yapıldığı için biz hemen konumuza dönerek, genelde Kürdistan, özelde de Hakkari-Çukurca yöresinde, yaşanan sömürgeci vahşet uygulamalarını teşhir etmeye ve halkımızın mücadeleye olan bağlılığını izah etmeye çalışacağız.

Eylemlerin hemen ardından, yörede inceleme ve araştırma faaliyetlerine de başlayan cuntanın yöneticileri askeri-baskı ve operasyonların yanısıra, siyasi propaganda ve yalan-demogoji kampanyasına da hız vermişlerdir. Geniş ve dar çaplı toplantılarla, yörenin ileri gelen ve saygınlık kazanmış şahsiyetlerini bir araya toplayarak, mücadelemizi kötüleyen, Türk ordusuna destek isteyen faşist devlet adamları, bir yandan da halkın gözünü korkutmak amacıyla gözdağı vermeye çalışmışlardır. Bu toplantıların içeriği ve amaçları hususunu biraz daha anlaşılır kılmak için, bir-iki örnek vermek istiyoruz: Hakkari'de yapılan toplantıya başta Çukurca olmak üzere, Yüksekova ve diğer ilçelerden çok sayıda aşiret, köy ve kabile ileri gelenleri katılmış, konuşmacı olarak toplantıya katılan Tugay Komutanı ise şöyle bir konuşma yapmıştır: *"Apocuları kendi alanınıza sokmayın, onlara yardım etmeyin, silah vermeyin ve dediklerini yerine getirmeyin. Çünkü onlar, kızıl Rus'turlar. Onların istemi başkadır. Eğer bir Kürt'lük meselesi olsaydı başta ben katılırdım. Çünkü, ben de Kürdüm, üstelik Mardinliyim. Her şeyimizle Atatürk'ün çizdiği yolda yürümeliyiz. Ayrıca, sakın demeyin devlet zayıftır. Devletin her yerde MİT'i ve ihbarcısı bulunmaktadır, yaptığınız işlerden karınız bile haberdar olursa bize bildirir. Ona göre adımınızı ölçerek atın. Devlet güçlüdür, sizlerin desteğini alırsa daha da güçlenir ve herşeye muktedir olur. Yeterki desteğiniz olsun. Bir avuç vatan haini hiç bir şey yapamaz. Sanılmasın ki devlet askeri gücünü yarın, öbürgün kışlalara çeker. Hayır, anarşinin kökü kazınmadığı müddetçe güçlerimizin çekilmesi düşünülemez."* Yaklaşık bir saat süren konuşmasını şöyle sonuçlandırmıştır: *"Ayrıca, biz biliyoruz, Apocular köylerinize geldiklerinde ekmek vb. şeyleri vermek zorunda kalıyorsunuz. Çünkü vermeseniz de zor yoluyla alıyorlar. Ancak, sizden istediğimiz tek şey; gençlerinizi onların yanına bırakmamanızdır. En büyük korkumuz gençlerin aldatılmasıdır. Sizleri aldatamayacaklarını biliyoruz ama gençleri kandırabilirler. Onun için, köylerinize geldiklerinde siz hemen bize haber verin, biz hemen müdahale ederek kara ve hava kuvvetlerimizle onları imha ederiz."* Konuşmasının bitiminde toplantıya katılanların da görüş belirlemesini isteyen faşist subay tercüman aracılığıyla, en yaşlı aşiret ileri gelenlerinden olan H... Ağa'ya dönerek *"sen ne diyorsun H... Ağa, köyünüzdeki güvenlik kuvvetleri sizleri iyi koruyorlar mı, bu son durumları nasıl değerlendiriyorsun?"* diye sorması üzerine yaşlı köylü yerinden doğrularak, yanında duran askerelere dönmüş ve büyük bir öfkeyle, *"ya maşallah, mehmetçikleriniz bizi çok iyi koruyor, atın atın bunları dışarı. Bunlar köpekten de kötüdürler. Bir de bizi korumalarından bahsediyorsunuz. Ekin tarlalarımızı dahi talan ediyorlar. Ayılar, kurtlar malımıza girdiğinde bir taş atıyoruz kaçıp gidiyorlar. Ama sizin askerlerinize taş atsakta para etmiyor. Ne yapsak da bize yaptıkları kötülüklerden vazgeçirtemiyoruz onları"* diyerek, sömürgecilere olan kin ve öfkesini açıkça belirtmiştir. Toplantıya katılanlara büyük cesaret ve güven veren bu cevap karşısında şaşkına dönen faşist subay, havayı yumuşatmak için şaka mahiyetinde yöneltiği, *"Doğru söyle H... Ağa, sen Mustafa Barzani'yi mi çok seviyorsun, yoksa Atatürk'ü mü?"* sorusu üzerine H... Ağa, hiç istifini bozmadan *"O da laf mı, Barzani'nin olduğu yerde, benim yanımda Atatürk'ten söz edilir mi?"* diye cevabı yapıştırınca komutan neye uğradığını anlayamadan toplantıyı sonuçlandırmak zorunda kalmıştır.

Sömürgecilerin hiçbir uygulaması halkımızı teslim almaya yetmiyor

Yine aynı subay, bir operasyon esnasında, sorguladığı bir köylü kadınına aşağılık küfür ve hakaretlerde bulunmuş, onun bu tavırlarına karşı kadın, gayet sakin bir şekilde, *"bana küfretmeye hakkınız yoktur. Sözde siz bu devletin yetkilisisiniz, bu kadar basitleşmenize şaşıyorum doğrusu. Bir de benden kocamı soruyorsunuz. Ben onun nerede olduğunu bilmiyorum gücünüz varsa gidin bulun"* diye cevap vererek sömürgeci baskıların halkımızı yıldıramayacağına en iyi örneklerden birisi olmuştur. Yine aynı kadın, *"kocan eve geliyor mu, şimdi neredelir, ne işle uğraşıyor?"* sorusuna da

şöyle cevap vermiştir: *"Evet kocam eve geliyor. Ama şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Herhalde baharla birlikte onun nerede olduğunu ve ne ile uğraştığını siz de anlarsınız, biz de."* Bu cevap faşist subayı çok ürkütmüş olacak ki, çareyi kadını dışarı attırmakta bulmuş ve azgın işkencelerinin dozunu biraz daha arttırmıştır. Uygulanan tüm pasifikasyon ve yıldırma çabaları, halkımızı tersinden etkilemekte, her baskının ardından düşmana olan kin ve nefret bir kat daha artmaktadır.

Son işkence ve katliamlara eklenen bir yenisi de Çukurca'nın Narlı (Biyedare) köyünde gerçekleştirildi. Yurtsever köylülerden Mustafa ERDAL, sömürgeci barbarların ağır işkenceleri sonucu şehit düştü. Katliam, yöre halkı üzerinde büyük etki bırakınca sömürgeciler olaya intihar süsü vermeye çalışmışlar ancak, halk durumu bildiği için kimse bu yalana inanmamıştır. Mustafa ERDAL'ın ailesiyle, diğer köylülerin ilişkilerini de kesen ve yoğun bir baskı uygulayan sömürgeciler, halkı sindirebilmek için her yönteme başvurmuşlardır. Buna benzer bir olay da Çukurca'nın Jiyanış köyünde yaşanmış ve huduta yakın bir yerde oldukça yoksul bir köylüyü kurşun yağmuruna tutmuşlar, köylüyü ağır yaralayarak iki katırını da öldürmüşlerdir. Bu olaydan sonra, aç kurtlar gibi köye saldıran ve buldukları herşeyi talan eden sömürgeci barbarlar, sefalet içerisinde bulunan Kürdistan köylülerini bir de bu yönlü yıpratmak istemişlerdir.Onların bu talanlarının önüne geçmek isteyen köylü kadınlar ellerine geçirdikleri taş, sopa, kazma, kürek, vb. ne varsa askerlerin önüne dikilmiş ve artık sabırlarının kalmadığını, canları pahasına da olsa eşyalarının talanına izin vermeyeceklerini belirtmişlerdir. Beklenmeyen bu direniş karşısında aldıkları eşyaların büyük bölümünü bırakmak zorunda kalan kolluk kuvvetleri, arkalarına dahi bakmadan geri çekilmişlerdir.

Bir diğer köyde de işkenceye aldıkları 25 yaşlarındaki bir genci felç ettikten sonra serbest bırakan sömürgeci faşistler, Aşuti köyünde de ot toplayan iki köylüyü kurşun yağmuruna tutarak ağır yaralamışlardır. Ayrıca uzun süreden beri tutuklu bulunan 10 kişinin hayatından da endişe edilmektedir. Son olarak iki köylünün ölüm haberi ailelerine verildiğinden halk diğer tutukluların da öldürülmüş olabileceğini söylemektedir.

Bu süreç içerisinde Türk ordusu içerisinde de birçok olay meydana gelmiştir. Sömürgecilerin halka yaptıkları zulme tahammül edemeyen ve bunalıma düşen bir çok askerin, intihara teşebbüs ettiği, yine HRK savaşçılarının eylemlerinden duydukları korku ile bunalıma düşen bir çok askerin de sırf nöbete gitmemek, ya da operasyonlara gitmemek için intihar ettikleri sık sık görülen olaylar haline gelmiştir.

Tüm bunların yanısıra, nedenlerinin öğrenilemediği bir olay olmuş ve Çukurca şehir merkezinde sömürgeci güçler arasında çıkan bir çatışmada üç asker ölmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır.

Karakollarda bulunan kolluk kuvvetleri gördükleri her karaltıya ateş etmekte, sayısız mermiyi boşluğa sıkmaktadırlar. Halk, neden böyle yaptıklarını sorduğunda ise, yalan söyleyerek, *"Apocular saldırdı ancak onları püskürttük"* demektedirler. Halkın deyimiyle *"gündüz dikili ağaç olan ama gece Apocu olup karakollara saldıran"* cansız varlıklarla çatışan sömürgeciler, sık sık kendi kazdıkları kuyulara düşmektedirler. Karakolların etrafını sıra sıra mayınlarla döşeyen sömürgeciler, sık sık gömdükleri mayınlara takılmakta, patlamalarda çok sayıda askerini kaybetmektedirler. Kendi askerlerine güvenmeyen ve en ufak bir şeyde koma haline gelene kadar dayak atan sömürgeci subaylar, karakol yakınında iki çoban çocukla sohbet eden iki komando erini döverek ölü derecesine sokmuşlardır.

Yöre halkından ve devrimcilerden ödü kopan sömürgeci kolluk kuvvetleri, bu korkularını sık sık açığa vuran tavırlara da girerek halkın alay konusu haline gelmişlerdir. Halk arasında anlatılan olaylardan birini ilginçliği bakımından buraya aktaralım: Çukurca'nın Erbiş köyünde bulunan karakolda bir asker hastalanmış ve onu hastaneye götürme cesareti gösteremeyen subaylar, nasıl götürebilecekleri hususunda tartışarak bir karara varmışlardır. Askere peşmerge elbisesi giydirilip silahı ve kimliği de alınarak hastaneye kaldırmak istemişler. Ama bu kez de asker, Kürtçe bilmediğinden, devrimcilerin eline düşebileceği korkusu belirmiş. Bunun üzerine askere, "ez Erbişime" cümlesini ezberletmişler, unutmaması için elbisesinin içine de yazmışlar.

İşte bu olay bile başlıbaşına, sömürgecilerin nasıl bir korku içerisinde olduğunu, halkımız nezdinde ne kadar gülünç duruma düştüğünü izah etmeye yetmektedir. Karakollara yiyecek, giyecek vb. erzak taşırken de çok tedbirli davranan kolluk kuvvetleri, helikopterler desteğinde bu işi yapmaya başlamışlardır. Ordu içerisinde, partizanların baş hedefi olan subaylar ise operasyonlarda asker elbisesi giymektedirler.

Eylemlerden sonra, halktaki suskunluğun yerini canlılık ve hareketlilik almış ve başta K. Evren'in *"12 Eylülden sonra devletin otoritesini sağladım ve yeniden hakim kılabildim"* dediği esnada, HRK'nin ilanıyla yer yerinden oynamıştır. Çok yönlü plan ve taktik uygulamalarına rağmen amaçlarına ulaşamayan sömürgeciler, her zaman olduğu gibi yine halka yönelmiş ve savaşı Kürdistanlılaştırabilmek için yoğun çabalar sarfetmişlerdir. Bu yörede de aşiretleri yanlarına çekmek istemiş, milisleri oluşturmak için girişimlerde bulunmuşlardır. Yörede, geçmişten beri direniş geleneğini sürdüren Ertuş Aşiret Federasyonu da dahil, bir çok aşireti silahsızlandırmak, Türk vatandaşı olmaya zorlamak isteyen sömürgeciler, bir yandan da pasif görünen aşiretleri milisleştirerek PKK'yi yoketmek amacını taşımaktaydılar.

HRK güçleri, sömürgecilere ve ardından iflah olmayan ihbar ağına indirdikleri darbelerle kitlelerde büyük bir sempati ve sevgi uyandırmışlardır. Mücadelemiz artık kitleler arasında konuşulan tek olgu haline gelmiştir. Gelişmeler, sömürgecilerin aleyhine olduğu için bugün taburların yerini alaylar, alayların yerini tugaylar, küçük karakolların yerini de taburlar almaya başlamıştır. Tüm baskı ve işkencelere rağmen halktan tek kelime alamayan sömürgeci kolluk kuvvetleri çılgına dönmüşlerdir. Çocuklara bile saldıracak kadar kudurganlaşan faşistler, köy muhtarlarına zorla silah vererek köylülerle birlikte dağlara çıkıp Apocuları vurmalarını istemekte, bu istekleri yerine gelmeyince de azgınca saldırılar yapmaktadırlar. Halkımızın dini inançlarını da kendi çıkarları uğruna kullanan kolluk kuvvetleri, bu yöntemle de bir şey elde edememişlerdir. Şimdi ise, uygulanan tek yöntem özel savaş politikasıdır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki, durum ne kadar vahim olursa olsun, PKK önderliğinde direniş temelinde bilinçlenen, birleşen ve örgütlenen halkımız karşısında sömürgecilik yok olmaya mahkumdur.

***Hiç Bir Baskı Yöntemi Halkımızı Yıldıramaz!**
***Yaşasın Ulusal Kurtuluş Mücadelemiz!**
***Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!**

Çukurca'dan
Bir PKK Sempatizanı

"Kürdistan'daki Geliştirilen Mücadeleden Avrupalılar da Birçok Şey Öğrenebilirler"

Berxwedan'a

Öncelikle devrimci selamlarımı iletir, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin -ERNK- ilanınından dolayı sizleri kutlarım.

Tüm kalbimle bu Cephe'nin bir başarı teşkil edeceğini umarım. Kürdistan'da gelişen mücadele göz önüne getirildiğinde 21 Mart 1985'de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kuruluşunun haklı bir adım olduğunu gelecek gösterecektir. Cephe'nin kuruluşunun ve başarısının yalnız Kürdistan ile sınırlı kalmamasını, aynı zamanda Avrupalı ilerici ve demokratların da bu Cephe'yi tanımalarını ve fiilen destek sunmalarını umarım. Bunu kişisel düzeyden çok, kendisine ilerici diyen parti ve örgütlerden şüphe duymama rağmen söylüyorum.

Birçok örgüt sık sık şunu söylemektedir: *"Kürdistan hakkında çok az bir bilgiye sahibiz."* Bu özür, belki kişisel düzeyde kabul edilebilinir, fakat her ay ellerine bu konuda bildiri geçen ve böylelikle aslında çok iyi bilgi edinen örgütler düzeyinde kabul edilemez.

Örneğin CPN (Hollanda Komünist Partisi) ile senelerdir Kürdistan hakkında konuşulmakta, ilişki halinde bulunulmaktadır. Özellikle bu Partinin Den Haag şubesinden söz ediyorum. Eğer 17 Mayıs'a kadar 800 bildiri ve gazete dağıtılıyor ve 18 Mayıs'taki yürüyüşe sadece 1 kişi katılıyorsa, o zaman bunun ne anlama geldiğini sormak gerekir. Burada bir bilmemezliğin veya Kürtler tarafından eksik bir örgütlenmenin sözkonusu olduğu kanısında değilim.

Burada sözkonusu olan, bir partinin enternasyonal dayanışma duyarlılığını, Nikaragua gibi ülkelere bir moda biçiminde indirgemesi olayıdır. Gerçekten de bundan ileri gitmemektedir. Düşünceme göre bu parti enternasyonalist dayanışmayı bayrağında taşımakta, fakat pratikte bunu çok sınırlı tutmaktadır. Bu parti Avrupa'da ve Hollanda'da birçok partilerde görüldüğü gibi kendi ideolojisinden sapmıştır. Nikaragua için bir yürüyüş düzenlemek bir modadan ve basit yollarla anti-Amerikancı olmaktan başka bir şey değildir. Bu parti kendisinin resmi olarak Marksizm-Leninizme karşı olduğunu açıklamıştır. Birçok kişi kendi işçi sınıfından uzaklaşan bu partiden ayrılmışlardır. Kendi mücadelesinden kaçan bir parti Kürdistan halkı ve mücadelesine nasıl bir dayanışma gösterebilir?

Böylesi bir parti yaşam hakkı bulmamalıdır! Ama sözünü ettiğim bu parti sadece bir örnektir, ki Avrupa'da genellikle bu tür partiler mevcuttur. Bu partiler kendi işçi sınıfından, mücadelesinden ve ideolojisinden uzaklaşmış partilerdir. Fakat bu durum, Kürdistan halkının Avrupa halklarından dayanışma bekleyemeyeceği anlamına gelmez. Türkiyeli ilerici ve demokratlarda da olduğu gibi, burada da partiler tarafından aldatılmış, öndersiz kalmış, fakat haklı bir mücadele için bir şeyler yapmaya hazır bulunan kişiler vardır.

Bu insanlara ulaşmak basit değildir ve yoğun çaba gerektirir. Ama bu çabanın yararlı olacağını düşünüyorum.

Son yıllarda hangi kazanımlar elde edildi? Önceleri tartışmaların temel noktası Kürtlerin halk olarak tanınıp tanınmaması sorunu idi. Bu konu üzerine bugün daha az tartışılmaktadır. Bugün daha çok Bağımsızlık Mücadelesinin Türk devleti gibi bir güce karşı zafer elde edip edemeyeceği tartışılmaktadır. Avrupalılar artık Kürdistan halkının var olduğunu ve Türk sömürgeciliğine karşı direnişi yükselttiğini bilmektedirler. Sosyal-Demokratların denetiminde olan Avrupa basın-yayın organları Kürdistan'da gelişen mücadeleyi sürekli örtbas etmeye çalıştılar. Onların bu çabalarına rağmen bu mücadele sesini duyurmuştur. Kürdistan, Avrupa'da emperyalistlerin ve sömürgecilerin gerçek politikalarını açığa çıkaran en iyi bir örnek durumundadır, ki bu politika dünyada kendisini en açık biçimi ile Kürdistan'da göstermektedir. Kürdistan'daki geliştirilen mücadeleden Avrupalılar da birçok şey öğrenebilirler. Bu mücadeleyi desteklemek her Avrupalı ilericinin görevidir. Mücadeleyi desteklemek mücadeleye hazır olmak ile mümkündür. Gerek Kürdistan ve gerekse kendi ülkesi konusunda mücadeleden kaçılırsa, sözümona dayanışmanın ne değeri kalabilir ki? Kürdistan örneğinde beraberliğin önemini her zamankinden daha fazla görebiliriz. Son günlerde İsveç'te olan olaylar bir tehdittir. Bu, Kürdistan halkını mücadeleden alıkoymak için çizilmiş bir planın sadece küçük bir parçasıdır. Bu uygulamayı Kürdistan halkının ve diğer halkların üzerinde hakimiyetini sürdüren kapitalizm ve emperyalizme karşı mücadele verenler kendilerine yönelik bir tehdit olarak görmelidirler.

***Sizin mücadeleniz benim de mücadelemdir!**

***Türk sömürgeciliğinin sonunu getirmek için bu düşmanlara karşı birlikte mücadele verelim!**

***Bağımsız ve Özgür bir Kürdistan için ileri!**

Hollanda'dan
demokrat bir bayan

Haziran Şehitlerimizi Devrimci Enternasyonalist Mücadelemizde Yaşatıyoruz

Bilinmektedir ki her direniş hamlesi halkların mücadelesinde önemli bir rol oynamaktadır. Elde edilmek istenen her kazanım bedelini en değerli olgularda bulması kaçınılmazdır. Eğer bu bir vatan olgusuysa, açık ki onu elde etmenin bedeli de yüce fedakarlıklarla, dökülen kanlarda karşılığını bulur. Hele hele sözkonusu Kürdistan gibi adı unutturulan bir ülkeyse; burada elde edilmek istenen her mevzi için, mücadelenin çok daha acımasız olacağı açıktır. Burada doğan bir devrimci hareket daha ilk günden güçlü bir direnişçi atak yapmak zorundaydı. Nitekim Kürdistan'da düşüncede ve eylemdeki ilk devrimci çıkış güçlü bir atakla gelişmelerde belirleyici önemde rol oynadı.

PKK Hareketinin şahsında kendisini ortaya koyan bu çıkışla birlikte Kürdistan halkı çağdaş ve direnişçi halklar arasında adını duyurmaya başladı. Sömürgecilik ise Kürdistan halkının bu direnişçi atağını tarihsel geleneğine başvurarak, PKK'ye karşı yoğun bir komplo ve saldırı geliştirmeye başladı.

Ama bilinmektedir ki, Kürdistan halkı öncü gücüne cephesel bir yanıt vererek, tüm kesimlerin aktif desteğiyle muazzam bir direniş yükseltti. Düşman, ilan ettiği sıkıyönetimlerle, sivil faşist güçlerin ve yerel gericiliğin düzenlediği saldırılarla, sömürgeciliğin "sol"dan ve "miliyetçilik" adına düzenledikleri saldırılarıyla gelişmeleri durdurmak istedi. Bu dönemde sadece Haziran ayına tekabül eden şehit olaylarına bakmak bu gerçeği açıkça ortaya koyar. 1978 Haziranında Iğdır'da faşistler tarafından Köroğlu KESER ve Şahin AKAR yoldaşlar şehit edildiler. 1980 Haziran'ında ise, sömürgeciliğin milliyetçilik adına uzantısı görevini gören KUK'çular tarafından Derik'in Kermırira köyünde Zülfü TÜRK, Derik'in Şaban köyünde Nezir ABAK yoldaşlar, kurulan pusuda alçakça katledildiler. Yine aynı dönemde yurtsever köylü Hemo "KUK"çular tarafından katledildi.Bucak eşkiya çeteleri saldırılarında ise 15.6.1980'de Celal KORELİ, 18.6.1980'de Hüseyin KANPAK, 19.6.1980'de Ahmet YETKİN yoldaşlar şehit edildiler. 18.6.1980 günü yine sömürgeciliğin tescilli uşak örgütü "PDA" tarafından Hasan YILMAZ yoldaş alçakça katledildi. Hareketin aktif sempatizanı Sadık ..... 1980 baharında tutuklanarak 23.6 1980'de sömürgeciler tarafından katledildi.

Öyleki Kürdistan halkının genç öncüsü birçok cepheden açılan saldırılara göğüs germek zorunda kalmıştı. Kadroların tecrübesiz ve yetersiz oluşlarına rağmen yükselen devrim dalgasına akın eden halk yığınları düşmanı çılgına çeviriyordu. İşte bu ortamda sömürgecilik başvurduğu 12 Eylül faşist müdahalesiyle halkımıza açık savaşını ilan etti.

Düşmanın karşı-devrim cephesine güçlenen bir devrim cephesiyle yanıt verme zorunluluğu vardı. Ancak korkunç bir güç dengesizliği de sözkonusuydu. Devrim cephesi, öncü gücün etrafında güç toparlama, dünyadan yalıtılmış Kürdistan'ı dışa açma ve biriken güçle, deneyim kazanmış kadrolarla devrim cephesini yükseltme göreviyle karşı karşıyaydı. Bu ortamda düzenli, taktiksel bir geri çekilme şarttı. Ne varki, yeri gelmişken bulanıklaştırılmak istenen bir hususa değinmeden geçmeyelim. Bir çok küçük-burjuva oportünist eğilim geri çekilişi doğrudan cuntanın gelişine ve tabi ki buna bağlı olarak ülkeye dönüşü de cuntanın "gidişine" veya sağlayacağı bir "demokrasiye" bağlamaktadırlar.

Hiç kuşkusuz ki bu kabul edilmez bir durumdur. Halkların devrim deneyimlerine bakıldığında, görülecektir ki, faşizmin en çok saldırılar geliştirdiği ortamda, devrim cepheleri muazzam bir ivme kazanarak, müthiş bir boğuşma sonucunda zafere gitmişlerdir.

Kürdistan halkı ve onun öncü gücü PKK hareketi, geri çekilişi devrimci bir sorumlulukla ve halkına bağlılık temelinde ele aldı. Sömürgecilikten yerel gericilikten, ilkel ve küçük-burjuva milliyetçi eğilimlerle sosyal-şoven bloklaşmalardan yoğun saldırıların geldiği bir ortamda öncünün kuvvetleri yeterli bir hazırlığa sahip olmadığı gibi, dış dünyadan da yalıtıktı.

İşte bu koşullarda dışa açılış; sıcak savaş içinde Hakilerden devralınan yüce bir enternasyonalist ruhla, kan temelinde Ortadoğu ve dünya halklarıyla sağlanan dayanışma birlikleri ve bunun uğruna canlarını katık eden Kürdistan halkının yiğit evlatlarının şehit düşüş olayı tarihsel bir anlamdadır.

Filistin ve Lübnan halklarıyla siyonizme ve enternasyonalizme karşı bir yandan omuz omuza savaşırken; öte yandan yorucu bir çalışmayla kendi hazırlıklarını yürüten yiğit PKK kadro ve savaşçıları ülkemizde güçlü bir direnme ve saldırı ruhu yaratmanın yoğun çabası içindeydiler.

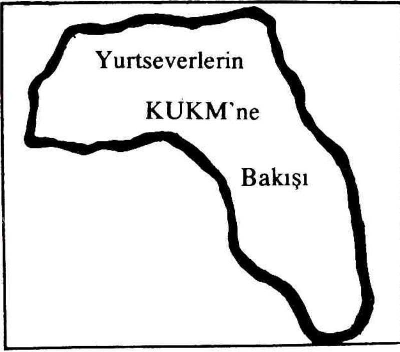
Nitekim 12 Eylül karşı-devrim hareketiyle Kürdistan ve Türkiye halklarına reva görülen karanlık dünya; 5 Haziran 1982'de İsrail siyonizminin giriştiği saldırıyla Ortadoğu halklarının tümüne öngörülerek, devrimci gelişmeler durdurulmak istendi. Ancak nasıl ki, 12 Eylül faşist hareketine karşı tek yol direniş seçilmişse, halkımızın öncü gücü PKK ve onun kadro ve savaşçıları siyonist saldırganlara karşı görkemli direnişleriyle omuz verdiler. Ve 5 Haziran saldırısına karşı direnişte Mehmet ATMACA, Veli ÇAKMAK, İsmet ÖZKAN, Kemal ÇELİK, Emin YAŞAR, Şerif ARAS, Mustafa MARANGOZ, Şahabettin KURT, İrfan AY, Abdullah KUMRAL gibi 10 değerli yoldaşımız şehit düştü.

Artık direnişten dönülmezlik daha da gelişmiş, enternasyonalizme bağlılık somut bir olgu haline gelmişti. Kürdistan'dan Filistin'e kadar kanla devrimci direnişçi bir hat örülmüştü. Direnişçi bir hamurla bezenen bu hat üzerinde ülkeye güçlü devrimci çekirdeklerin serpilmesinin zorunluluğu kesindi. Ve 1982 Ağustos'unda PKK II. Kongre'sinde kendi öz iradesini konuşturan Kürdistan halkı; Filistin Haziran Şehitlerimizin anılarına bağlılığın ve Diyarbakır zindanlarında ölüm orucunda bulunan önderlerinden aldığı direniş emrinin gereğince de; ülkeye dönüş ve direnişi yükseltme kararı aldı. Bu süreçte Haziran Şehitleri halkasına 11 Haziran 1982'de sömürgeci işkencehanelerinde katledilen Asker DEMİR yoldaş eklendi. Ayrıca 10 Haziran 1983'te Mehmet IŞIK yoldaşla, Haziran 1983'te bir kaza sonucu şehit düşen Yaşar ORGAN yoldaş gibi yiğit devrimciler Haziran Şehitlerinin yeni halkaları oldular.

Ülke içinde serpilen direnişçi tohumlar, Silahlı Propaganda Birliklerinin halk kitleleri içindeki yoğun devrimci faaliyetliliği şanlı 15 Ağustos devrimci direniş ve saldırı atılımını doğurdu. Ve yoğun kış koşullarına rağmen, düşmana vurulan müthiş darbelerle, yürütülen siyasi ve askeri eylemlilikle sadece 6-7 aylık bir sürede, Kürdistan halkının gelecektdki iktidar güvencesi ERNK ilan edilerek, yeni bir devrimci atılım sağlandı.

21 Mart 1985 Newroz'undaki Cep-

Devamı Syf: 26'da

Zulüm, Kokuşmuşluk, Acizlik

İhsan AKSOY

Emperyalizm ve sömürgeciliğin bağımlılığının ve egemenliğinin sürdüğü her yerde zulüm, kokuşmuşluk ve acizlikle yanyana, baş başa yarışır. Emperyalizm ve sömürgeciliğin egemenliğini sürdürmesi onun içteki olanakları ve doğrudan kendi kendine bir zulüm yönetimi oluşturmasıyla olanaklı. Onların egemenliği tarihleri boyunca zor'a ve zulme dayalı olarak oluşup sürdü. İşçi ve emekçi kitleleri ve köle ulusları ezip sömürmek onları baskı ve zulüm altında tutmakla olanaklı. Her türlü demokratik hak ve özgürlükleri yok etmekten, insanca tüm değerleri ayaklar altına almaktan başka egemenliklerini ayakta tutmanın olanağı yoktu. Olanak buldukları her yerde, kitlelerin örgütsüz ve donatımsız bulundukları her zaman baskı ve şiddet mekanizması oluşturulur. En küçük demokratik hak ve özgürlükler yok edilerek insani tüm değerler ayaklar altına alınır. Gözü dönmüş bir kudurganlık ve dizginlenmez bir saldırganlık, ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimcilerin karşısında kendisini gösterir. Irkçı, şoven yaygaralar ayyuka çıkar. Vurgun, soygun, azgınca sömürü en hayasız bir biçimde yaygınlaşır..

Emperyalizmin güdümündeki yönetim "haydutlar şebekesi" oluşturarak bir yandan dinsel, ahlaksal duyguları sömürmeye, diğer yandan devletin yüceliği yalanını oturtmaya ve diğer yandanda "vatanın tehlikede" olduğu yaygarasıyla kitleleri uyutmaya çalışır. Ama bu da yetmediğinden işkencehaneler, zindanlar ilericiler, yurtsever, demokrat ve devrimcilerle doldurulur ve mahkeme adını verdikleri "ceza komisyonları"nın ağır cezaları ve idam fermanları birbirini izler. Bir yandan bir kesim vurgunlar ve soygunlarla zenginleştikçe zenginleşir, diğer yandan işsizlik, yokluk toplumun en geniş kesimine yayılır. Rüşvet, irtikap, fuhuş, kaçakçılık, hırsızlık, cinayet, yalan, iftira toplumun yadırgamadığı olgular haline gelmeye başlar. Demokrasi ve özgürlük söylevleri kitleyi bu kokuşmuşluk içinde tutabilmenin, uyuşturmanın ve uyutmanın bir ninnisidir...

Sokak kabadayıları edasıyla ilerici güçlere meydan okuyan, "vatan, millet" nutukları atan faşist yöneticiler, yurdun zenginliklerini emperyalizme peşkeş çeker ve toplumsal kokuşmuşluğun yaygınlaşmasının olanaklarını yaratırlar. Irkçı, şoven yaygaralar koparırken insanların açlığın, işsizliğin, yokluğun, yaşam güvenliğinden yoksun olmanın dayattığı insani değerlerini kaybetmelerine neden olurlar. Onlar için vatan satılık bir toprak ve millet ise bir sömürü aracı ve sürüdür. Bir yandan kabadayılık taslarken diğer yandan üç-beş kuruşluk krediyi dilenebilmek için emperyalist kuruluşların karşısında avuç oğuştururlar. Bir yandan terörizm, yıkıcılıktan bahsederken, diğer yandan dizginlenmez bir devlet terörü uygularlar. Siyasi cinayetler işler, bilime sanata, insanca her türlü yaratıcılığa en azgın bir biçimde düşmanlık ederler. Gelişmenin, ilerlemenin, özgürlüğün en barbar düşmanı, emekçi kitlelerin, köle ulusların kanlı bıçaklı karşıtıdırlar. Zulümkar, ama aciz ve korkaktırlar. Demokratik hak ve özgürlükleri yok ederken demokrasi ve özgürlük havarisi görünmeye çalışmaları onların korkaklıklarının ve riyakarlıklarının açık göstergesidir. Zulümle yoğrulmuş bir kokuşmuşluk ortamında, "çok korktukları için, çok konuşurlar"

Bugün Türkiye ve Kürdistan'da kendilerini "hüküm ferma" gören, bu "haydutlar çetesinin" yaptıkları budur.

Büyük bir cakayla iktidara gelen ve devletin ve milletin koruyucusu, bölücülüğü ve yıkıcılığı önleyecek yegane güç pozlarındaki bu eli kanlı halk düşmanları, iktidarları süresince Türkiye ve Kürdistan'ı zulümle sulanmış bir bataklığa çevirdiler.

İşsizlik, pahalılık, yokluk geniş işçi ve emekçi kitlelerinin yaşamını dayanılmaz bir hale getirdi. Kentlerin sokaklarında gencecik kadınlar haraç-mezat satılıyor. Kaçakçılık, vurgun, soygun dünyada bir örneği daha görülemeyecek boyutlarda yürüyor. Yaşam yükü ağırlaştıkça ağırlaşıyor. Devlet memurları ve bürokratlarının rüşvet ve irtikapları gizliliğe gerek duyulmadan yapılıyor. Enflasyon hızı ve para değerinin düşürülmesi geniş emekçi kitlelerin yaşam yükü altında bellerinin biraz daha bükülmesine neden oluyor. Avrupa'da ve diğer dış ülkelerde çalışan işçi ve emekçilerin binbir güçlükle kazandıkları üç-beş kuruş çeşitli dalavereler ve aldatmalarla ellerinden-avuçlarından alınıyor. Faşist yöneticiler bir yandan kitleleri uyutmak için iftar sofralarında ve toplu namazlarda boy gösterirlerken, öbür yandan renkli, sazlı oyunlarda içki kadehleri boy gösteriyorlar. Kar hırsıyla gözü dönmüş sermayedarlar bir yandan faşist yöneticilerin sırtını sıvazlarken, diğer yandan da içinde bulundukları toplumsal kokuşmuşluktan ve ekonomik çözümsüzlükten ürkerek yeni almaşıklar arıyorlar. Kokuşmuş düzen sürebildiği kadar sürüyor, daha da sürmesi için zulüm başını dört nala almış gidiyor.

Basında, yayın araçlarında ırkçı, şoven yaygaranın dozu arttıkça artıyor. Bu denli hayasız, bu denli riyakar, bu denli yalancı ve bu denli korkak bir haydutlar çetesi örneğini dünyada görmek zordur. Kürt ve Kürdistan sözcüklerini her duyuşunda ürperen, en kudurgan bir biçimde saldırıya geçen bu gözü dönmüş, eli kanlı yöneticiler ve yardakçıları diğer yandan Yunanistan ve Bulgaristan'a karşı tavırlar alıyor. Yaygaralar koparıyor, kendince önlemler alıyor ve bütün bunları "soydaşlarının" ulusal hakları ve özgürlükleri için yaptığını söylüyor. "Soydaşlarının" bu denli hak ve özgürlüklerine düşkün bir yönetim, içerdeki soydaşlarının fuhuş pazarlarında satılmasını neden önlemiyor? Bir lokma ekmek için hırsızlık yapan insanların durumu karşısında ne önlem alıyor? Rüşvet, irtikap, soygun ve vurgun mekanizması altında beli bükülen insanlar için ne diyor? Avrupa ve diğer yerlerdeki "soydaşlarının" horlanmasına, aşağılanmasına neden ses çıkarmıyor? Katledilen milyonu aşkın Ermenilerden bahsedildiğinde neden eli ayağı titriyor? Türkiye'de azınlıklara hiç bir zaman için farklı uygulama yapılmamıştır derken neden Kürtleri hesaba katmaktan korkuyor? Bir yandan en azgın bir biçimde anti-komünizm propagandası yaparken, diğer yandan neden Sovyet resmi heyetleri karşısında suspus oluyor? Yunanistan'da PASOK'un kazanması karşısında kapıldığı tedirginliğin nedeni nedir? Suriye'yi yanına almak, kendi cinayetlerine seyirci kalmak için gösterdiği çaba nedendir? Bulgaristan'da Türklerin isimlerinin değiştirildiğini söylerken, Kürtçe isimleri çocuklarına verdikleri için ağır ceza istemleriyle mahkemelere verilen Kürt ana-babalardan neden söz etmiyor? Konsolosluklardaki Türkçe isim listelerinin kimseler tarafından bilinmediğini mi sanıyor?

Bu kokuşmuş düzenin savunucusu, ırkçı, şöven, eritmeci devlet mekanizmasının temsilcileri zalim ama acizdirler. Gelişme, ilerleme ve özgürleşmenin kanlı bıçaklı düşmanları tek çare olarak daha baskıcı, daha zulümkar, daha kan dökücü bir mekanizmayı çalıştırmak durumundadırlar. Sırf rahat edebilmek için onlara çanak tutanlar ve burjuva basınının köşelerine taht kuranlar kitleleri uyutmak için "aman seslenmeyin,

Devamı Syf: 27'de

Bir Yurtsever Kürt Aydının Dilinden:

KÜRT ULUSAL KURTULUŞ HAREKETİNİN GÖREVLERİ SİYASİ VE ASKERİ STRATEJİSİNİN DÜŞÜNCESİ

Geçen Sayıdan Devam

Dr. İ. Şerif Vanlı

D) Demokrasiyle mi Kurtuluş veya Kurtuluşla mı Demokrasi?

Esnek bir kelime olan demokrasi, gerçekten çok değişik sistemleri içermektedir. Bir burjuva demokrasisi, bir sosyal demokrasi -gerçekte burjuva demokrasisinin bir biçimi olan, sosyal demokrat partilerinin objektifi-, proleterya diktatörlüğü temelinde kurulan ve çoğu komünist partilerin amacı olan marksist-leninist bir demokrasi ve daha değişik biçimleri.

Türkiye'de kavrandığı ve uygulandığı biçimiyle biçimsel olan, ırkçılık üzerine kurulan ve militarizm tarafından yayılan burjuva demokrasisi, Kürt halkının haklarını asla tanımaz. Tam tersine onu sömürülen bir halka dönüştürmüş ve onu asimile, yani etnosit yapmaya ant içmiştir. Ecevit "sosyal demokrasisinde" olduğu gibi, diktatör M.Kemal, İ. İnönü, Demirel parlamenter rejimi döneminde de durum böyleydi. Bay Calp'ın "Halkçı" Partisi için olduğu gibi, Eylül 1980 askeri darbesi sonucu oluşturulan Evren-Özal rejimi altında da durum böyledir. Irak ve İran, biçimsel burjuva demokrasisini bile tanımadılar. Daha çok Bağdat'ta Baas'çı, Humeyni olayından beri Tahran'da teokratik küçük-burjuva diktatörlükleri tanıdılar. Ne o, ne de diğeri, Kürt halkının kendi yazgısını kendisinin belirleme hakkını tanımadılar. Tersine Kürt partileri basit bir iç otonomi isteseler dahi onlara acımasızca bir savaş dayatıyorlar.

Türkiye'de uygulanan burjuva "demokrasisi" aynı zamanda emekçilerin çıkarlarına ters; yabancı kapitalist güçlerin yardımıyla soylu ve iş adamlarının hizmetinde olduğundan anti-sosyaldır. Bundan dolayı, Türk sol'unun Türkiye'deki ulusal sorunla (Kürt sorunu) ilgilenmeleri normaldir.

Kürdistan'ı bölen devletlerde genel olarak, işçi sınıfını temsil eden veya öyle kabul edilen komünist veya sol partiler -çok ve bölünmüşlerdir- Kürt ulusal sorunu için çözümler tavsiye eden partilerdir. Daha yakından görmek için, bu konudaki düşüncelerime kısa bir göz atalım.

TKP -Türkiye Komünist Partisi- Kürt Halkını uzun bir süre reddetme anlamına gelen, kendi yazgısını kendisi belirleme, "ulusal azınlık" (aynen) olarak kabul etti. 1980 darbesinden sonra TKP, tavrını biraz değiştirmek zorunda kaldı. Kasım 1983'de 5. Kongrelerinde kabul edilen programında Kürt sorununa TKP, iki küçük paragraf ayırıyor; "*Kürtler, Türkiye nüfusunun önemli bir parçasını teşkil eder ve iki çeşit baskıya maruzdurlar. Gerçekte Kürt halkı yalnızca büyük toprak sahipleri, iç ve dış tekeller tarafından sömürülmüyor, fakat Türk burjuvazisi, ona karşı bir ulusal barbar baskıyı uyguluyor*" (sayfa: 26)

"*Ulusal sorunun çözümü; halk devleti bu sorunu çözecektir. Halk devleti kendi kaderini belirleme sorununu çözmelidir. Eğer Kürt halkı, isteğiyle Türk halkıyla birlikte ortak bir devlette yaşamak isterse, bu devletler zamanın tarihi şartlarına göre örgütlenir. Gelecekteki demokratik devlet anayasası, Kürt halkına isterse ayrılma hakkını tanıtır. Komünistler sosyalizme ve işçi mücadelesinin çıkarına Kürt sorununu çözmeye çalışmalıdırlar. Komünistler, demokratik-merkeziyetçilik üzerine kurulmuş bir devlet istiyorlar.*" (sayfa: 42). (4)

Kürt halkı için TKP'nin verdiği tanımlamada Kürdistan'ın ismi gibi "ulus" ve "sömürgecilik" terimlerinin yokluğuna da dikkat çekmek gerekir. Gelecek halkçı devlet demokratik merkeziyetçilik üzerine kurulacaktır. O halde TKP'ye göre Kürt ulusal sorununun çözümü, Türkiye'deki proletarya devriminin başarısı ve Marksizm-Leninizmin zaferini beklemelidir. Kürt halkının kendi kaderini kendileri belirleme hakkı, tamamen teorik olacaktır.

Kürt halkına, sendikalara ve Türkiyeli tüm emekçilere uyguladığı baskılara rağmen, TKP'nin, Eylül 1980 askeri-faşist diktatörlüğünü faşist olarak nitelemediğine yine dikkat etmek gerekmektedir. Burada TKP'yi bölmeye ve parçalamaya iten bazı önemli sebepleri görebiliriz.

Gelenekçi TKP'yi, "oportunizm" ile suçlayarak ayrılan önemli eğilimlerden birkaç yıldan beri Kürt sorunu üzerine ileri bir tavır takınan yayın organı İşçinin Sesi olan, TKP-Leninciler kanadını belirtmek gerekir. İşçinin Sesi'nde, Süleyman Sakalı imzasıyla yayınlanan "Kürt Sorunu Üzerine" (5) adlı kitapçıkta toparlanan, yetmiş yılından beri birçok yazı bu sorun üzerine yayınlandı. Bu kitapçıkta aşağıdakileri okumak mümkündür.

"1- *Kürt halkının ulusal baskıya karşı savaşıyla, proletaryanın emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşını birleştirebilmenin, Kürt halkının ayrılma hakkını laf oyunları yapmadan savunmaktan başka yol yoktur.*

"*2-Kürt halkının ayrılma hakkını savunmak, Türk ve Kürt proletaryasının örgütsel birliğini sağlamanın da vazgeçilmez bir koşuludur. Çünkü Türk proletaryasının enternasyonalist ruhla eğitimi olmadan bu birlik sağlanmaz, bu birlik sağlanmadan Türk proletaryası tek başına başarıya ulaşmaz.*" (*sayfa: 80*)

"*Türkiye'de bugün, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi ile proletaryanın sosyalizm için yürüttüğü savaşın tek bir yumruk olarak egemen sınıflara karşı birleşmesinin nesnel koşulları vardır. Proletarya devriminin utkusu, Kürt ulusunun gerçek özgürlüğe kavuşması da bu birliğin hayata geçirilmesiyle ayrılmaz biçimde birbirine bağlıdır.* "(*sayfa: 137*)

"*TKP'nin, oportunist yönetimi Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını daha tanımamıştır.*" (*sayfa: 157*)

S. Sakalı daha sonra TKP-Lenincilerin (İşçinin Sesi), 2. Konferansında Kürt sorunu üzerine alınan karara değiniyor: "*Türkiye'de ulusal sorun Kürt sorunudur. Türkiye sınırları içinde Kürt ulusu toplam nüfusun dörte birini teşkil eder, fakat eziliyor. Türkiye Kürdistan'ı Türkler tarafından zor ile ilhak edilmiş bir bölgedir. Kürdistan'ın zenginlikleri, Kürt komprador sınıfının işbirliğiyle Türkiye tarafından sömürülüyor. Türkiye Kürdistan'ı Türkiye'nin bir iç sömürgesidir. Bugün Kürdistan'da yarı-feodal sınıf azdır ve kalıntıları kalmıştır. Kürdistan'ın ekonomisi üzerine kapitalizm hakimdir. Sermaye, devlet kapitalizmi Türkiye'yi yönetiyor. Kürt ulusu üzerindeki baskı ve sömürü bu yeni temeller üzerinde daha da ağırlaşmıştır. Kürt ulusal hareketinin gelişmesi temelinde kapitalizmin gelişmesi vardır (....)*"(sayfa:160)

Kürt halkının duyarlı olduğu, bu cesaretli ve yürekli tavrından dolayı İşçinin Sesi'nin Kürt ulusal kurtuluşunu, Türkiye'deki proleter devriminin başarısına bağladığına dikkat etmek gerekir.

Irak Komünist Partisi'nin tavrı, İşçinin Sesi'nden çok farklı değildir. IKP'nin, kültürel organında 1981'de arapça "Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi, Zaferin Yolu" adlı yazıda Parti Politik-Büro Üyesi Karim Ahmet, Irak Kürdistan'ı için otonomi ve Arap-Kürt ortak mücadelesine değinmeden önce, uygulamasını birçok uluslararası şarta bağlayan, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını herşeyden önce teorik olarak kabul ediyor. "*Bizim partimiz, ülkede diğer parçadakiler özgür olduklarından ve Kürdistan'ın bu birlik ve ayrılma şartı işçi sınıfının, Kürt halkının uluslararası dayanışma, halkların kurtuluş hareketleri, emperyalizme ve gericiliğe karşı, ortak mücadelenin ve barışın çıkarına ise diğer parçalardaki Kürt kardeşleri ile ayrılma ve birlik*

hakkı dahil, Kürt halkına kendi kaderini kendisinin belirlemesi hakkını veren tek partidir (...) Bu ilkelerinin temeli üzerinde, Irak Komünist Partimiz, bu anda bir Irak Kürdistan'ının ayrılmasından yana değildir, fakat Kürt halkının, Arap halkıyla ve ulusal azınlıklarla ortak düşmana, emperyalizme, gericiliğe ve şöven diktatörlüğe karşı ortak mücadele esprisi içinde eğitilmektedir (....) Kürt halkının, Irak'a demokrasi, Kürdistan'a otonomi sağlamak için, Kürt olmayan partizanlarla yanyana ve mücadelesini Arap ve ulusal azınlık halklarıyla birleştirdiği, diktatör ve şöven rejime karşı silahlı mücadeleye başladığı bu dönemde, mevcut şartlarda ülkede varolan tüm ilerici güçlerin görevi bu mücadeleyi sağlamlaştırmak ve Arap-Kürt mücadele kardeşliğini güçlendirmektir, (....)"

Diğer bir deyişle; Türkiye ve İran-Kürdistan'ı kurtulmadan ve ayrı bir devlet kurmadan, Irak-Kürdistan'ı kendi ulusal kurtuluşuna teşşebüs etmemelidir. IKP, bu sorumluluğu diğer komünist partilerine bırakıyor. Ayrıca Kürt halkı ve partilerine değil de, kendi kaderini belirleme hakkının, şartlarına ne zaman ve nasıl ulaşılacağı, IKP'ye aittir. Bağdat'ta maruz kaldığı baskıdan kaçıp, Kürdistan'da sığınak ve misafirliği gören IKP, Kürt halkının vasisi gibi konuşmaktadır. Oysa Kürt halkının hiçbir vasiye ihtiyacı yoktur, o kendi kendini yönetebilir ve ne istediğini de biliyor.

1975 programında TUDEH (İran Komünist Partisi), -hiçbir ulus topluluğunu isimlendirmeden- kısaca ulusal soruna değiniyor. Kendi kaderini belirleme hakkı temelinde, "İran halkının gönüllü birliği"ni savunmaktadır. (Aynen) Bu hakkın teorik olarak tanınması bu çok uluslu devletin birliğini güçlendirme amacındadır. TUDEH, ezen Fars ulusunun diğer uluslar üzerindeki baskılarından bile sözetmiyor, -buna Kürt ulusu da dahil olmak üzere-.

Ayrıca diğer partiler gibi bölünen, Suriye Komünist Partisi, Kürt ulusal sorunu konusunda tavır almadı.

Kısacası Türkiye, İran, Irak komünist partileri; Kürt halkına kendi kaderini kendisinin belirlemesi hakkını tanımaktadırlar. Ancak, Kürt ve komşu halkların proletaryasının ortak mücadelesinden sonra kurulacak olan, M-L devletten sonra bu hak kullanılmalıdır demektedirler.

Yalnız İran TUDEH Partisi, kendi kaderlerini tayin hakkının, İran devlet bütünlüğünü sağlamaya hizmet etmesi gerektiğini açıkça söylemektedir. Bu Kürtlerin asla kabul etmeyeceği bir şeydir.

Gerçekte bu Kürt olmayan komünist partilerinin kabul ettiği mücadele şeması, Kürdistan'ın bölünmesini içermektedir. Şartlar değişik olduğundan, proletarya devrimi sözü edilen bu ülkelerde ayrı ayrı yapılacak. Bu devrimin başarısı için, örneğin: Türkiye Kürtler'i, İran ve Irak Kürtler'inin mücadelesine katılmayı karşılıklı olarak düşünmeksizin gücünü Türk proletaryasınınkiyle birleştirmesi gerekiyor.

Proletarya devrimi bu devletlerde başarıya ulaştığında, güçlerinin doruğunda olan komünist partileri, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını gerçekte özgürce belirlemesini, Türkiye'den, İran'dan, Irak'tan ihtimali ayrılmayı kabul edecek mi? TUDEH'in cevabı şimdiden hayırdır. Gelenekçi TKP'nin cevabının şimdiden olumsuz olacağına kesin kanıt getirilebilinir.

İlgili devletlerde proletarya devriminin zaferini görmek için Kürt halkı daha ne kadar bekleyecek? Elli yıl? Bir asır? Tüm bu zaman boyunca bilinmeyen bir zamana kadar, mevcut olan sınırlarla parçalanan Kürtler, Türkiye'de Türk-Kürt, Irak'ta Arap-Kürt, İran'da Fars-Kürt -Kürt mücadelesi olan yalnızca ortak mücadeleye, kendi ulusal kurtuluş planını yavaşlatarak katılmalıdırlar- Kürt halkı, kendi ulusal kurtuluşları için çalışmayı başlatmak ve başarıya götürmek için bu kadar uzun bir dönemde daha ne kadar sabredebilirler? Ondan bunu istemek çok değil midir? Elli yıl sonra, ulusal olarak yok etmeyi amaçlayan ırkçı ve şoven burjuvazinin boyunduruğu altında Kürt halkından geriye ne kalır? Bu burjuvazilere karşı, kendi güvenliğini sağlamayan komünist partileri, daha haklı olarak, Kürt halkının güvenliğini sağlayamazlar. Kendi güvenliğini sağlayabilmeleri ve bir ihtimal mecburi iskana karşı, Kürtlerin kendilerini eksiksiz ve uygun bir siyasi-askeri araçla donatmaları, yani ulusal kurtuluş sorununu açıkça koymaları gerekir.

Gerçekten, Ulusal sorunun çözümü için komünist partilerinin şemasının özellikle, bölgesel ve uluslararası ve bölgede mevcut zihinsel yapı gözönüne alındığında ütopik bir hatası vardır. Proleter devrimleri gerçekleştirmek için yalnızca iki yol olanaklıdır: 1) Reformist yol; seçimlerde solun çoğunluğunu almak amacıyla, yönetici burjuvazinin (var olduğu zaman) "legal" parlementer sistemin içinde çalışmak, özellikle Batı Avrupa komünist partilerinin stratejisi; 2) Tam anlamıyla devrimci yol, yani burjuva sistemini zor yoluyla devirmek.

Batı Avrupa komünist partilerinin reformist yolla yönetime geleceklerini bilemiyorum -bu bizim işimiz değil- fakat yakın doğu ülkelerinde, özellikle Türkiye, İran, Irak ve Suriye'de bu imkansızdır.

Türkiye'de M-L olduğunu söyleyen partiler, yönetici burjuvazi tarafından yasallaştırılmadılar ve parlementer seçimlere katılamazlar. M-L olduğunu söylemeyen bir sosyalist partisi dahi, Kürt sorununu gündeme aldığında hemen önlenilir. Bu konuda TİP (Türkiye İşçi Partisi)'nin durumu açıktır ve bunu asla unutmamak gerekir. Burjuvazi tarafından izin verilen M. Ali Aybar ve B. Boran'ın TİP'si, 1965 seçimlerinde (450 üye üzerinden) yirmi milletvekili aldı. Komandoların Kürdistan'daki operasyonlarına karşı yapılan Kürt gençlerinin yürüyüşlerinden dolayı, M. Ali Aybar, bu operasyonlara son verilmesi için 24 Temmuz 1970'de Türk parlamentosuna müdahalede bulundu. TİP, Ekim 1970'deki 4. Kongresinde bir adım daha ileri atarak yalnızca, *"Türkiye'de Kürt Halkı vardır"* diyerek cesaretli bir karar aldı. Yönetimdeki Türk burjuvazisi ve Ordu Genel Kurmaylığı için bu çoktu: Hemen 12 Mart 1971'de askeri bir darbe yapıldı ve bunun ardından 20 Temmuz 1971'de TİP'in yasaklanmasına tanık olduk. Bu 27 Mayıs'ta (1960) "Kemalist ilkeler ırkçılık ve faşizmin adına general Gürsel'in yaptığı darbeden sonra ikinciydi."

TİP'in bu deneyimi üzerine durmanın ve alınması gereken derslerin olduğunu söylememin nedeni, sürgünde bulunan Türk sol'unun bir parçasının faşist Evren-Özal rejimiyle yakınlaşma girişimi olduğundandır. Haberlere göre Bay Ecevit ile TKP'nin oportunist yönetimi, Türkiye'ye dönmek için rejim ile uzlaşmalar arayışı içindedirler. Öte taraftan aynı haberlere göre TKP'nin yönetiminden sonra Avrupa sürgünleri arasında iki entellektüel Kürt grubu, bu gizli pazarlığa taraftardırlar. Faşizm ile böyle bir pazarlıktan ne bekleniyor? Birgün Ankara parlamentosundan iki veya üç milletvekili almak mı? Yönetimi yavaş yavaş daha ılımlı bir pozisyona mı getirmek? Ordunun emrine verilmiş bir parlamentoda bir avuç demokrat milletvekili ne yapabilir? Üçüncü bir askeri darbeden kaynaklanan rejim, ne Kürt halkı ve ne de İşçi sınıfından yana hiç bir hak kabul etmez.

İran'da Humeyni rejimi tarafından göz yumulan TUDEH Partisinin, Tahran'ın kalabalık bir mahallesinde bir yürüyüş örgütleyebilecek gücü bile yoktu. Oportünist siyaset ve yöneticilerinin köleselliği onun için öldürücü oldu: Şubat 1983'te Merkez-Komitesinin birçok üyesi tutuklandı ve henüz cezaevindeler. Irak'ta, IKP'sinin 1979'dan itibaren, Kürdistan'da sığınak ve barınak arayışı içine düştükleri bilinmektedir. Militan geçmişine rağmen Kürt halkı içinde ikinci derece bir güç durumundadır.

Burjuvazinin militarist diktatörlüğünü zorla devirmek, genel olarak Kürt halkı ve işçi sınıfı güçleri ile eylem birliğini gerektirir. İşçinin Sesi'nin doğru olarak söylediği gibi, Türk proletaryası tek başına devrimi başaramaz. Bu daha haklı olarak, sayı ve güç olarak Türk proletaryasında daha az olan Kürt proletaryası için de doğrudur. Bu şema ile ortaya çıkan zorluk -ortadan kaldırılamaz- Kürt halkının Türkiye'de ya da İran ve Irak'da proletarya devrimini gerçekleştirmeyi amaçlayan ve ulusal sorunu arka plana bırakan bir slogan arkasından harekete geçirilemeyeceği açıktır. Proletaryası da dahil Kürt halk güçlerini harekete geçirebilecek tek slogan Kürdistan Ulusal Kurtuluşudur. İstenilsin veya istenilmesin bu, sosyolojik bir gerçekliktir ve eşyanın tabiatına uygundur. Sömürgeleştirilen halklar, yabancı egemenliğe karşı tüm yurtsever güçlerin birliğiyle ilk önce Ulusal Kurtuluşun evresinden geçerler. Bir sefer kurtuldu mu çıkarlarına uygun hükümet biçimini seçerler. Fransız sömürgeciliğinden kurtuluşunu, o dönemde henüz zayıf olan proletarya dahil tüm yurtsever güçlerin birliği ile Cezayir halkı, böyle gerçekleştirdi. (1954-1962) Cezayir Ulusal Kurtuluşu, hele hele Fransız işçi sınıfı tarafından sunulan bir

hediye değildir.

Bu, başka bir sorun yaratıyor. Şemalarında tam anlamıyla Kürt olmayan komünist partileri, Kürt halkının kendi kaderlerini belirleme hakkına ikinci bir kısıtlama getirmektedirler. Ulusal sorunu, proletarya ve enternasyonalist başarısından sonrasına bırakarak, onun (Kürtlerin-çn) gelecekteki hükümeti, sosyalist demokrasi biçimi için şimdiden tercih yapıyorlar. Oysa bu tercih yalnızca ve yalnızca Kürt halkına aittir. Bu, kendi kaderini kendi belirleme hakkının ayrılmaz bir parçasıdır.

Bu belirtme, M-L Kürt partilerinin dikkatine de sunulmalı Kürt ulusal kurtuluşuna katılmalıdırlar, fakat ona önceden ideolojilerini empoze yapmaya kalkışmamalıdırlar. Halk, bunu seçmelidir. Bu bir hak ve ilke sorunudur, fakat aynı zamanda gelecek paragrafta değineceğim bir siyasi sorundur.

Özetlemek gerekirse komşu halklardan yalnızca tam anlamıyla Kürt olmayan M-L partileri, Kürdistan ulusal sorununa karşı -gördüğümüz değişik seviyelerde-duyarlı olan partilerdir, bu soruna çözüm bulmayı (kendi başına olumlu bir yapı) öneren partilerdir. Komşu ülkelerdeki işçi sınıfı Kürt hareketinin tabii müttefiğidir. Bu sınıfın az veya çok önemli bir kesiminin henüz ulusal soruna karşı duyarlı olmadığına dikkat etmek gerekir. İran'da bugün Fars işçilerinin büyük bir kesimi yönetici din erkinin alevi din fanatazmi ve büyük Fars milliyetçiliğinin etkisindedirler. Türkiye'de Türk proletaryasının ihtimalen az bir kesimi kemalist ideolojinin etkisinde veya farkı görmemektedirler. Aynısı Arap emekçileri için de söylenebilir. Buna rağmen genel olarak işçi hareketi, Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin potansiyel bir müttefiğidir. Kesin bir olgu vardır. Kürt halkının ve Kürt olmayan işçi sınıfının çıkarı, bu sonuncusu tamamen duyarlı değilse dahi, aynı tarafta bulunmaktadır. Aynı düşmanları vardır, biçimi ne olursa olsun, sömürgeciliği ve askeri işgali Kürdistan'a uygulayan işçi sendikalarını ezen emperyalizmin direkt veya direkt olmayan yardımıyla, işçi ve köylü emekçi kitlesini sefalete iten, yönetici burjuvazinin aynı şoven diktatörlüğüdür.

Tam anlamıyla Kürt olmayan M-L partilerinin şemalarında öncelik taşıyan sorunlar ters çevrilmişlerdir. Bize, demokrasi ve sosyalist demokrasi yoluyla ulusal kurtuluşu (daha bir varsayımdır) dayatıyorlar. Gördüğümüz gibi mevcut ve bilinmeyen bir zamana kadar, bu ütopik entellektüel büro devrimciliğinin bir şemasıdır. Olası olabilen şey, demokrasi yoluyla ulusal kurtuluş değil, ulusal kurtuluş yoluyla demokrasidir, işte öncelik sırasının tabiatı.

Kürt ulusal sorunu; Türkiye nüfusunun %24'ünü, Irak'ın %27'sini, İran'ın %16'sını (burada başka ezilen halklar da var), Suriye'nin %9'unu teşkil eden bir halkın sorunudur. Yönetici burjuvazinin, potansiyel olarak önemli Kürdistan'ı bir iç sömürge gibi tutma isteminden dolayı, her geçen gün yoğunluk olarak ortaya çıkıyor. "Vatan tehlikede" yani devlet milliyetçiliği altında yönetici burjuvazi "ulusal bütünlüğü kurmak" için -legal bir yalandan başka bir şey olmayan "ulusal bütünlük"- "bölücü entrikaya" karşı çıkıyor. Bu halkın kendini kurtarma isteminden dolayı yönetici burjuvalar, Kürt ulusal kurtuluş hareketinin musallat fikrine sahiptirler. Oysa Kürdistan, ilk etapta çok önemli bir stratejik bölgedir ve başta petrol olmak üzere doğal zenginliklerle doludur. Ne pahasına olursa olsun Kürt sömürgesini elde tutmak gerekir, bunun için faşizme, diktatörlüğe ve darbelere çağrı yapılmaktadır.

Doğal olarak işçilerin istekleri faşizmin doğasında sebep olur. Fakat, Kürt sorununun tersine "ulusal toprakların bütünlüğü" yani ulusal devleti tehdit etmez. Gerici ve emperyalist burjuvazinin hataları yüzünden, Kürt ulusal sorunu, başta Kürt halkının, ikinci olarak da Türk, Arap, Fars ve Azeri halklarının şanssızlığı (vs) ve işçi sınıflarının bir "saptama kanseri" diktatörlük ve faşizm adındaki felaketlerin önemli kaynağı durumunu aldı. Tek çözüm kanserin alınmasında, yani Kürt ulusal kurtuluşunda yatar.

Bu sorun kökünden çözülmediği müddetçe, Kürt halkı kendi kaderini özgürce belirleme hakkını uygulamadığı müddetçe, ne Türkiye'de, ne Irak'ta ve ne de İran'da demokrasi olamaz. Faşizmin ve emperyalizmin Kürdistan'daki egemenliğine son verilmeden, Kürt ulusal kurtuluşu kazanılmaz, bu da Türk, İran ve Arap emekçi kitlelerinin meşru istemlerini yerine getirmek için, demokrasinin kapılarının açılması üzerine kaçınılmaz etki yapar. Kendini kurtarma isteminden dolayı Kürt halkı, emekçi sınıfların en güvenilir müttefiğidir. O halde Kürt ulusal kurtuluşunu tüm imkanlarıyla desteklemek bu sınıfların çıkarınadır. Bu onların en önemli çıkarıdır.

Ulusal kurtuluş bir kelime sorunu değildir. Kendisini eylemlerle gerçekleştirir. Bu, ciddi, hayati ve en başta kendisini kurtarmak isteyen halkın işidir. Kurtuluşunun mücadelesini başlatma, siyasi-askeri stratejisini belirleme bu halka aittir. Ezilen bir halkın ulusal kurtuluşu, ezen halkın işçi sınıfının yalnızca ikinci derece-den bir sorunu olabilir. Bundan dolayı, Kürdistan ile Cezayir arasında önemli bir farklılık vardır. Cezayir ile Fransa, aynı uygarlık sahasına ait değildirler ve deniz ile birbirinden ayrılmışlardır. Kürdistan, coğrafik olarak, Türkiye'nin, Irak'ın, Suriye'nin İran'ın ve Azerbeycan'ın sınırdaş bir ülkesidir. Tüm bu ülkelerin halkları, tarihin değişikliğine rağmen aynı uygarlık sahasında yaşarlar. Yani ulusal kurtuluş mücadelesinde Kürt halkı ile ezen halkların işçi sınıfı arasındaki dayanışma, Fransız işçi sınıfının, Cezayir halkı için yapmış olduğundan daha sıkı olmalıdır. Bu dayanışmaya bağlı olarak gelecekte, Kürdistan ile komşu ülkeleri arasında sağlam kardeşlik ve uzun süreli barış ilişkilerini, halkların ortak çıkarı temelinde sağlar. Bir sefer Kürdistan kurtuldu ve kaderinin sorumlusu oldu mu, başlangıçta eşit noktalara dayalı tarafların ortak bir kararı sonucu özgürce kararlaştırılan bir birlik, işbirliği, tüm seçenekler açılır. Bugün böylesi seçeneklerden konuşmak boşuna konuşmaktır.

E)-Şimdiki Kürt Hareketinin, Kurtuluş Mücadelesine Uyumsuzluğu:

Bir ulusal kurtuluş mücadelesi çok zor bir şey, tüm bir nesil için, yaşam veya ölüm meselesidir. Fakat yabancı egemenlikten kurtulmak isteyen bir halk, hedeflerini açıkça belirtir ve kendisinin gerçek durumunu, bölgesel ve uluslararası durumuna uyum sağlarsa ve mücadelede zorunlu fedakarlıkları yaparsa başarabilir. Mücadelesiyle –bu mücadele iyi örgütlenmiş ve örnek alınacak bir şekilde hazırlanmış olmak şartıyla– enerjisini on kata çıkarır ve kendisine yeni imkanlar açar ve böylece dışarda şüphe uyandırmaz.

1945'de Cezayir halkı, ulusal kurtuluş savaşına başladığında, Fransa tarafından sömürgeleştirilmişti, fakat tanınmış bir "sömürge statüsü"nden yararlanmıyordu. Kürt halkının bugünkü durumu gibi Cezayir, Bordo veya Normandi gibi, Fransız kanunlarına göre "Fransız"dı, tıpıtıpına Türkiye "mili kanunları"na göre "doğu" Kürdün "Türk olduğu" gibi. Uluslararası kanunlara göre, Cezayir meselesi bir "Fransız iç sorunuydu". Birleşmiş Milletler yasası, her zaman olduğu gibi, üye ülkelerinin "ulusal bütünlüğüne" yönelik işlere karışmayı uluslararası alanda yasaklar. Sanayileşmiş büyük bir güç ve güvenlik konseyinin daimi üyesi olan Fransa için bu daha geçerliydi. Bu engellere rağmen ve eksiksiz bir örgüt sayesinde Cezayir halkı, Fransa'dan kendi kaderini belirleme hakkını fiili olarak 1962'de aldı. Sekiz yıllık bir fedakarlıktan sonra, bu hakkı özgürce kullandı ve ulusal bağımsızlığı tercih etti. Fransız sömürgeciliğine maruz kalan Vietnam halkı, yaklaşık yirmi yıl boyunca önce Fransa, daha sonra ABD'ye karşı savaştıktan sonra bağımsızlığını ve ülke bütünlüğünü sağladı.

Bugün Kürt hareketi, zaferle sonuçlanacak bir ulusal kurtuluş mücadelesine uyum sağlamış değildir. Sebebi; siyasi partilerin çoğunluğu, yersiz ideolojik, kabile, kişi kavgaları, ortak hedeflerin, uygun bir siyasi stratejinin yokluğu ve askeri stratejinin bilinmeyişinde bulunabilir. Altmış yıldan fazladır, Kürt halkı cesaretle savaşıyor, fakat dağınık biçimde ve bugüne kadar hiçbir şey kazanmadan. Böylesine yiğit ve cömert bir halk için bu haksızlıktır, acıdır, üzücüdür. Şayet bu böyledir, mutlaka Kürt hareketi içinde birşeyler kötüye gidiyor ve düzeltilmesi gerekiyor. Değişik siyasi partilerin mücadelesine karşı duyulması gereken saygıya rağmen üzülerek denilebilinir ki, her zaman böylesine cömert ve mücadeleye hazır Kürt halkı, siyasi olarak hakettiği ulusal harekete daha henüz kavuşmamıştır.

Herşey bellidir. Daha açık olmak için, General Mustafa Barzani ve KDP denetiminde olan 1961-75 yılları, Irak Kürdis-

Devamı Syf: 26'da

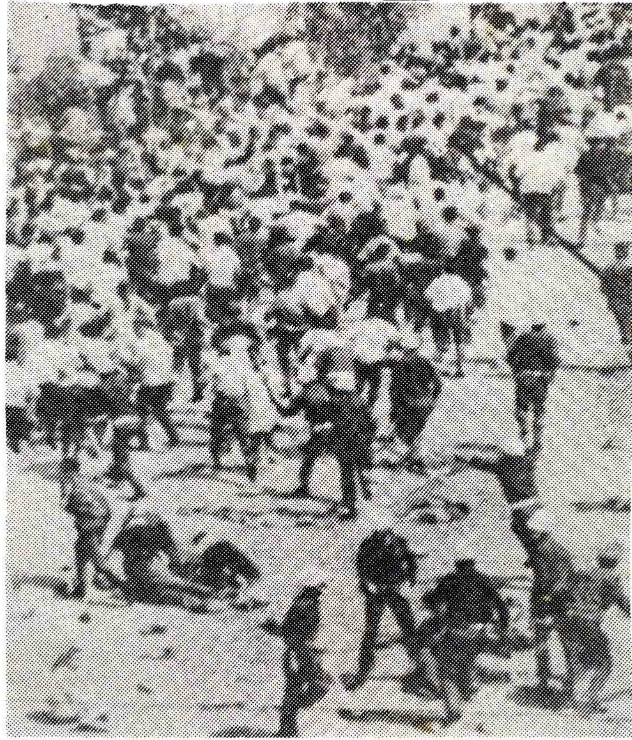
TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI DAHA GÜÇLÜ 15-16 HAZİRANLAR YARATACAKTIR

Türkiye halkı ve işçi sınıfının mücadele tarihinde oldukça belirgin bir yere sahip olan 15-16 Haziran işçi direnişlerinin üzerinden tam 15 yıl geçti. Proletaryanın sınıf mücadelesinde önemli bir ivme olan bu eylemler, günümüzde de önemini 'en yakıcı tarzda hissettirmekte ve devrimcilere mücadeleyi omuzlayarak yükseltme görevini yüklemektedir. Bugün Türkiye halkının sınıfsal mücadelesine önderlik etme iddiasında olan birçok siyasi yoğunluğun yeterince değerlendiremediği ve bir türlü istenilen örgütlülüğe ulaştıramadığı proletarya hareketi, objektif olarak böyle bir örgütlülük için hazır zemini bulmakta zorluk çekmeyeceği gibi; doğru devrimci bir önderlikle en kısa sürede sonuç almak da mümkün olacaktır.

Oldukça uzun süreli tarihi bir geçmişe sahip olan Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde, daha ileri düzeye ulaşamamış olması ve en yakından tanık olduğu ilerici ve sosyalist hareketlerden etkilenmekte zayıf kalmasının tarihi ve sosyal nedenlerini biraz irdelemek, günümüzdeki objektif gerçekliğin izahını kolaylaştıracaktır.

XVIII.yüzyılın ortalarında, serbest rekabetçi kapitalizmin hakim olduğu dönemde doğan Türkiye proletaryası, daha o yıllardan itibaren mücadeleci bir hat tutturmuş ve diğer dünya ülkelerinde olduğu gibi, ekonomik istemler uğruna çeşitli biçimlerde savaş vermiştir. Cumhuriyet öncesinde ve sonrasında da devam eden bu mücadeleler dönem dönem üst boyutlara varmasına rağmen, siyasi bir çözüme ulaşmamıştır. Bunun temel nedeni ise; istisnasız her dönemde gelişen bu hareketlerin önderlikten yoksun olmalarıdır. Gerek cumhuriyet öncesi Jön Türkler hareketinin bu sınıfa yaklaşımı olsun, gerekse de cumhuriyet sonrasında ortaya çıkan bazı "sol" hareketlerin yaklaşımı olsun, burjuvazinin sınıf çıkarlarının ötesine geçememiş ve her ilerici atılım, kapalı-yoz burjuva yasaları içerisinde eritilmiştir. Özellikle de kemalist hareketin burjuvazi ile feodallerin ortak önderliğinde başlattığı "ulusal kurtuluş savaşı"na aktif olarak katılan ve birçok yararlılıklar da sağlayan işçi sınıfı, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda attığı adımlarda söz konusu hareketten destek görmemiştir. Tersine, daha yeni yeni filizlenmeye başlayan proleter hareketin önderleri alçakça bir komployla katledilmiş ve yerine Kemalizmin güdümünde yeni bir komünist partisi kurulmuştur. Devrimci hareketi tasfiye etmede başarıya ulaşan kemalist diktatörlük hiç bir demokratik dönüşüm de sağlamamış, devlet kapitalizmi temelinde yerleştirdiği rejimini en gerici yasalarla da donatmıştır.

1929-33 döneminde dünya genelinde emperyalizmin girdiği ekonomik

ve siyasi kriz, etkisini Türkiye'de de göstermiştir. Burjuvazinin aşırı kâr hırsı ile emekçi sınıflar üzerine gelmesi sonucunda, işçi sınıfında yeniden kendiliğinden bazı kıpırdanmalar meydana gelmiş ve ardarda patlak veren işçi sınıfının bu ilk demokratik-ekonomik kazanımı burjuvazi tarafından lokavt vb. yasalarla etkisizleştirilmişse de kendiliğinden direnişler sonucu elde edilen kazanımlar olduğundan küçümsenmemelidir. 1950'lerden sonra sözde "çok partili demokratik düzen" olarak bilinen dönemde de, emekçi sınıfların yararına tek bir adım dahi atılmamış, burjuvazi daha da palazlanarak emperyalizmin güdümüne girmiş ve "sol"un bir yanılgıyla değerlendirdiği bu dönem, tüm ekonomik-demokratik hak ve özgürlüklerin üzerine kalın bir süngerin çekildiği dönem haline gelmiştir. 27 Mayıs darbesinden sonra, yürürlüğe konan 61 Anayasasıyla işçi sınıfına tanınan bazı hak ve özgürlüklerden sonradır ki Türkiye'de yeniden sendikal mücadele gündeme gelmiş ve sarı sendika Türk-İş'in burjuvaziye hizmet temelinde oluşturduğu çemberin dışına çıkılarak, daha radikal görünümlü DİSK kurulmuştur.

DİSK'in kurulması Türkiye işçi sınıfının eylemsel atılımında belli oranda etkili olmuş ve kısa süre içerisinde radikal dönüşümlerden yana olan ve DİSK'de bunu elde edeceğine inanan binlerce işçi Türk-İş'ten ayrılarak bu sendikaya üye olan, ancak bundan da umduğunu bulamayan yüzbinlerce işçi, öndersizliğin acısını açık bir biçimde çekmiş ve o güne kadar elde ettiği sınırlı bazı kazanımlarını da elden kaçırmamaya kendiliğinden karar vermiştir. Nitekim, 1970'ler döneminin iktidarı olan faşist karmalı AP hükümetinin çıkardığı bazı yasalarla grev ve toplu sözleşme haklarında değişiklik yapmak istemesi ve bu öneriyi 11 Haziran günü mecliste görüşüp hızla karara bağlaması, proletaryanın sabrını taşıran son damla olmuş ve 15 Haziran sabahı mesai saatinden iki saat sonra İstanbul'-

daki işyerlerinin büyük bölümünde direnişler başlatılmıştır. Üç büyük yürüyüş kolu halinde harekete geçen işçiler, oldukça görkemli bir gösteri yapmış ve o gün İstanbul, proletaryanın gür sesiyle inlemiştir. Direniş 16 Haziran günü de devam etmiş, sayısı yüzbinleri bulan işçi kitlesi, devrime yürür gibi kararlı bir şekilde ilerlemiştir. Önderliksiz, yönetimsiz, kendiliğinden patlak veren bu görkemli direnişler İstanbul dışındaki bazı kentlerde de yankısını bulmuş ve hareketin çapı genişlemiştir.

Direnişin örgütsüz ve kendiliğinden bir kabarma sonucu ortaya çıktığını iyi bilen Türk burjuvazisi, polis ve asker gücüyle eylemciler üzerine bir saldırı duzenleyerek direnişi kırmak istemiştir. Çıkan çatışmada saflarından 4 yiğit işçiyi şehit veren ve yüzlercesi de yaralanan işçi sınıfı, dağınık bir şekilde direnişi sürdürmeye çalışmışsa da sonuçta dağılmak, direnişe son vermek zorunda kalmıştır. Yankısını hemen tüm büyük kentlerde duyuran ve okul gençliği arasında da büyük etki uyandıran 15-16 Haziran işçi direnişleri radikal fikirlerin daha bir hızla yayılmasına zemin teşkil etmiştir.

1971'lerden sonra kabaran devrimci hareketler, aydın-gençlik arasında ciddi bir taban bulurken, işçi sınıfının da giderek sınıf bilincine ulaşmasını beraberinde getirmiş ve 1977'lere gelindiğinde, bu bilinç eyleme dönüştürülmüştür. 1 Mayıs günü düzenlenen mitinge katılan 1 milyon işçinin varlığı mevcut düzene karşı emekçi kitlelerin nasıl bir muhalefet içinde olduğunun en açık kanıtı olmuştur. Egemen sınıfların en ufak bir kıpırdanmaya dahi tahammül edemedikleri Türkiye koşullarında, gereken önderliğin yapılamayışı ve var olan "sol" güçlerin sürekli bir parçalanma içerisinde oluşları Türkiye proletaryasının en büyük şanssızlığı olmuş ve bu durum günümüze kadar da böyle devam edegelmiştir. Her on yılda bir yapılan askeri-faşist darbelerle bastırılan devrimci potansiyel, içten içe kaynayan bir kazanı andırmaktadır. Örgüt silahına kavuşturulamayan ve faşist düzenin yıkılmasını sağlayan bir güç haline getirilemeyen emekçi kitleler günümüzde de aynı sancıları çekmektedir.

Kemalizmin etkisinden kurtulamayan ve doğru devrimci rotada kitleleri örgütleyemeyen Türkiye "sol" hareketleri, mücadeleyi tasfiye etmede en üst boyutlara ulaşmışlardır. 12 Eylül faşist darbesinden sonra ciddi darbeler yiyen "sol" güçler hazırlıksız yakalanmanın etkisiyle soluğu dışarda almış ve tüm örgütü Avrupa alanına taşıyarak irtica yıllarını yaşamaya başlamışlardır. Bugün Avrupa alanında devrimci faaliyet yürüttüklerini iddia eden bu güçler, gün geçtikçe daha fazla sosyal-demokrasinin güdümüne girmekte, ülke gerçekliklerini inkar eder konuma düşmektedirler. Sözkonusu güçlerden bir kısmı "devrimci durum yoktur" diyerek kendilerini aldatırken, bir kısmı da sözde cephe arayışları içerisine girerek "kutsal ittifaklar" oluşturmaktadırlar. "Yeni Sosyalizm" arayışları içerisine giren diğer bir bölümü de ilericilik-devrimcilik adına en soysuz yönelimlere girmekte, adeta halk kitleleriyle alay eder konuma düşmektedirler.

Bir bütün olarak 12 Eylül sonrası süreçte eski durumlarını aşmak bir yana, daha da olumsuz bir konuma düşen bu "sol" güçler, faşizmin kavurucu zulmü altında inleyen, Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı olan görev ve yükümlülüklerini unutmuş görünmektedirler. Faşizmin kanlı sultası altında 5. yılını yaşayan halklarımız, gerek ekonomik yönden, gerekse de siyasi yönden tabi tutulduğu baskı uygulamalarına karşı zaman zaman güçlü çıkışlar yapmaktan, düzene olan kin ve öfkesini haykırmaktan geri durmamaktadırlar. Evren faşizminin, Hitler faşizmine taş çıkartan işkence, katliam ve soygun uygulamaları, kitlelerde pasiflik ve suskunluk değil, içten içe kaynayan, patlamaya hazır bir volkan misali kabarma yaratmaktadır. İliklerine kadar sömürülen ve hiç bir yaşam garantisi bulunmayan proletaryanın yanısıra köylülük ve diğer sınıf ve tabakalar da günden güne hızlı bir çöküşü yaşamakta, yönetime karşı kin ve öfke ile dolmaktadırlar.

Var olan bu objektif duruma müdahalede çok cılız sesler çıkaran bazı çevrelerin çabaları ise düzenin meşruluğunu onaylamaktan ileri gitmemektedir. Sarı sendika Türk-İş'in 1984 Haziran'ında yaptığı bir mitingde biraraya gelen onbinlerce işçi, hertürlü baskı ve yıldırma uygulamalarına karşı, faşist yönetime artık bıçağın kemiğe dayandığını, kitlelerin daha fazla dayanma gücünün kalmadığını açıkça belirtmiştir. Son iki yılda yapılan birçok protesto ve gösteri eyleminden sonra Haziran 1985'te Saraçhane meydanında yapılan mitingle doruğuna ulaşan ve 60 binin üzerinde işçinin, emekçinin hep bir ağızdan yönetime karşı haykırdığı sloganlarla pekiştirilen muhalefet, işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve onun faşist iktidarına bir uyarı yapmış ve proletaryanın devrimci ruhunun hiçbir koşulda sönmeyeceğini kanıtlamıştır.

Bu gelişmeler, Türkiye sol hareketlerine de birer ihtar niteliğinde olup, kendi tükenmişliklerini halk kitlelerine mal etmek isteyen ve kitlelerin devrimci özünü burjuvazinin çarkında eritmeye çalışan anlayışlara da bir devrim çağrısıdır aynı zamanda.

Türkiye proletaryası hertürlü teslimiyetçi, pasifist ve oportünist anlayışlara karşı, kendi ihtilalci özünü her dönemde olduğu gibi, günümüzde de kanıtlamakta ve geleceğe umutla bakmaktadır. Bugün yaşanan gerçekler, yeni 15-16 Haziran'lara gebedir. Türkiye halkı, proletaryanın önderliğinde gelişecek olan bir devrimle nihai kurtuluşunu sağlayacaktır. İşçi sınıfı, yönetime karşı hoşnutsuzluk, çekilen acılar, açlık ve sefalet en üst boyutlara ulaşmış olduğundan, katılınması gereken mücadeleye katılmakta gecikmeyecek ve geliştirilen direnişler, proletaryanın devrim ideolojisiyle birleştirildiğinde Türkiye devriminin de önderliği yaratılacaktır.

Kürdistan halkı ve proletaryası da en yakın müttefiği olan kardeş Türkiye halkı ve proletaryasının, faşist zulmü yıkarak sosyalizme ulaşacağına inanmaktadır. Bunun için gereken koşullar haddinden fazla olgunlaşmıştır. Yaratılacak proleter önderlikle, bugün bu halk adına konuşma cesaretini gösteren sözde devrimcilere, reformist ve tasfiyeci güçlere de en büyük şamarı indirecek olan Türkiye proletaryası, Kürdistan halkının PKK önderliğinde ve ERNK saflarında bütünleşerek yükselttiği Ulusal Kurtuluş Savaşına da en büyük katkıyı yapmış olacaktır.

Halklarımızın karşılıklı dayanışma içerisinde yükseltecekleri direniş mücadelesine biz, tüm gücümüzle proletaryanın davasının yanında olduğumuzu, FKBDC bayrağını yükselterek ülkemiz Kürdistan'da sömürgeci faşist yönetime vuracağımız nihai darbe ile kanıtlamaktayız.

Kahrolsun Sömürgeci Faşist Türk Devleti!

Yaşasın Türkiye ve Kürdistan Halklarının Mücadele Birliği!

1985 BAHAR ATILIMI İLE YÜKSELEN DEVRİMCİ-DİRENİŞ EYLEMLERİ SÖMÜRGECİ-FAŞİSTLERE KORKU SALARAK DEVAM EDİYOR

Şırnak, Cizre, Şirvan, Pertek, Dersim, Mutki, Çukurca Ve Daha Birçok Alanda Devrimci İntikam Eylemleri Sürüyor

Baştarafı Syf: 1'de

tirirken, bahara girilmeden kesin başarı sağlamak istiyorlardı. Fakat günler geçtikçe "kahraman mehmetçik" yoruluyor, güçten düşüyor, morali bozuluyor, dağlarda hareket edemez duruma geliyordu. Bu durumda da, her türlü zorluğa rağmen hareketliliğini koruyan HRK güçleri karşısında başarı sağlamaları mümkün değildi. Nitekim kış boyunca da dinmeyen direniş eylemleri bunun açık bir kanıtı oldu.

Bahara yaklaştıkça operasyonlardan adeta eli boş dönen sömürgeci ordu birlikleri, bunun yanısıra verdikleri ağır kayıplarla moralmen daha da çökmüş bir durumdaydılar. Kısa sürede hiç bir sonuç elde edemeyeceklerini gören sömürgeci faşist cuntanın temsilcileri "Kürdistan'da bir savaş verildiğini ve bunun da sanıldığı gibi kolay kolay bitirilemeyeceğini" kabul etmek zorunda kaldılar. Bu itiraflar bile, Ulusal Kurtuluş Savaşımızın sömürgeciler üzerinde yarattığı kesin etkiyi göstermektedir.

Tüm umutlarını bu kez bahara bırakan ve bu aylarda mutlaka başarı sağlamak zorunda olduklarını bilen cunta başları, devreye pişmanlık yasasını koyarak, sonuç almaya çalıştılar. Tabi ki bu da, diğer tüm oyunlar gibi tutmayarak boşa çıkarıldı. Günlerce basın organlarından yaptığı propagandalarla "teslim oluyorlar, çözülüyorlar" vb. gibi yalan ve demogojik haberlere rağmen, eli boş kalan cunta, planlarının boşa çıkmasının telaşıyla, Vietnam vd. ülkelerde uygulanan vahşet uygulamalarını çok çok geride bırakan yöntemlerle Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı saldırıya geçtiler. Hatta bir çok köylerde *"gidin Apoculara haber verin, bize saldırmasınlar, eğer herhangi bir şey olursa bundan sizleri sorumlu tutacağız"* diyerek, içine girdikleri korku ve telaşı gizleyememektedirler. Buna benzer daha bir çok gülünç duruma düşen sömürgeci ordu komutanları, eylemlerin hedeflerinin kendileri olmasının verdiği şaşkınlıkla da yoğun bir terör ve işkence uygulamaktadır. Bununla da hiçbir sonuç elde edemeyen faşist ordu komutanları, tam tersine halkın kin ve öfkesini almaktadırlar.

ERNK'nin ilanı ile birlikte Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde yeni bir dönem açılırken, Bahar Atılımı ile de yaygın eylemlere girişilmiş ve bu temelde düşmana ağır darbeler vurulmuştur. Mart-Nisan-Mayıs ayları içerisinde gerçekleştirilen onlarca eylemde, yüzlerce asker öldürülürken, çok sayıda malzeme ele geçirilmiş ve düşmana ağır maddi kayıplar verdirilmiştir. Daha Cizre'de gerçekleştirilen birçok eylemde 6 polis, 10'a yakın asker öldürülürken, birçok ihbarcı da cezalandırılmış veya teslim alınmıştır. Ayrıca Mayıs ayı içerisinde de Cizre-Şırnak mıntıkasında geniş çaplı eylemlere girişilmiş, çok sayıda karakol basılırken, alaya yönelik olarak da bir eylem gerçekleştirilmiştir. Devrimcilerin çok az kayıp verdiği eylemlerde, düşmana ağır maddi ve manevi kayıp verdirilmiştir. Bunların yanısıra Mutki'de, Şirvan'da, Şırnak'da, Sason'da, Pertek'de, Hizan'da ve daha birçok alanda geçekleştirilen eylemlerde yüzlerce asker ve subay öldürülmüştür.

Halkımız her koşulda mücadeleye sahip çıkmaktadır

kendisini toparlama fırsatı bulamayan sömürgeci birlikler yeni darbelerle karşılaşmıştır. Bahar aylarında gerçekleştirilen eylemler başta Ergani, Cizre, Hizan, Pertek, Şırnak, Şirvan, Hakkari'nin ilçeleri ve Mutki olmak üzere, daha bir çok alanda konulmuştur. Cizre'de alay düzeyinde gerçekleştirilen saldırıda çok sayıda subay ve asker öldürülürken, düşmana ağır maddi kayıplar da verdirilmiştir.

Yine 22 Mart'ta Çukurca ve Cizre'de gerçekleştirilen eylemlerde 15'in üzerinde asker ve 3 polis öldürülürken, çok sayıda yaralının yanısıra bir panzer de içindekilerle birlikte imha edilmiştir. Yine Nisan ayı içerisinde

Düşmana ağır kayıplar verdiren devrimci-direniş eylemlerimiz de kışın çetin koşullarında bazı partizan gruplarında kayıp verme olayları da görülmüştür. Zor koşullar altında bazı grupların imha olması ile de sonuçlanan çatışmalarda aynı zamanda düşmana da ağır kayıplar verdirilmiştir. 7 Şubat 1985'de Şirvan'da meydana gelen çatışmada partizanlardan 3'ü şehit düşerken, 3'ü de yaralı olarak ele geçmiştir. Ayrıca 5 Mart'ta Midyat'ın Kerboran nahiyesinde meydana gelen

çatışmada Hüseyin ALTINTAŞ yoldaş şehit düşerken, 9 Mart'da ise başta Ahmet İBİN yoldaş olmak üzere ağır kış koşulları altında çatışmaya giren 8 militan ve savaşçı da şehit oluyorlardı. Yine, Mart ayı ortalarında ve Newroz döneminde Şırnak ve çevresinde bir dizi çatışmada 1 devrimci şehit düşerken, bazıları da yaralı olarak ele geçiyorlardı. Bunun karşısında ise sömürgeciler çok ağır kayıplar verdiler. Onlarca asker ve subay ölü ya da yaralı olarak etkisiz hale getiriliyordu.

Bahara doğru gelindiğinde çatışma ve eylemlerin boyutu daha da gelişiyordu. Sömürgeci-faşist cunta bir-iki grubun imhası ile, tümünü bitireceğini sanarak tam da umutlandığı bir dönemde yeni ve daha güçlü direniş eylemleriyle karşılık verildi. Şırnak'da özel olarak görevlendirilen ve MİT'in pasifikasyon planlarını uygulayıp, geliştiren, içinde jandarma komutanı, emniyet müdürünün de bulunduğu merkez imha edilirken, gerçekleştirilen diğer birçok eylemde de düşmana çok sayıda kayıp verdirilmiştir. Dinmek bilmeyen ve tüm Kürdistan'a yayılan çatışma ve eylemler sömürgecilerin tüm gizleme çabalarına ve kesinlikle kayıplarını vermeme veya çok az gösterme çabalarına rağmen, halkın derinliklerinde yer edinerek, dalga dalga tüm Kürdistan'a yayılmaktadır. Nisan ayının ortalarında Bingöl-Karlıova'da meydana gelen çatışmada iki değerli militan Mehmet GÜLER ve İ. Hüseyin BİLGİN şehit düşerken; bundan kısa bir süre sonra 29 Nisan'da bu kez Mutki'de sömürgecilerle kıyasıya bir çatışma içerisine girildi. 4 gün 3 gece süren bu çatışmada Abdulkadir BİÇİM adlı PKK partizanı şehit düşerken, sömürgecilerin de açıkladıklarının tam tersine kayıpları 5 kişiden daha fazladır.

Bu çatışmaların üzerinden fazla bir zaman geçmeden, bir çatışma da Bozova'da meydana geldi. Büyük bir askeri birlikle helikopter ve panzerlerle kuşatılan bir partizan grubuyla düşman askerleri arasında yoğun bir çatışma oldu. 2 gün süren bu çatışmada Sabri GÖZÜBÜYÜK, Ali Kanber DEMİR, Mehmet YEŞİLLER, İ. Hüseyin COŞKUN ve Hacı Ahmet YAPICI yoldaşlar şehit düşerken, sömürgecilerden de çok sayıda subay, asker ve polis ya yaralandı ya da öldürüldü. Büyük bir kahramanlık göstererek direnen yoldaşlarımız, sömürgeci-faşistlere bir kez daha devrimcilerin teslim alınamayacaklarının kanıtı oldular. Son ana kadar çatışarak, Partiye ve mücadeleye bağlılık sloganları haykıran yoldaşlar, düşmana da hiç ummadıkları bir kaybı

verdirmişlerdir.

Bu kez darağaçları temelinde kışla kültürünün egemen kılındığı Dersim'de intikam eylemleri gerçekleştirildi. Türk ulusunun bir maketini yaratıp, giderek burdan dalga dalga tüm Kürdistan'a egemen kılınmak istenen o kışla kültürüne böylece devrimci-direniş temelinde darbeler vurulmaktadır. Dersim, 1938 isyanında yoğun katliamlara tanık oldu. Bu katliamlar ardından kurulan darağaçları temelinde, kemalistler Dersim'i pilot bölge seçerek, geçmişin o teslim alınamayan direnişçi Dersim'ini, teslim olmuş bir yapıya dönüştürme doğrultusunda yoğun çaba sarfettiler. Kurulan kışlalar çevresinde daha körpe beyinlere Kemalizm işlenmeye başlandı. Katliamda yetim kalmış bu çocuklara babanız M. Kemal denildi ve kendi tarihleriyle bağları koparıldı. İşte o yılların ihanete çekilemeyen Dersim'i bu temelde teslim alınmaya çalışıldı. Bu politikada bir hayli de başarılı olabilen kemalistler, tüm direnişçi kesimleri eritmek amacıyla bu alana alabildiğine yönelmektedir. Bunun karşılığını yükselen devrimci intikam eylemleri ile bulan Türk sömürgecileri, geçmişte işledikleri katliamın hesabını vermektedirler. Mayıs ayının sonlarına doğru Dersim'in Çiçekli nahiyesinde gerçekleştirilen karakol baskınında 1'i subay, 2'si astsubay olmak üzere toplam 9 kişi öldürülürken, karakol da tamamıyla tahrip edilmiştir. Yine polis karakoluna yapılan bir saldırıda da 4 polis öldürülmüştür. Haziranın ilk haftasında, Munzur çayı yakınlarında pusuya düşürülen bir polis otosu içindekilerle birlikte imha edilirken, uçurumdan düşen oto Munzur çayına yuvarlanmıştır. 5 polisin öldüğü bu eylem, aynı zamanda Munzur'dan artık sömürgecilerin kanlarının akacağı ve işledikleri tarihsel suçun cezasının böyle alınacağının da açık bir göstergesidir.

Yine, Haziran'ın ilk haftasında Şirvan, Eruh ve Çatak'da meydana gelen yaygın eylemlerde, sömürgecilerin kayıpları çok fazla olmasına rağmen, sadece 1 Yüzbaşı, 1 Astsubay ve 1 komando erinin öldüğü açıklanmıştır. Devrimcilerin çok az kayıp verdiği bu eylemlerde, sömürgeci ordu birliklerine ağır darbeler vurulmuştur.

Hızından hiçbir şey kaybetmeden yaygın olarak yürütülen devrimci-direniş eylemleri sömürgeci-faşist yönetimin yüreğine korku salarken, halka da güven getirmektedir. Bahar Atılımı ile güçlü bir mevzi daha kazanan ulusal kurtuluş mücadelemiz, düşmanın tüm saldırı ve komplolarına rağmen, her geçen gün halkla daha da bütünleşip güçlenmektedir. Sürekliliği hiçbir biçimde kesilemeyecek olan direniş eylemleri, ERNK bayrağı altında toplanan yüzbinlerce yurtseverin yükselen intikam seli ile, sömürgeciliği, uşakları ile birlikte boğacaktır.

İntikam Eylemlerimiz Devam Edecek

Ve Sömürgecilik Kahredilecektir!

İBAHİM KAYPAKKAYA'NIN DİRENİŞ RUHUNA SAHİP ÇIKALIM TASFİYECİ DÖNEK KLİĞİ TEŞHİR VE TECRİT EDELİM

SALMAN

"Yıkılamaz, ona karşı savaşılamaz" diye tabu ilan edilen TC ve ordusuna karşı gerçekleştirilen 15 Ağustos eylemleri, etkisini sol içinde göstermemezlik edemezdi. Nitekim o tarihten günümüze kadar pek kısa sayılamayacak bir süre geçmiş olmasına rağmen, halen süren tartışmalar bunu doğrulamaktadır. Ve bu daha da devam edecektir.

Cuntanın *"bölücülüğün ve anarşinin kökü kazındı, demokrasiye geçildi"* sahtekarlığı ve sol içindeki yenilgi sonrası yaşanan bunalım nedeniyle uzun süre bir daha ayağa kalkmanın mümkün olunamayacağı düşüncesinin neredeyse bir kader olarak kabul edildiği bir dönemde, böylesi bir çıkış, devrimci hareket üzerinde oluşan teslimiyetin ve tasfiyeciliğin kapkara bulutlarını darmadağın ederek devrimin eskisinden daha da güçlü bir biçimde yaşandığını, ve zafere ulaşacağını ilan etti!

Yaşanan bu bunalım nedeniyle tasfiyeciliği meslek haline getirenler elbette ki bu gelişmelerden rahatsız olacaklardı. Yaşamlarını devrimin tasfiyesi üzerine örgütlendirenler, çoktan mezara gömdük gözüyle baktıkları devrimin yeri göğü sarsarak ayağa kalktığını görünce, alelacele devrime olan tüm öfke ve kinlerini PKK'ye –tabi dolayısıyla devrime– kusmaya ve çılgınca saldırılara başladılar. Ortalık PKK'ye yönelik, cunta basınını hiç de aratmayacak içerikte gazete, bildiri ve radyo haberleri ile doldu taştı!

Bu nasıl oldu, neden faşizme karşı bir eylemde dahi biraraya gelemeyenler, 15 Ağustos eylemleri karşısında, bir koro gibi hep bir ağızdan sanki önceden prova yapmışçasına PKK'ye karşı aynı düşmanlık türkülerini söylemeye başladılar? Bunun bir anlamı, bir izahı olmalı. Biribirlerini "Maocu bozkurt", "Sosyal-faşist" diye düşman ilan edenler, nasıl anti-PKK cephesinin doğal müttefiki haline gelebildiler? Bu cephenin başkomutanının Kenan Evren, sağ kolunun ise Doğu Perinçek olduğu bilinmiyor mu? Evet sözkonusu güçler içine düştükleri bu durumu nasıl izah edecekler?

Ama tüm bunların yanısıra bir de halkın, dürüst devrimcilerin, demokratların tavrı var. Ve üstelik bu tavır, yine sözkonusu örgütlerin tabanının da tavrı aynı zamanda. Bu tavır bu güçler tarafından binbir türlü engelleme, baskı ve demogojiye rağmen güçleniyor ve tasfiyeci şeflerin maskelerini tek tek düşürüyor. "Mücadele" gazetesinin 97. sayısında yer alan bir okuyucu mektubu sadece bir örnek. Yine "yazı kurulu"nun en sıradan soruları bile yanıtlamakta içine düştüğü sefalet ve bundan da öte, olayları ele alıştaki mantık silsilesi çok korkunç, tüyler ürpertici, bazı çağrışımlar yapan kötü bir örnek!

Hiç şüphesiz bütün bunların derin tarihsel, siyasal, kültürel ve sosyal nedenleri var tabi. Böylesine ucubeler Türkiye sol hareketi içinde ilk kez çıkmıyor. Türkiye devrimci-demokratik hareketinin tarihinde belli başlı iki önemli çıkış vardır. Bunların ilki Mustafa Suphi ve TKP'si, ikincisi Mahir, Deniz, İbrahimlerin THKP-C, THKO, TKP-ML'sidir. Fakat yine acı bir gerçektir ki, bu iki devrimci çıkış da ezilmiş, önderleri katledilmiş, devrim için kurdukları örgütler olan TKP, THKP-C, THKO, TKP-ML'nin nasıl birer ucube haline getirildiklerini, ilkini okuyarak ikicisini yaşayarak öğrendik. Bu nasıl oldu, neden Vedat Nedimlerin, Şevket Süreyyaların yeniden hortlamasına müsade edildi? Neden Mustafa Suphilerin, Mahirlerin, Denizlerin, İbrahimlerin devrimci miraslarına ihanet edildi? İçinde çeşitli eksiklikler taşısa da, bu miras ve ruh, devralınması ve yaşatılması gerektiği halde hala bu ihanete neden müsade ediliyor? İlk olay bir yanılgı ve bundan dolayı da bir trajediydi. Peki ya bu ikincisi, bu tam bir komedi değil mi? Devrimciler, direnişle ve şehitlerin anısıyla böylesine pervasızca alay edilmesine daha ne kadar müsade edebilir?

Daha hatırlardadır. 1925-1940 yılları arasında TKP'nin Kürdistan'da kemalist katliamları ve direnmelerin bastırılmasını, *"arkasında İngiliz emperyalizmi var, sarıklı molaların, sakallı seyitlerin irticaın ayaklanmasıdır"* diyerek haklı göstermeye çalıştığı ve bunu da Komintern'de savunduğu unutulamaz. Ama görülen o ki, bu gerçekler hatırlanmak bile istenmemektedir.

Evet! Şimdi de, PKK'nin arkasında "Rusya var", "CIA var", "Suriye var", "feodaller var" vb. gerekçelerle bir halkın en doğal mücadelesi aynı şekilde boğazlanmaya ve bu da haklı gösterilmeye çalışılıyor. Oysa İbrahim böylesi bir iddia varsayılsa bile haklı gösterilmeyeceğini söyler ve *"Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı, emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri iddiasıyla kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz"* der. Yine *"Şeyh Sait isyanının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağının olduğunu varsayalım. Bu şartlarda bir komünist hareketin tutumunun nasıl olması gerekir? Birinci olarak, Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketini zorla bastırma ve ezme politikasına karşı kesinlikle aktif bir şekilde mücadele etmek, Kürt milletinin kendi kaderini kendisinin tayin etmesini istemek, yani ayrı bir devlet kurup kurmamaya bizzat Kürt milletinin karar vermesini istemek"* tavrını belirler ve bu bahaneyle mücadeleyi haksız gösterenler için, *"iflah olmaz Türk şovenistleridir"* der. (İbrahim Kaypakkaya, Belgeler Türkiye'de Milli Mesele s. 18, 19, 20) Ama şimdi O'nun takipçisi oldugunu iddia edenler ne yapmaktadırlar? Yapılan, İbrahim Kaypakkaya'nın, "Şafak" bugünkü anti-PKK cephesinin şefi Evren'in başyardımcısı "Aydınlık" revizyonizmine karşı yürüttüğü soylu mücadeleye ihanet, O'nun "iflah olmaz Türk şovenistleri" olarak nitelendirdiği bu güruhla ideoloji ve politikada objektif olarak bütünleşmedir. Aydınlık, Partizan'ın da anti-PKK cephesine katılmasını "sevindirici bir gelişme" olarak değerlendirmekte daha iyi savaşması için şu tavsiyelerde bulunmaktadır: *"Apocuların karşısındaki devrimci kaleye* –yani Aydınlık kalesine bn– *sığınmak ve oradan hücuma geçmek gerekir"* (Seçenek sayı 8) İbrahim'in "Şafak Revizyonistlerine" karşı verdiği mücadele temelinde oluşturduğu TKP-ML'si, bugün tasfiyecilerin hüneri sayesinde, Şafak Revizyonistlerinden alkış alacak seviyeye düşürüldü. Ve bu Aydınlık ki *"devlet önce kendisini gözden geçirmelidir... Apoculara karşı 12 Eylül'den önce en etkili mücadeleyi ölümden korkmadan, cesaretle veren devrimcilere de silah verilecek mi?"* (Seçenek sayı 9) diyecek kadar azgınlaşmıştır.

Bir an durup düşünmek gerekir. İnsan belleği bu kadar zayıf olabilir mi? 1925-40 arasında oynanan senaryo yeniden tekrar edilmek isteniyor. Hem de bu en utanmazca bir biçimde yapılıyor. Kenan Evren'in hergün PKK'ye

karşı yürüttüğü savaş yetmiyormuşçasına bir de sol adına ama cuntadan daha azgınca bir saldırı cuntanın savaşı yetersiz bulunarak yürütülmektedir. Adeta herkes daha fazla anti-PKK'ci olduğunu kanıtlamaya çalışıyorcasına teşhir ve tecrit kampanyasına hız vermektedirler. PKK'nin ezilmesi için kendilerini adeta yedek bir ordu olarak ilan ediyorlar. Ama bir şey unutuluyor! Karşılarında eskinin sarıklı Şeyh Sait'i, aksakallı Seyit Rıza'sı yok ve de direniş artık bölgesel değil! Alev tüm ülkeyi sarmış devrim ateşini körükleyen güç olarak ise, 10 yıldır hiçbir yol ve yöntemle değil altedilmek, diz bile çökertilmeyen PKK var.

Biraz daha somutlaştıralım. Aniden anti-PKK cephesinin en aktif üyesi haline gelen "Partizan"ın yaklaşımı çok ilginçtir. "Partizan", PKK tarafından gerçekleştirildiği ve buna ilişkin gerekli açıklamalar yapıldığını bildiği halde eylemlerin başka güçlerle ortaklaşa yapıldığını iddia etti. Aynı dönemde faşist Türk basınında da eylemlerin ortaklaşa veya Kawa, Asala, TKEP vb. birçok örgütün gerçekleştirdiği haberleri yeralmıştı.

Yine "Mücadele" gazetesi konuya ilişkin başka değerlendirmesinde şöyle demektedir: *PKK'nin konumu ve olaya katılımındaki* esas amaç *'örgüt içi hesaplaşmada yönetim lehine avantaj sağlama' olarak değerlendirilebilir. Bu tespitimiz PKK çevrelerince tepkiyle karşılanabilir... Bu eylemler uzun bir süre tabanı ve kamuoyunu meşgul edecek malzemeler ve alışagelemiş kuru ajitasyon türü pohpohlamalar siyasetinin dayanakları..."* (Mücadele 93) deniliyor. Aydınlık ise eylemleri, *"yeni kopmaları ve dağılmayı önlemek için son günlerde 'Güney Kürdistan'da 4000 kişilik ordu hazırladıklarını ve yakında savaşa başlayacakları' demogojisine başvurdular..."* ve devamla PKK tabanına hitaben *"Apocuların Eruh ve Şemdinli'de gerçekleştirdikleri saldırılar intihar eylemleridir. Çöküşlerini durdurmak ve sizlerin gözünüzü boyamak için yapılan eylemlerdir"* (Seçenek sayı 6-8.1984) diye değerlendiriliyor. Türk basınından Milliyet, *"eylemlerin örgüt içindeki çekişmelerde bir tarafın diğerine üstünlük sağlaması için yapıldığı"* haberini veriyor. Ve tüm bunlara ek olarak Kenan Evren de bir açıklamasında *"bunlar kendi tabanına moral kazandırmak için eylem yapıyorlar"* diyor. Şimdi "Mücadele", "Seçenek", "Milliyet" ve Kenan Evren isimlerini kaldırarak yukarıdaki ifadeleri okuyun! Benzerlikten de öte tek bir kaynaktan çıkan düşünceleri andırmıyor mu? Bu pek muhterem, ne olduğu belli olmayan "yazı kurulu" bu benzerliğe bir açıklık getirmek zorunda değil mi?

Bir okuyucuya yanıt olarak yayınlanan yazının başka bölümünde ise, şöyle denilmektedir: *"...'PKK'nin sözkonusu eylemlerinin temel amacı içindeki çatlaklıkları ve bu konuda sergilediği devrimci olmayan* –burada taban zorlaması nedeniyle önceki karşı-devrimci tanımlaması değiştirilmiş- *davranışlarının yarattığı olumsuz havayı gidermektir' demek doğru değildir. Eylemlerin buna da hizmet edeceği düşünülmüş veya bu konuda PKK'ya olumlu yönde faydalar sağlamış olabilir... Oysa biz, esas okun sözkonusu eylemlere hükmeden çizgiye yöneltilmesi gerektiği düşüncesindeyiz."* (Mücadele sayı 97) "Partizan" burada taban zorlamasıyla esas niyetini açığa vurmuştur. Başlangıçta eylemlerin yaratacağı etkiye karşı, yukarıdaki yüzeysel değerlendirmeyi yapmış, ancak daha sonra esas niyetini, yani PKK düşmanı özünü açığa vurmak zorunda kalarak, bununla da eylemlerin yer, zaman, biçim, mekan açısından yanlış olduğu savını kendi kendisine yalanlamıştır. Zira "Partizan"ın esas hedefi anlaşılacağı gibi eylemler değildir. O eylemlerden yola çıkarak PKK'ye vurmak istemiş, ancak yüzüne gözüne bulaştırınca düşman yüzünü göstererek, eylemlere karşı oluşunu PKK'ye karşı oluşuyla izah etmek durumunda kalmıştır. Durum böyle olunca eylemlerin biçimi, yeri, zamanı ve hedefi ne kadar doğru olursa olsun, PKK yaptığı için, "Partizan" tarafından yanlış olarak değerlendirilecektir.

Devam edelim. "Mücadele"nin eylemlere ilişkin görüşlerinde yine şöyle denilmektedir: *"...kısaca şuna parmak basmak gerekir ki, Eruh ve Şemdinli eylemlerinin sahibi PKK'nin Ortadoğu politikası, pratiği, çizgisi önemli ölçüde Rus sosyal emperyalizm güdümlü bir nitelik arzetmektedir... Mesela Suriye, Libya, İran, Filistin, Hindistan sorunlarında alınan tavra hakim olan çizgi Rus sosyal emperyalizm patentlidir. ...PKK Barzani cephesinin önemli dostlarından biridir... Bütün bunlar Rus sosyal emperyalizmin kuyruğunda yürümekle izah edilebilinir. Bizim Eruh ve Şemdinli eylemlerinde karşı çıktığımız yön, onu, giderek güçlenen bu tehlikeli yönüdür... Karşı çıktığımız bu tehlikeli yönün hükmedeceği bir hareket, eylem biçimi ne olursa olsun, devrime hizmet etmez"* (Mücadele sayı 97). Burada "Mücadele"nin deyimiyle "pasifizmin kara bayraklı PDA'sı" yani Aydınlık'ın ne dediğine de bakmak gerekir: *"Apocular bu konuda* –saldırı eylemleri bn.– *Moskova için kullanılabilen bir alet rolü oynamaktadır... Apocular bu gücü Suriye'de Hafız Esat'tan.. Irak'da ise, Irak Kürdistan Demokrat Partisi'nden alıyorlar"* (Seçenek sayı 9-1984). Buna bir de Türk basınındaki, *"Bu eylemlerin arkasında Rusya, Suriye ve Irak Kürdistan Demokrat Partisi var"* haberlerini eklersek ortaya nasıl bir tablo çıkıyor, her okuyucu bunu rahatlıkla anlayacaktır. Bu çok açık ve anlaşılır olan ifadelerin bir başka karanlık bağlantısı daha var! O da Kemal Burkay'ın iddialarıdır. Şöyle der bu bayımız; *"...CIA'nın bu amaçla ulusal kurtuluş hareketlerinde kendi deyişleriyle 'en radikal', yani aslında terörist örgütleri en elverişli bulduğu öteden beri biliniyor... Türk MİT'ini ve öteki siyasi polis güçlerini CIA eğitiyor... Belki günü gelir, MİT'in gizli arşivleri ortaya dökülebilirse...PKK ile ilgili olarak pek çok şey açığa kavuşacak... PKK Kürdistan dağlarında mı, feodallerin gölgesinde mi?"* (Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine s. 203-204 ve Denge Komkar sayı 60-61) Şimdi bütün bu ifadeleri bir araya getirelim ne sonuç çıkar? İster bilinçli ister bilinçsiz bu, merkezi cunta olan, PKK'ye yönelik genel bir imha planındaki görev bölümü değil mi? Bu subjektif olmasa da, objektif olarak böyledir. Çünkü bütün cephelerden herkes kendince "haklı" nedenlerden PKK'ye saldırmaktadır. Ama bu saldırıların toplu olarak yolaçacağı ortak sonuç, PKK'nin imhasıdır. Niyetleri ne olursa olsun, pratikleri bu güçleri objektif planda cuntanın suç ortağı durumuna düşürmektedir. Hareket noktası, biçim ve ne adına yürütüldüğü, bu gerçeği örtbas edemez. "Mücadele" yazarları içine düştükleri suç ortaklığını ve PKK'ye karşı, pratik olarak "Özgürlük Yolu", "Aydınlık" ve cunta ile birleşen bu tavırlarını izah etmek zorundadırlar. İzah edilmiyorsa bunun faşizm biçiminde başını uzatan Kemalizmin kanlı ellerini tutmak, ona destek olmak değil de nedir? Bugün cunta tüm gücünü PKK'yi ezmeye hasretmemiş midir? Ya da başka bir deyişle PKK'nın zayıflatılmasından, ezilmesinden gerçekten tek çıkarı olan cunta değil midir?

Bu politikayı başka açıdan ele alalım: *"PKK'nin Suriye'yi ve Arafat'a karşı muhalefeti desteklediğini"* belirterek, doğru olmadığını söylüyorsunuz.

Bir an için bunu böyle kabul edelim., Tersini düşünürsek ne olur? Suriye'nin karşısında ABD, onun Ortadoğu jandarması İsrail, Mısır ve Ürdün var. Arafat'ın ise, bu güçlerle işbirliğine yöneldiğini herkes biliyor. Bunları mı destekleyeceğiz? Komünistler olaylar karşısında tarafsız kalabilir mi? Ve biz size soruyoruz, siz kimi destekliyorsunuz? ABD tarafını mı? Değilse alternatifiniz ne?

Tüm dünyayı bu faşist, şu sosyal-faşist diye düşman ilan ettiniz. Bu ne anlama geliyor? Kemalizmde "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" der ve o da tüm dünyayı düşman görür. Biçim farklı olsa bile, öz olarak bir düşüncenin değişik iki ifadesi değil mi bu? Bu düşünce "sosyalizm tüm dünyada yenilmiştir" belirlemelerinizle birleşince ortaya hangi sonuç çıkar? Cuntanın anti-komünist propagandası, Devrimci İşçi'nin "Yeni Sosyalizm" arayışı, tüm burjuva ideologlarının Marksizmi eskimiş ilan etmeleri ile sizin dünyada sosyalizmi yenilmiş olarak ilan etmeniz Marksizm düşmanlığına hizmet etmiyor mu? Dünya halklarının ve proletaryasının onlarca yıllık savaşımını ve yarattığı değerleri bir kalemde hiç etmeniz neye yorumlanır? Komünist Enternasyonal'i yeniden toplamaya kalkışmanız ile Devrimci İşçi'nin "Yeni Sosyalizm" arayışı arasındaki fark ne? Biriniz sosyalizmi yenilmiş olarak, diğeriniz varolanı beğenmeyerek, yeni arayışlara giriyorsunuz. Bu burjuvazinin Marksizmi iflas etmiş olarak ilan etmesini onaylamak değil midir?

Ya faşist Türk sömürgeciliğinin yıl larca uyguladığı "böl ve yönet" politikası şimdi kimler tarafından yürütülüyor. *"Bir PKK'li, bir Dersimli devrimciyi vurdu"* ifadeniz ile Tercüman *"Urfalı birisi, Tuncelili bir Türk gencini vurdu"* ifadesi arasındaki fark ne? Bu, halkımızı yıllardır içten hançerleyen, bölge ve mezhep çelişkilerini derinleştirmek değil de nedir? Provakatörün *"PKK, Dersimlilerin düşmanıdır"* belirlemesi ile sizin ifadeniz biribirini tamamlamıyor mu? TC'nin tüm ömrünü hasrederek yaşattığı ve beslediği bölgesel ve mezhepsel çelişkileri şimdi siz mi derinleştiriyorsunuz? Aklınız sıra Dersim'e sahip çıkıyorsunuz öyle mi? Ama bu tavrınızla bir halkı ikiye bölerek, biribirine kırdırtmanın zeminini hazırladığınız ve bununla da cuntanın ekmeğine yağ sürdüğünüzün farkında mısınız? Bu Dersimcilik oyunu ne? Neden PKK'ye karşı 1983'de açılan "kutsal" imha savaşıyla birlikte ortaya çıktı? Bu "Kızıl Yol" diye bilinen "Alevistan Kurtuluş Hareketi"nin Dersim'i başkent seçmesi bir raslantı olabilir mi? Bu anlayışın sahipleri kimlerdir, amaçları nedir? Neden Dersim'in direniş özelliği temel alınmıyor da, ihanetin merkezi haline getirilmeye çalışılıyor? Bu da tutmayınca bu kez oyunun son perdesi yürürlüğe konuyor. Son perde "Denge Partizan" adlı Kürtçe bir dergi! Neden 15 yıllık bu örgüt, siyasal yaşam tarihinde tek bir Kürtçe bildiri bile yayınlamazken, tam da bu dönemde Kürtçe bir dergi yayınlama ihtiyacı hissetti? Bu neyin sesi ve neye karşıdır? Partizan'ın sesi mi, yoksa sahibinin sesimi? Bunlar izah edilmek zorundadır.

"Mücadele yazı kurulu"mu? Hapis kaçkını mı? Yoksa anlaşmalı mı kaçırıldığı belli olmayan bu muamma, PKK'-nin sayısız direniş ögesi ile değil de, elini onlarca devrimcinin kanına batırmış bir cani provakatör ile hemen nasıl anlaşıyor? *"PKK ile gerekirse çatışırız, bize güvenebilirsin"* garantisi provakatörlere verilebiliyor da, cuntaya karşı niye anlaşılmıyor? Bunları provakatörlerle hemen biraraya getiren ruh ne, nasıl hemen can ciğer dostu oldular? Bunun sosyal, siyasal, kültürel, tarihsel izahı yok mudur? Bu azgınca PKK düşmanlığının nedeni ne? Yoksa sizleri biraraya getiren 1940'lar sonrası tüm Kürdistan ocağına ve tabi Dersim'e de dikilen Kemalizm ağacının meyveleri olmanız mı? Bir ağacın meyveleri ancak bu kadar biribirine benzer öyle değil mi? TC'ye karşı savaşan PKK hareketine düşmanlıkta Burkayları, Şahin-Yıldırım-Semir provakatörlerini, tesadüf bu ya idam mahkumu olup da, hep hastaneye götürülürken kaçarak kendilerine "Mücadele yazı kurulu" yaftasını vuran bu tasfiyeci dönekleri biraraya getiren, hangi ruh halidir? Yoksa bu yeni faşist milis çetesinin ifadelerinde yeniden kabaran Kemalizmin hortlak ruhu "Türklük şuuru" mudur? Hangi kültürün ürünlerisiniz? Siyasal olarak, neden cuntaya değil de baş hedef olarak PKK'ye karşı savaşmayı temel aldınız? Hangi sosyal yapıdır temeliniz? Tüm bunları izah edebilecek misiniz? Biz söyleyelim bu Türk ordusunun kışla kültürüdür, darağaçları sonrası kurulan okullarda *"ne mutlu Türküm diyene"*, *"bir Türk dünyaya bedeldir"* sözleriyle devşirilen özümsenmiş sosyal yapının ve *"birinci vazifeniz Türk istiklal ve cumhuriyetini ilelebet müdaafa ve muhafaza etmektir"* siyasi görevleriyle yükümlü kılınan bir yapıdır bu.

Eğer böyle değilse Kürdistan halkının bağımsızlığına neden karşı çıkıyorsunuz? *"Biz ayrılmaya karşıyız"* sözlerinizle *"Türkiye bölünmez bir bütündür"* sözleri bir düşüncenin değişik iki ifadesine benzemiyor mu? Kürdistan'ın bağımsızlığından zararı olan kim? Devrim güçleri mi, faşizm mi? Kim zayıf düşecek? Cunta mı, devrimciler mi? Marx İrlanda sorunu için şunları söyler, *"Avrupa'da sosyal gelişmeyi hızlandırmak için, resmi İngiltere'nin çöküşünü hızlandırmak bir zorunluluk. Bunun için de ona darbeyi İrlanda'da indirmek gerek. Çünkü, İrlanda, İngiltere'nin can alınacak yeridir"* (Düşünceler ve Aforizmalar s. 188). Şimdi cevap verin. Ortadoğu'da toplumsal gelişmenin hızlanması TC'-nin yıkılmasından geçmiyor mu? TC'-nin en zayıf olduğu ve canının alınacağı yer Kürdistan değil mi? Bu böyle olduğu halde Kürdistan halkının kurtuluş mücadelesini "ayrılıkçılık"olarak değerlendirme ve buna karşı çıkmanın anlamı ne? İbrahim *"Eğer komünist hareket, Kürt ulusunun ayrılmasının proletaryanın sınıf menfaatleri açısından faydalı olacağına karar verirse, mesela ayrılma halinde Kürt bölgesinde devrim imkanı artarsa, o taktirde bizzat ayrılmayı savunurdu; hem Türk işçi ve emekçileri arasında, hem de Kürt işçi ve emekçileri arasında* ayrılmanın *propagandasını yapardı. Her iki halde de Türk işçi ve emekçileriyle, Kürt işçi ve emekçileri arasında sıcak ve samimi bağlar doğardı. Kürt halkı, Türk halkına ve komünistlere büyük bir güven ve dostluk duygusu beslerdi. Halkların birliği pekişir, devrimin başarısı daha da kolaylaşırdı."* (İbrahim Kaypakkaya, Belgeler TMM s. 19) derken birlik kavramından sadece aynı sınırlar içinde yaşamayı anlamadığını, ayrılma halinde bile bir birliğin sözkonusu olabileceğini belirtir.

Şimdi sormak gerekir, birliğe kim karşı çıkıyor, PKK mi; yoksa siz mi? FKBDC'ye girmekten kim kaçtı? En asgari birliklerden kaçanlar nasıl olur da birlikten bahsedebilirler? Halkların karşılıklı güveni savaş birliği temelinde ve savaş içinde oluşur. Yıllarca Türklerin kendisine karşı savaştığını görmüş olan bir halkta, güvensizlik ancak onun kurtuluş mücadelesine omuz vermek, kendisinin de düşmanı olan TC'ye karşı bir cephe içinde ortak savaş yürütmekle ortadan kaldırılır. Evet en küçük bir güven dahi ortak savaşla oluşacaktır. Yoksa birlik boşboğazlık yapmak için bir malzeme olmaktan öteye gidemez. Birlik üzerine bu kadar nutuk atanlar, en

asgari birliğe yanaşamaz ve ulusların kaderlerini tayin hakkını savunup(!) ama ezilen halkın kurtuluşu için oluşturduğu en asgari devrim örgütlenmelerini tanımazsa, bu sözler boş bir safsata olmaz mı? Şimdi tartışılması gereken sorun ayrılma mı, birlik mi sorunu değildir. Bunu tartışmak devrim meselelerini rafa kaldırmak olur. İstesek de, ayrılmanın pratik olarak gerçekleşmesi veya birlikte yaşamanın ön koşulları var mıdır? Hayır, TC yerlebir edilmedikçe ne ayrılma ne de birlikte yaşama, gerçekleşemez. Halen sözkonusu olan, zoraki ve gerici birliğin bozulması için, FKBDC temelinde faşizme karşı mücadele birliğidir ve PKK buna hazırdır. FKBDC programında ulusların kaderlerini tayin hakkının halkımıza ait olduğu ilkesi vardır. Nasıl yaşayacağına biçim olarak kendisi karar verecektir. Dikkat edilirse burada mutlakiyetçilik yoktur. Karar faşist TC'nin yıkılması sonrasında ancak verilir. Şimdi verilmesi gereken karar, faşizme karşı savaştır. Ama sizler buna bile tahammül göstermeyerek daha şimdiden Kürdistan'ın TC sınırları içinde kalması gerektiğini dayatıyorsunuz. Bir yandan bu hakkın halka ait olduğunu söyleyip, diğer yandan ayrılmaya daha şimdiden karşı çıkmanız, UKKTH ilkesini, kendi milliyetçiliğinizi maskelemek ve halkımızı aldatmak için, ikiyüzlüce bir yalan olarak kullandığınızı ortaya çıkarmıyor mu? Şimdi soruyoruz, kim ayrılıkçı, kim milliyetçi, kim birlik yanlısı? Bu tavrınızla biriik için en temel öge olan savaş birliğinden kaçarak halklar arası güvensizliği derinleştiren kim? TC'nin hudutlarını koruma gayretkeşliğiniz ne? Oysa İbrahim bu tavra şöyle der: *"Bunlar ne pahasına olursa olsun, devletin, toprakların bölünmemesinden, birliğinden yanadırlar. Yani Kürt milletinin ve bütün azınlık milliyetlerin* zorla *Türkiye devleti sınırları içinde tutulmasından yanadırlar. Komünistler ise, böyle bir "birliğe" karşıdır..., 'Toprakların birliği' veya 'devletin birliği' şiarı hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının şiarıdır"* (İ. Kaypakkaya, Belgeler TMM s. 38-39). Ama şöyle devam ediyor sayın baylarımız: *"Eyleme katılmada PKK'nin güttüğü amaçtan bağımsız bir iyi niyetli bakış açısı ile yaklaşılsa bile, eylemin yer ve zamanı, biçim ve somut hedefleri de isabetli ve doğru değildir... Tüm bu yönleri ile bile devrim kavgasını ilerletmenin bir aracı olarak ele alınmamış, tersine "ses duyurma" hedefi esas alınmıştır"* (Mücadele S.93)

Sağır sultanın bile duyduğu şeyi bu bayların duymamış olmaları imkansızdır. PKK 1981'de gerçekleştirdiği 1.Konferansı'yla bir hazırlık süreci içinde olduğunu duyurmuştur. 1982'de gerçekleştirilen 2. Kongre'de ise, ülkeye dönüş kararı aldı. Bu tarihten itibaren ülke içinde faaliyetler hız kazandı. Bu hazırlık sonucudur ki, bugün egemen güçlerin çeşitli temsilcilerinin ve en sonda İçişleri Bakanının itiraf ettiği sistemli bir gerilla faaliyeti yürütülebilmektedir. 15 Agustos'tan bu yana sadece basına yansıdığı kadarı ile bile onlarca askeri hedefe yönelik eylem, yüzlerle ifade edilen subay ve düşman askerinin ve bir o kadar da ajan feodal-komprador işbirlikçi cezalandırılması bile bu eylemlerin hiç de Partizan'ın sahtekarca iddia ettiği gibi *"ses duyurma"* veya *"kuru ajitasyon türü pohpohlamalar siyasetinin dayanakları"* olmadığını açıkça göstermektedir.

"Yersiz ve zamansız" olduğu iddiaları ise tam bir ikiyüzlülük ve sahtekarlık örneğidir. Hergün, her saat kan, barut, işkence, zulüm ve katliamla karşı karşıya bulunulan bir ülkede eylemlerin yersiz ve zamansız olduğu iddialarının başka bir anlamı olabilir mi? Yoksa *"yersiz ve zamansız"* kavramları ile eylemlerin bir provakasyon olduğu mu kastediliyor? Bu eylemler TC'ye en zayıf noktadan vurduğu için mi yersizdir? Ya da "Partizan"ın örgütlü olmadığı bir alan olduğu için mi? Bu çığırtkanlık niye?

Kürdistan'a bakıldığında bu sahte solun genellikle kapitalizmin gelişmiş olduğu alanlarda örgütlenme yaptığı göze çarpar. Bunun nedeni ulusal eritme politikası temelinde özümsenmiş bağımlı ve ulusal inkarcı bir sosyal yapıya dayanmalarıdır. Ayrıca bu alanlarda sömürgeciliğin siyasal, askeri, sosyal, kültürel egemenliği tesis edilmiştir. Yani Türk solunun örgütlenme alanı Türk burjuvazisinin örgütlenme alanı ile aynıdır. Türk burjuvazisi ulusal bakımdan Türkleştirdiği alanları bu kendi izdüşümü sola da örgütlenme alanı olarak açar. Bu bakımdan Hakkari, Siirt, Mardin vb. iller yalnız Türk solunun zayıf değil, Türk burjuvazisinin de zayıf olduğu alanlardır. İşte eylemler sonrası canevinden vurulmuşçasına bu feryad, solun yetiştiği fideliğin sahibi TC'nin nasırına bastığımız içindir. Eylemler yersiz ve zamansızdır borazancılığının arkasındaki esas neden budur.

PKK Türkiye'de de devrimi hızlandıracağı inancıyla mücadeleyi başlattı. Bunda yanılmadığını da kısa sürede gördü. Çünkü yıllarca iğrenç yüzlerini devrimle maskeleyenler, PKK karşısında yüzlerini bile gizlemeye gerek duymadan, cuntaya ve basınına taş çıkartırcasına biraraya gelerek saldırı furyası başlattılar. Evet, Türkiye devrimini yıllarca kurtlar gibi içten kemirenlerin foyaları tek tek açığa çıktı. Ve tüm bunların hesabının sorulacağı gün uzak değil. Artık Türkiye devrimi bundan sonra daha hızlı gelişebilecek, tasfiyeci sahte sol ipliği pazara çıktığından, bir daha engel olmayacaktır.

Bir diğer iddia ise eylemlerin biçimi ve hedefinin doğru olmadığıdır. Biçime ilişkin iddiaları anlamsızdır. Silahlı eylem ve halk savaşı, yanılmıyorsak bir zaman sizler tarafından da savunuluyordu. Şimdi ise bu eylem biçimine PKK yaptığı için mi, yoksa bu düşüncelerden vazgeçildiği için mi karşı çıkılıyor? Neden olmasın, önceleri geri çekilmeyi kaçkınlık olarak nitelendirenler, bugün Avrupalara geri çekilerek en soysuzcasından bir kaçkınlık içindedirler. Ve şimdi tüm bunları bir de silahlı halk savaşının inkarı izleyebilir. Belki de diğerleri gibi af kuyruğu kervanına girerek, 1988'lere kadar devrimi askıya almış olabilirsiniz! Daha şimdiden af kampanyasına dört elle sarılmanız ve bunu temel hedef haline getirmeniz pekala böyle bir yola girdiğinizi göstermiyor mu? Neyin karşılığında, kimden af dilenilecek? Bunu da açıklamalısınız ki yüzünüzü daha iyi görelim.

Hedefler doğru değildir demekle neyi anlatmak istiyorsunuz? Eylemlerin hedefinin yanlışlığını mı? Eğer eylemin hedefleri yanlış ise, doğru hedef ne? Karakollar, faşist Türk ordusu hedefi yanlış mı? Hedef sizin yaptığınız gibi, rastgele her muhtarı ajan ilan ederek, öldürmediğimiz için mi yanlış? Yoksa siz de askerlerin halk çocuğu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse bu "halk çocukları" neden halkımıza zulmediyor, onlarca, yüzlerce, binlerce insanımızı öldürüyor? Bu "halk çocukları" Kürdistan'da ne arıyorlar? Herhalde bize zeytin dalı uzatmıyorlar. Bu istilacılara karşı isyan, kutsal, meşru ve gerekli değil mi? Bir ara Kenan Evren'in koruma subayı cezalandırılmıştı. "Hürriyet" bu haberi ölen bu subayın çocuklarının isimlerinin "Deniz" "Devrim" olduğu biçiminde verdi. "Sol" içinde bir propaganda başladı. PKK "devrimci" bir subay öldürdü! Ama babası Dev-Sol davası hakimi, bu "devrimci subay"ın, Kenan Evren'in koruma subaylığına nasıl geldiği, nasıl kurmay olduğu sorusunu hiç kimse sormuyor. Bu "devrimci subay" neden

halkı değil de, Kenan Evren'i koruyor? Bunlar hiç önemli değil. Yıllarca halkımıza kan kusturan faşist Türk ordusundan sadece birkaç subay ve er vuruldu diye kıyamet koparılıyor. Ama daha bu başlangıç, hesap çok ağır, bedeli de ağır olacak! Evet hedef halen yanlış denilebilir mi? Yok biz bunu kastetmek istemedik deniliyorsa, ya ne? PKK'nin hedefinin yanlışlığımı kastedilmek isteniyor? PKK'nin hedefi niye yanlış? Faşist bir devlete karşı halkının bağımsızlığı için savaştığından dolayı mı hedefi yanlış? Faşizme karşı bağımsızlık mücadelesinin yanlış olduğunu iddia etmek eğer bilinçsizlikten kaynaklanmıyorsa alçakça bir ihanet değil midir? Hiç kimse PKK'ye, hedefine faşist Türk devletine karşı bağımsızlık için savaşmayı koyma diyemez. Hiç kimse faşizmin boyunduruğu altında bir halka bağımsızlık için savaşmanın yanlış olduğunu dayatamaz. Bu, faşist-sömürgeci köleliği meşrulaştırmaktan başka hiçbir anlama gelmez. Aksini iddia edebilmek mümkün müdür?

Proletaryanın siyaseti nedir? Marks buna, daha 150 yıl önce bağımsızlıktır diye cevap verir. Önceleri İrlanda'nın kurtuluşunu İngiliz işçi sınıfının kurtuluşuna bağlı gören Marx, daha sonra görüşünü değiştirmiştir. Buna neden, İrlanda'da yükselen ulusal harekettir. Marx gelişmelerin, ezen ulus proletarya hareketinin içinde bulunduğu çürüme ve aristokratlaşmayı açığa çıkardığını; buna neden İrlanda'nın boyunduruk altında tutulması olduğunu belirterek, artık İngiliz işçilerinin kurtuluşunun İrlanda'nın kurtuluşuna bağlı olduğuna parmak basar. Çünkü İngiltere'de gericilik İrlanda'dan beslenmektedir. İngiltere'de gericiliğin kökünü kazımak İrlanda'nın bağımsızlığını kazanmasından geçmektedir. Süreç içinde federasyon ve benzeri çözüm ihtimalleri belirse bile, Marks, proletaryanın tavrının bağımsızlık olması gerektiğini söyler. Lenin, bu tavrın İrlanda sorunu çözümlenmemiş bile olsa, halen geçerli olduğunu ve canlılığını koruduğunu söyler. (bu konuda bkz.Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı-Lenin) Bu gerçekler Türkiye solu içinde ne derece algılanmıştır, pratik ortada. Değil bir halkın bağımsızlığı, kafa yapılarını bile bağımsızlaştıramayanlardan başka ne beklenebilir? İşte bundan dolayı değil midir ki, Türkiye proletaryasının kelepçelerini birleştiren zincir olan Kürdistan'ın bağımsızlığına ısrarla karşı çıkılmaktadır. PKK hem Türkiye hem de Kürdistan halkının köleliğini perçinleyen bu zinciri parçalamaya çalışmaktadır. Dürüst, devrimden yana olan herkesin görevi bu mücadelenin yanında yer almaktır. Ama ne gam, bırakalım desteklemeyi, azgınca bir saldırı dalgası başlatılmıştır. Oysa Engels, *"Proletaryanın enternasyonal hareketi genellikle yalnız bağımsız uluslar arasında olanaklıdır,"* der. (Düşünceler Aforizmalar S. 111)

Hiçbir insan hak ve hukukunun kabul edemeyeceği tarihi bir haksızlık yapılmıştır Kürdistan halkına. Kendi iradesi dışında ve Ortadoğu halklarının da çıkarlarına tamamen zıt bir siyasal harita dayatılmıştır. Bugün Ortadoğu'da hiçbir devrimci güç ve halkın mevcut parçalanmadan çıkarı yoktur. Bu sınırlar yalnız Kürdistan halkı için değil, tüm Ortadoğu halkları için utanç verici bir abidedir. Bu utanç abidesi yıkılmalı, yerine halkların özgürce belirlediği sınırlar oluşmalıdır. Doğru olan da budur zaten. Ama sınırları beklemekte gönüllü olan "Mücadele" yazarları burada da arz-ı endam ederek karşımıza dikilmekte ve Kürdistan'ın birliğini savunmayı "milliyetçilik" olarak suçlamaktadır. Emperyalist hudut bekçiliği yapmak devrimcilik, bu sınırları savunmak ise milliyetçilik öyle mi? Oysa İbrahim, *"Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesi... bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir"* der. (İ.Kaypakkaya, Belgeler TMM. S. 17) Peki gayretkeş sınır bekçileri ne demektedir? "Olmaz, bu ayrılıkçılıktır." Birlik lafını ağzından düşürmeyenlerin bir halkın birliği sözkonusu olduğunda nasıl azgın bir şovenist oldukları ve birlik dedikleri şeyin TC'nin bütünlüğü olduğu açığa çıkmaktadır. Bu halklarımız arasına güven değil, nifak tohumları ekmektir. Lenin, *"...proleter sınıf dayanışmasının gelişmesini ve gücünü, ulusal haksızlık kadar hiçbir şey engelleyemez"* der. (Son Yazılar, Son Mektuplar S. 29) Engels ise, *"Önce, kaçınılması mümkün bütün ulusal sürtüşmeler giderilmeli, her halk bağımsız ve kendi evinin efendisi olmalıdır"* der. (Tarihte Zorun Rolü S. 62) Peki tüm bu gerçekler karşısında bu güruhun iddiaları neye yorumlanabilir? Ortada proletarya dayanışmasının, halklarımız arasında oluşturulması için çabalanan güvenin temelini dinamitleyen bir tavır var iken, PKK'yi milliyetçilikle suçlamak ne derece inandırıcı olacaktır?

Eylemlerin yanlış ve devrime hizmet etmez iddiasına ise, esas neden olarak PKK'nin siyasi çizgisi gösterilmektedir. Hemen belirtelim ki, bu sesler bize yabancı değil. Yıllardır PKK'ye siyasi çizgisini değiştirmesi için, malum sol çevreler, cezaevleri, tasfiyecilik ve provakasyon tarafından baskı ve dayatma sürdürüldüğü bugün tüm yönleriyle açığa çıkmıştır. Bunun ne anlama geldiğini PKK'nin siyasi çizgisini tanıyan herkes çok çabuk anlar. Bunu iki soruyu cevaplamakla özetleyebiliriz. Birincisi, PKK çizgisinin ne olduğu, ikincisi, çizgi değiştirme dayatmalarının ne anlama geldiği. PKK siyasi hattı, faşist sömürgeciliğe karşı silahlı direnme temelinde Kürdistan halkının kurtuluşunu hedefler. Faşizme karşı savaşın iki halkın birleşik direniş cephesi ile yürütüleceğini savunur. Bu savaşta temel ve biricik güç kaynağı olarak kendi halkını görür. Bağımsızlık çizgisini hiçbir dayatmayla da değiştiremeyeceğini, en son başını IKP'nin çektiği bir komplo ile katledilen 8 savaşçısını şehit vermesiyle kanıtlamıştır. Şu bir gerçekliktir. PKK'yi tümden imha edebilmek mümkün olabilir, ama varlık nedeni olarak gördüğü bağımsızlık çizgisinden vazgeçirmek asla. Çünkü PKK'nin siyasi hattı şehitleri tarafından çizilmiştir. Bugün PKK'nin yaptığı tek şey, onların anılarını da yaşatmanın bir gereği olarak bu çizgiyi devam ettirmektir. Bu geri dönülmez ve kutsal bir yoldur. PKK, Marks tarafından tüm proletarya partileri için belirlenen *"Her ülkenin proletaryası, herşeyden önce, politik iktidarı ele geçirmek, kendisini ulusun yönetici sınıfı durumuna yükseltmek, kendisi bizzat ulus olmak zorunda olduğuna göre, proletarya esasen millidir; ama kelimenin burjuva anlamıyla değil"*(Komünist Manifesto S.55) görevinin uygulayıcısıdır.

"Eskiden burjuvazi ulusun başı sayılırdı, ulusun haklarını ve bağımsızlığını savunurdu, bunları 'herşeyin üstünde sayardı. Bugün artık ulusal ilke' den iz kalmamıştır. Bugün burjuvazi, ulusun haklarını ve bağımsızlığını dolarla trampa etmektedir. Ulusal bağımsızlık ve ulusal egemenlik bayrağı geminin bordasından denize atılmıştır. Eğer siz komünist ve demokratik partiler temsilcileri, yurtsever olmak istiyorsanız, ulusun yönetici gücü olmak istiyorsanız, bu bayrağı başınızın üstünde yükseltmek ve onu ilerilere taşımak hiç kuşku yok ki size düşer. O bayrağı sizden başkası yükseltemez." (Stalin, Son Yazılar, S. 190-191) Bu bayrağı yükselten bugün PKK'dir. Ama bu bayrağı çamura batıranlar bellidir.

"PKK davası, hertürlü ulusal ve sınıfsal zulmün kaynağı olan sınıfları ve sınıf çatışmalarının ortadan kaldırıldığı, insanların bayrakları üzerinde **'herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre'** *belgesinin yazdığı bir dünya davasıdır. PKK, dünya cumhuriyetinin Kürdistan'daki örgütlenmesinin çekirdeğidir. PKK davası, tüm insanlığın zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına sıçrayışıdır."* Bu sözler Diyarbakır zindanlarına kanla kazınmıştır. (Direnmek Yaşamaktır, S. 59-60)

PKK çizgisi budur. Peki dayatılan nedir? Bu her okuyucu tarafından rahatlıkla anlaşılacaktır. PKK'ye bu çizgisinden vazgeçmesi dayatılmaktadır. Bu kabul edilebilir mi? Hayır, asla hiçbir zaman bu gerçekleştirilemez. Yaşayan bir tek PKK insanı varolduğu müddetçe bunu başaramayacaklardır.

Gün gibi ortada olan gerçeklere rağmen böylesine alçakça saldırılarda bulunanlar ne durumdadırlar? Buna da dikkat edilmelidir. Çünkü bu iki gerçekliğin mukayesesi doğruları ortaya çıkaracaktır.

İbrahim'in devrim gibi soylu amaçlar uğruna oluşturduğu TKP-ML'sinin gerici bir güruh tarafından utanılası bir ucube haline getirilişinin hesabını, başta halklarımız olmak üzere bu örgütün militanları ve sempatizanları, tüm devrimci, demokrat ve yurtseverler sormalıdırlar!

Geri çekilme taktiğini kaçma olarak niteleyenler, şimdi en soysuzundan bir kaçkınlık içindedirler. PKK, geri çekildiği dönem içinde bile gerek cezaevlerinde, gerek dağlarda direnişi yiğit bir şekilde sürdürdü. Bu uğurda onlarca şehit verdi. Kaçmadığını iddia eden bu baylar ne yaptı, izah edebilirler mi? PKK geri çekilme döneminde yaptığı her faaliyetini belgeledi. Halkların kardeşliğinin en yüce örneğini 11 militanını Filistin'de İsrail siyonistlerine karşı savaşta şehit verirken, aynı zamanda da savaşçılarını da yine bu savaş ortamında eğitti. İsrail esir kamplarında en seçkin direnişi gösteren yine PKK savaşçıları oldu. Diyarbakır destanı tüm dünyanın duyduğu ve saygıyla bahsettiği bir direniştir. PKK geri çekilme süresi içinde bunları yaptı. Ve şimdi ülkesinin derinliklerinde ve doruklarında kutsal bağımsızlık savaşını yürütüyor. Peki geri çekilmeyi önce kaçkınlık bularak, birçok devrimcinin tutuklanması ve katledilmesine neden olan bu güruh, örgütü yiyip bitirdikten sonra Avrupa'ya kaçmasını izah edebilecek midir? Başlangıçta "geri çekilmeyerek" yapılan nedir, bu izah edilebilir mi? Yapılan tam bir örgüt ve kadro yiyicilik değil miydi?

Kim iradeci, PKK mi? PKK devrimin koşulları olmadığı için değil, mevcut örgütlenmesiyle faşizme karşı devrimi zafere götürme imkanı görmediği için geri çekilme taktiğini benimsedi. Ve geri çekilme dönemi içindeyken, yapılan hiçbir silahlı eyleme, yersiz zamansız, biçimi ve hedefi yanlıştır biçimindeki seviyesiz eleştiriler getirmedi; tam tersine her eylemi destekledi, geliştirilmesi ve güçlendirilmesi, örgütlü hale getirilmesi için çabaladı. Hatta sadece silahlı eylemleri değil, faşizme karşı hertürlü direnmeyi destekledi. Ben, aktif saldırı yapamıyorum diye de devrimin koşullarının kalktığını filan ileri sürmedi. Ama ya siz sayın "Mücadele" yazarı bayımız. Avrupa'ya kaçtınız diye sandınız ki, artık devrimin koşulları ortadan kalktı öyle mi? Onun için mi silahlı mücadeleyi iradeci olmakla suçluyorsunuz? Kendinizi dünyanın merkezi mi zannediyorsunuz? PKK devrimin koşullarının 1985'de olgunlaşacağını değil, kendi örgütsel hazırlıklarına göre savaşı başlatabileceğini belirtmişti. Eğer bir ülkede devrimin objektif koşulları var ise, savaşı başlatabilmek için subjektif olarak asgari örgütlenme yeterlidir. PKK 1985'de savaşı başlatabileceğini, 1983'de ilan ederken önüne 2 yıllık bir süreyi asgari örgütlenmeyi gerçekleştirmek için koymuştu. HRK ve ERNK'nin ilanı bunun kanıtıdır. Ama en soysuzcasından Avrupa'ya sığınan bu güruh bunu ne amaçla yaptı? PKK geri çekilme taktiği içinde bile direnişin en yücesini sergiledi. Ve şimdi ise, *"girişimimizin diğer ülkelerdeki mücadeleye bir itme vereceğinden tam inançlı olarak diğerlerini beklemeden, mücadeleye ulusal alanda başlıyor ve onu sürdürüyoruz;... Hiçbir ülkenin, mücadelede 'diğerlerini' beklememesi gerektiği düşüncesi, uluslararası paralel eylem fikri yerine uluslararası bekleyici eylemsizlik fikri yerleşmesin diye yinelenmesi yararlı ve zorunlu olan bir düşüncedir."* (Stalin, Trotskizm mi, Leninizm mi? S. 52-53) Bu güruhun sergilediği ne? Onlarca militan hangi biçimde eğitiliyor, hazırlanıyor, bunu açıklayabilecekler mi? Yoksa bu militanlar Avrupa varoşlarında çürümeye mi terkedildiler? Beyrut kuşatmasında bulunan militanlar nerede ve ne yapıyorlar? Bunları açıklayacakmısınız. yoksa biz mi açıklayalım? "Kirve" ve "bacı" maskesiyle bu örgüte hangi sosyal ilişkiler dayatıldı ve egemen kılındı, kim buna müsaade etti, neden?

Bir Filipinler örneği vardır. Çok güçlü bir gelişme gösteren Filipinler gerilla hareketi, CIA'nın taktikleriyle ezilir. Bu nasıl olur? Olağan sosyal yaşam diye en soysuz kadın-erkek ilişkileri gerillalar içinde resmen benimsenir ve egemen kılınır. Mücadele kendi içinde yozlaşmaya başlar. Ülkenin kurtuluşu için değil, bireysel yaşam duyguları canlandırılır. Arkasından "pişmanlık yasası" çıkarılır. Bir gerilla kellesiyle teslim olan her gerilla affedilecektir. Gerillalar içinde korkunç bir ihanet gelişir. Biribirinin kafasını keserek teslim olma yarışı başlar ve hareket yenilir.

Türkiye "Sol"u içinde de başını "Demokrat Türkiye" ve "Devrimci İşçi"nin çektiği "modern sosyal ilişkileri egemen kılma" yarışı başlar ve devrimci hareketin canına –PKK hariç– ot tıkanır. PKK de "ilkel" ve "fanatik" ilan edilerek tecrit edilir! Ve arkasından "pişmanlık yasası" gelir. Bir devrimci kellesi getirene, örgüt dağıtana af gelmiştir.

Avrupa'ya geri çekilenler için İbrahim, *"baylar şimdi yurtdışında, polise yakalanmak korkusundan uzak, Vietnam'ın, diğer ülkelerin devrimci tecrübelerini "kavrıyorlar"(!) Yurtdışında mükemmel bir proletarya partisinin nasıl örgütleneceğini "öğreniyorlar"(!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği proletarya partisini kurarlar ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar. Bu 'sorumluluğuna pek müdrik' dostlar(!) Cezayir'e iltica etmenin mi, yoksa İsveç'e iltica etmenin mi daha faydalı olacağını tartışıyorlarmış. Bizce 'aya' gitmeleri en doğru davranış olur! Çünkü orada hiç polis yoktur."* (Seçme Yazılar, S. 443) der. Bu baylarımız da bize ne yaptıklarını hangi hazırlıkları yürüttüklerini anlatabilecekler midir?

Ortadoğu'da iken Filistin örgütleriyle geliştirdiğiniz ilişki tarzını, bu ilişkilerde hangi görüşleri savunduğunuzu kamuoyuna açıklayabilir misiniz? Sizin tanımınızla tümü "Rus uşağı ve sosyal-faşist" olan bu örgütlerle ilişki amacınız neydi? Halen "sosyal-faşist" bir ülkede ne yapıyorsunuz? Temsilciniz bu "sosyal-faşist" örgütlerin yanında ne arıyor? Hangi karanlık hesaplar peşindesiniz? Bütün bunlara, nasıl izah getireceksiniz?

Dürüstlüğünden Kuşku Duyma-

Devamı Syf: 26'da

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

Kürdistan'dan yeni gelen ve 15 Ağustos eylemleri sonrasındaki gelişmeleri bizzat yaşayan bir yurtseverle yapılan röportaj.

"Ajanların Cezalandırılması Halkta Sevinç ve Güven Yaratmaktadır"

Soru: *12 Eylül 1980 de yapılan askeri-faşist darbe ardından beş sene gibi uzun bir zaman geçti. 15 Ağustos 1984'ten sonra Kürdistan'da bir mücadelenin yükseldiğini biliyorsunuz. Bu sürece gelmeden önce halk ne düşünüyordu. Herhangi bir beklentisi varmıydı, yoksa tüm ümitleri bitmişmiydi?*

Cevap: 12 Eylül askeri darbesinden sonra halk üzerinde akıl almaz baskılar, işkenceler uygulandı. Bütün bu işkencelere rağmen halkın ümidi kesilmemişti. Halk sorumlu devrimcilerin mutlaka bu gidişata dur diyeceklerini, bunlara karşı mücadeleye gireceklerini düşünüyordu. Askeri darbeden iki sene sonra, Kürdistan'da gizli bir şekilde faaliyet sürdüren devrimciler vardı. Yine bu sessiz geçen dönemde bizi en çok etkileyen zindan direnişleri de vardı. Bu direnişler halk arasında dilden dile dolaşıyordu. Dışardan heyetler gelip zindanlardaki devrimcilerle görüşmek istiyorlardı, fakat bunlar hapishanelere değil, turistik yerlere ve teslim olan tutukluların koğuşlarına götürülüyorlardı. Halk bunları duyuyordu. Ziyarete giden tutuklu yakınları, direnişe geçenlerin Apocular olduğunu söylüyorlardı. Son dönemlerde Diyarbakır'dan çok sayıda tutuklu bırakılmıştı. Ama bunlar DDKD'li ve ÖY'cu olanlardı. Apocuları bırakmıyorlar, çünkü devlet yapılan eylemleri Apocular'ın yaptığını ve içerdekileri bırakırsa, onlarında eylemlere katılacağını iyi biliyor.

Soru: *Bildiğiniz gibi, 15 Ağustos 1984'te düşmanı sarsan ve tüm dünyanın dikkatlerini Kürdistan'a çeviren eylemler gerçekleştirildi. Bu eylemleri genelde Kürdistan halkı, özelde de sizin yöreniz nasıl karşıladı?*

Cevap: 15 Ağustos eylemleri halk tarafından sevinçle karşılandı. Adeta bir bayram havası vardı. Bizim yöre olan Midyat'ta halk "*çok iyi oldu, zaten bizi böyle bir mücadele kurtarabilir*" demekteydi. TC şaşırmıştı. Eylemleri yapanların kim olduğunu bir türlü doğru söylemiyorlardı. Birinde, DDKD'liler yaptı, birinde de KDP yaptı diyordu ama kimse inanmıyordu. Halk çok iyi biliyordu ki, eylemleri Apocular yapmış. Türk devleti, eylemlerden sonra, bu alanda bulunan jandarma acemi birliğini hemen kaldırdı ve yerine özel yetiştirilmiş komandoları yerleştirdi. Buradaki taburu da olduğu gibi Şemdinli'ye yerleştirmişlerdi. Midyat'a gizliden 750 tane komandonun getirildiği de söyleniyordu. Askerler de artık halkla konuşmuyor hiç bir sorumuza cevap vermiyorlardı. Kürt olan askerleri karakollara hiç sokmuyorlardı.

Soru: *15 Ağustos öncesinde de Kürdistan'ın hemen her yöresinde birçok hain, ajan ve muhbir cezalandırılmıştı. Halk bunu nasıl karşılıyordu?*

Cevap: Zaten Kürtlerin belini kıran, içindeki düşmandır. Bugün 1979 dönemini yaşıyoruz. TC ile işbirliği yapanlar korkuyorlar. Bazıları ilişkisini kesmiş, bazıları da çok gizli çalışıyorlar. Bunların cezalandırılması halkta sevinç ve güven yaratmaktadır. Bir ajan cezalandırıldığı zaman sanki halkın canına can katılıyor, sanki dünya kendilerinin oluyor. Çünkü bugüne kadar bunlardan halkımıza çok zarar gelmiştir. Ufak bir kıpırdanma olsa, hemen asker köyü basıyordu. Hep bu tür hainlerin yüzünden halka baskı yapılıyordu. Ama 1983'lerden sonra bu tür unsurların cezalandırılması hergün arttığından şimdi büyük bir korkunun içinde yaşıyorlar.

Bence, eğer Apocular bunlara karşı olmasaydı ve bunları cezalandırmasaydı, bugün yaratılan güven doğmayacaktı. Bunlara karşı verilen mücadele, halka güven vermiştir. Halk artık herşeyden önce ajanların temizlenmesi için devrimcilere destek olmakta, bilgileri en kısa sürede onlara ulaştırmaktadır. Büyük ajanlar devlet tarafından korunmaktadır. Devlet bizzat onlara yardımcı oluyor. 15 Ağustos gelmeden önce halkta bir şüphecilik vardı. Ama eylemlerle birlikte bu da yıkıldı. Sorumlu devrimciler şimdi yeniden halkın içerisindedirler.

Soru: *15 Ağustos'tan önce ve sonra halk devrimcilere destek veriyor muydu, maddi ve manevi yönden onları destekleyip, barındırıyor muydu?*

Cevap: Eğer bugün halk bu desteği sunmasa devrimciler nerelerde kalır? Demek ki halk destek veriyor. Onlara her yönden yardım ediyor. Bunun anlaşılabilmesi için bir iki örnek verebilirim:

Mart ayında Cizre'de gündüz Apocular bir grup askerle çatışmaya giriyor. Haber Cizre taburuna ulaşıyor ve tabur alarma geçiyor. Bu olayı duyan halk da harekete geçiyor ve taburun önünü kesiyor, çatışma alanına gitmelerini engelliyor. Bu engelleme olayı devrimcilerin salimen kaçıp kurtulmalarını sağlıyor.

İkinci bir örnek ise; 12-13 yaşlarında bir çocuk dağda hayvan otlatırken devrimcilerle tanışıyor. Devrimcilerin dağda barınmaları için onlara yardımcı oluyor. Orada kaldıkları süre boyunca evden, ailesinden gizli olarak ekmek vb. şeyler götürüyor. Devrimciler bölgeden ayrılana kadar da onlara göz kulak oluyor ve kimseye hiçbirşey söylemiyor. İşte artık çocuklar bile Apocuların yürüttükleri mücadelenin bilincine varmış ve tüm tehlikeye rağmen onlara yardımcı oluyor. Bu ise tüm halkın onlardan yana olduğunu gösteren bir örnektir.

Yine bir köyde sömürgeciler operasyon esnasında yaşlı bir yurtseveri falakaya yatırmışlar ve devrimcilerin nerede barındıklarını sormuşlar. Tüm işkenceye rağmen tek kelime söylemeyen yaşlı köylü, kendisine işkence yapan subaya dönerek, "*devrimciler hergün bizim için aç, susuz, yalınayak dağ-taş dolaşıyor, mücadele veriyorlar, zindanlarda en ağır işkencelere maruz kalıyorlar. Biz bir iki tokada dayanamayacak mıyız?*" diyor.

15 Ağustos eylemleri, TC ordusu içinde de huzursuzluk doğurmuştur. Bu karışıklığı açığa vuran birçok olay yaşanmıştır. Bunlardan birisi geçtiği-

Devamı Syf: 27'de

BİR KİTABIN YARATTIĞI İZLENİMLER

"KÜRDİSTAN HALKININ DİRİLİŞ MÜCADELESİ–DİYARBAKIR ZİNDANI"

M. Rewal

"Kürdistan Halkının Diriliş Mücadelesi-Diyarbakır Zindanı", Av. Hüseyin Yıldırım'ın Diyarbakır zindanlarını sömürgeci mahkemeleri buralarda uygulanan korkunç vahşeti, işkenceyi ve bu uygulamalara karşı yükselen ve bir halkın yaşamının yeniden dirildiği direnişi anlatan kitabının adıdır.

Diyarbakır zindanlarından bahsedilince, Paulo-Condor ve Saygon zindanlarını bile geride bırakan korkunç bir zulüm, vahşet uygulaması ve buna karşı bir deri bir kemik kalmış, inançlarından başka ellerinde dayanacakları hiçbir şeyleri olmayan, dışarıyla her türlü bağları kesilmiş olan ve *"parça parça da olsak, direneceğiz"* diyen savaş esirlerinin muazzam direnişi akla gelir. Ve halen Diyarbakır zindanı bu tezatı güçlü bir şekilde yaşamaktadır. Bir yandan en sıradan güdüler uğruna yaşamlarını kurtarmak için "Türklüğün ruhunu yeniden şahlandırmak" isteyen en soysuz ihanet örnekleri sergilenirken, diğer yandan da akılalmaz uygulamalara rağmen, yıkılamayan direniş abideleri yükselmektedir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde yeni bir dönemi direnişleri ile yaratan başta Mazlum, Hayri ve Kemal olmak üzere, yüzlerce savaş esirinin, akıllara sığmayacak zulüm ve vahşet uygulaması karşısında, dillere destan bir direniş sergiledikleri Türkiyeli ve Kürdistanlı ilerici-yurtsever kesimlerce bilindiği gibi uluslararası demokratik kamuoyu tarafından da bilinmektedir. Fakat, bu direniş ve zulüm uygulamalarının bizzat yaşayan ve tanık olanlar tarafından aktarılmasının daha değişik bir anlamının olduğu açıktır. Günümüzde, Diyarbakır zindanlarından korkunç işkenceler ortamında az sayıda bir tanığın dışarıya ulaşabildiği gerçeği gözönüne getirilirse, bunun önemi daha da artar.

Sömürgeci mahkemelerde PKK'li tutukluların savunmasını üstlenen ve bu nedenden dolayı da 10 ay gibi bir zaman tutuklu kalan, fakat yoğun protesto ve tepkiler sonucu serbest bırakılan Av. Hüseyin Yıldırım bu direniş ve işkence uygulamalarının dışarıya ulaşmış ender tanıklarından biridir.

Av. Hüseyin Yıldırım bu kitabında edebi bir anlatımla olmasa da, belgesel niteliğiyle, Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşlar başta olmak üzere, savaş esirlerinin geliştirdiği direnişleri canlı bir şekilde insanın karşısına getirmektedir. İnsan bu kitabı okurken bir an kendisini aynı ortamda hissediyor. Direnişin canlı ruhunu kendi içinde de yaşıyor. Hangi ortamda ve nelere dayanarak bir direniş sergilendiği bu belgesel anıt okununca daha da iyi anlaşılmaktadır.

Bir çok küçük-burjuva soysuzunun beş metelik karşısında kendilerini satışa çıkardıkları bir ortamda, sırf işkencesiz ve rahat bir yaşam elde etmek için ihanet etmekte hiçte sakınca görmedikleri koşullarda, hergün dayatılan ölüme, işkenceye rağmen direnen savaş esirlerinin gerçekliğini bir kez daha tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir. "Çocuklar, kandırılmışlar" diye dil uzatılan savaş esirleri inançlarından vazgeçmeyerek gerçekte kimlerin kandırılmış olduğunu, yaşları 40-50 de olsa, ama bir çocuk kadar bile direnme gücünü kendisinde göremeyenlerin gerçek yüzünü açığa çıkarmışlardır. Halkımız için yeniden dirilmede direnişten başka bir yolun olmadığı açıktır. Nitekim düşmanın da bu nokta üzerine alabildiğine yönelmesi, direnişten bir an için bile olsa savaş esirlerini vazgeçirtmek istemesi bu nedendendir.

Cezaevlerinde hortlatılan "Genç Kemalistler Birliği" adındaki ihanet çetesi ile yapılmak istenen şeylerin neler olduğu ve bu çetelerin elemanlarının Mazlum'u, Hayri'yi ve Kemal'i direnişten vazgeçirtmek için günlerce nasıl uğraştıkları ve başarılı olamayınca da yoldaşlarımızı katletme planlarını uygulattıkları bilinmektedir. Tüm bunlar neyin uğruna ve neler karşılığında yapılıyor? Direniş, düşmanı bu derece ürkütmese ve bir halkın dirilişine giden yol olmasa düşmanın saldırmayacağı gibi, hiçbir akıllı da çıkıp şunu iddia edemez. "Yine de ne olursa olsun düşman saldırır". Peki o halde kendilerini 5 meteliğe satanlar niye işkence görmüyorlar?

Dürüst olan ve yüreğinde vatan ve halk sevgisi taşıyan herkes bunlara doğru cevaplar vermek zorundadır. Cunta başı *"bazıları var ki, başlarını bile kesseniz ideolojilerinden vazgeçmiyorlar"* derken, boğamadığı direnişi itiraf etmekten başka bir şey yapmıyordu. Düşmanın bile inkar edemediği bu gerçeklik karşısında, küçük-burjuva soysuzlarının içine girdiği tavır hiç bir gerekçeyle kabul edilemez. Yine Diyarbakır zindanlarında gösterilen direnişe gölge düşüremez.

Teslim alınamayan bir direnişi sergileyen savaş esirlerinin direnişini boğ-

Devamı Syf: 25'te

"XÛNRÊTÎ KOBA VEJAND"

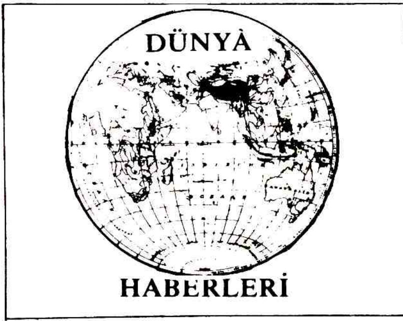
Cankurd / 1985

Te tirs heye ji kujtinê
Kengê emê bê tirs bijîn?!
Dunya li me girtin bi roj
Cergê me de herdem birîn
Nola berê zor û setem
Coyê me ye, her tê bi xûn
Rabe binêr ey fortevan!
Rewşa me Kurda xweş bibîn
Ma kî dijî nola mirov?!
Her yek bi jan, herçax girîn
Çendek wekî te sermezin
Tiştek nebû, dîsa revîn
Bo dijminan nola kera
Ser menbera bû şoreşîn
Bona welat tiştek nekir
Dij şoreşê her zirzirîn
Êdî bese, tarî nema
Roja me ye, bi hilm û bîn
Kotik tijî fort û derew
Bo te "SWÊD" bû xemrevîn
Dij şoreşê hêrîş neke
Rabe ji karwanî nemîn

....

Dengê tivinga şoreşê
Dunya derewvane çirand
Nola brûska têre çû
Tarî ji cîhanê revand
Vaye lehî daket gelî
Çerxa gelan nû ve gerand
Dost û heval şa dibin
Bo dijminan hinav keland
Destpêkirin xortên ciwan
Roja me ye serî livand
Şemdîn, Êrug hişyar dibin
Bangê gelan, "NATO" hejand
Her şîn dibe tova teze
Bo niştiman dîwar peqand
Serbin dike dûvên neyar
Bê şoreşê kê maf qedand
Ma rê hene bê xûn û tirs
Xûnrêtînê "KOBA" vejand

....

Batılı çevrelerde ve özellikle Türk basınında çokça tartışılan Yunanistan erken seçimleri 2 Haziran günü gerçekleşti. Başta ABD emperyalizmi ve faşist TC yönetimi olmak üzere tüm batılı çevreler tercihlerini açıkça Yeni Demokrasi Partisi ve Mitsotakis'ten yana yapmaktaydılar.

Seçim kampanyası süresi boyunca ABD basını PASOK'un yeniden kazanma olasılığından sözetse de, esas olarak tercihini Yeni Demokrasi Partisi'nden yana yaptığını belirtiyordu.

Nato Dışişleri Bakanları Toplantısı Yapıldı

5 Haziranda Portekiz'in başkenti Lizbon'da toplanan NATO dışişleri bakanlarının toplantısı 7 Haziranda sona erdi. Olağan bir toplantı gibi görünse de, aslında dönem itibariyle gerçekleştiği koşullar dikkate alındığında, son derece büyük önemde olduğu gibi, emperyalizmin genel hareketli diplomasisinin bir sentezini çıkarmaya da yöneliktir. Özellikle hassas dengelerde yeralan ülkelerdeki gelişmelerin toplantının önemli ve belirleyici konusunu oluşturduğu besbellidir. Toplantıdaki tartışmalar, değerlendirmeler ve NATO'nun önemli kanatlarına yüklenen misyonlar, onlara yönelik değerlendirmeler bunun açık bir itirafıdır.

Bu toplantıda sömürgeci faşist Türk devletini dışişleri bakanı Vahit Halefoğlu temsil etmiştir. BBC radyosunun verdiği habere göre toplantının ana konusunu Ortadoğu ve İran-Irak savaşı oluşturuyordu. Nitekim TC dışişleri bakanıyla başta ABD dışişleri bakanı Schultz olmak üzere, birçok devletin dışişleri bakanları ikili görüşmelerde bulunmuşlardır. Ve Schultz TC bakanı Halefoğlu'nu Ortadoğu'nun uzmanı olarak nitelendirmesi tesadüfi değildir. Ayrıca diğer bir görüşme konusunu Yunanistan seçimleri oluşturdu. Ancak herşeye rağmen, NATO içinde yeralan devletlerin dışişleri bakanları, toplantıdan ortak bir bildiri çıkarmaya muvaffak olamamışlardır.

YUNANİSTAN SEÇİMLERİ ve YUNAN HALKININ TERCİHİ

Hatta çeşitli Amerikan ajansları (Sawyer gibi) Mitsotakis'in propagandası için önemli meblalar sunmuşlardı. Zira, kendi deyimleriyle Papandreu NATO içinde bir başağrısıydı. Örneğin Yunanistan NATO Generali Rogers'in planını kabul etmiyordu. Ve Yunanistan, NATO'nun Ege'de TC çıkarları doğrultusunda hareket ettiği sürece, Ege'deki hiçbir tatbikata katılmayacağını, belirtiyordu. Türkiye kamuoyunun yakından takip ettiği gibi, Türk basınındaki Yeni Demokrasi ve Mitsotakis propagandası, komik denecek düzeye varmaktaydı. Bazı yabancı ajansları bunu çok güzel ifade etmekteydiler: *"Yeni Demokrasi Partisi'ni en ateşli ve inançlı savunan Türkiye'ydi"* diyorlardı. Açık ki TC, bunu sebepsiz yapmıyordu. Mitsotakis Özal yönetimiyle koşulsuz görüşmeler imkanını açacağını belirtiyordu. Ve hatta TC ile çeşitli gizli temaslarda bulunulduğu söylenmekteydi. Oysa Papandreu seçim propagandası boyunca halkına NATO'ya, ABD'ye, TC'ye karşı kararlı bir tutum takınacağını belirtiyordu.

Şimdi Papandreu ve PASOK'un seçim konuşmalarında belirttiği hususları yerine getirebilecek midir? Bu konuda başta ABD olmak üzere batılı çevrelerin kaygıları vardır kuşkusuz. Örneğin M. Ali Birand bir NATO yetkilisinin sözlerini şöyle aktarıyor: *"Yunan Başbakanı, şimdi büyük bir olasılıkla NATO içinde daha tarafsız bir politika izlemek ve Türkiye'yi daha fazla sıkıştırmak yolunu seçecektir. Bu da, uzun vadede işlerimizi çok güçleştirecektir."*

İşte bu nedenle Papandreu'nun neler yapıp yapamayacağından ziyade önemli olan, halkının onu bu yönlü zorlayacağıdır. Yunanistan halkı PASOK'u tek başına iktidara getirerek tercihini demokrasiden ve yurtseverlikten yana yapmıştır. O tarihsel anti-faşist geleneğine sadık davranarak, ABD'ye ve faşist TC'yle ilişkilere karşı olduğunu göstermiştir. Papandreu'yu, iktidara bu yönlü verdiği vaadler getirmiştir. Papandreu'nun ise, halkının anti-Amerikancı tercihine duyarsız kalmaması gerekeceği kuşkusuzdur.

REAGAN'IN "DEMOKRATİK" ENTERNASYONALİ

Her gün biraz daha fazla gelişerek güçlenen ulusal kurtuluş mücadeleleri, dünya sosyalizmine yeni yeni mevziler katmaktadırlar. Dünyanın birçok sahasında gelişen devrimci cepheler, emperyalizme ağır darbeler indirmekte, onun bunalımını arttırmaktadır. Bu gelişmelerden tedirgin olan emperyalizm de tedbirlerini hızlandırmaktadır. Buna yönelik bölgeler düzeyinde ve uluslararası alanda çeşitli toplantılar, diplomatik girişimler ve karşı-devrim blokları yaratma çabaları görülmektedir. Özellikle ABD'deki seçimler ve Ronald Reagan'ın yeniden yönetimin başına gelmesiyle birlikte bu tür faaliyetler hız kazandı. Orta Amerika, Afrika, Asya ve Ortadoğu'da bu yönlü faaliyetleri ve provakasyonları açıkça görmek mümkündür.

Alman TAZ gazetesinin verdiği bir habere göre bundan kısa bir süre önce halkların ulusal ve sosyal mücadelelerine karşı provakasyon görevi gören böyle bir toplantı, Angola'da gerçekleşmiştir. Anti-komünist bir blok oluşturmak amacıyla dünyanın çeşitli alanlarından birçok karşı-devrimci örgüt bir araya gelmiştir. Önce Johanesburg'da (Güney Afrika) bir araya gelen karşı-devrimci örgütler, daha sonra Namibya sınırına yakın Angola'daki bir vadide bir araya gelmişlerdir. Toplantıya Nikaragua'dan (FDN), Angola'dan (Unita), Laos'tan, Afganistan'dan vb. daha başka ülkelerden karşı-devrimciler katılmışlardır.

Bu örgütleri biraraya Reagan'ın özel uzmanı, milyoner Lewis Lehrman getirmiştir. Reagan'ın bu toplantıya gönderdiği özel mesajda *"halklar birlikte kendi kaderini tayin etmek için bir araya gelmeleri ve başka bir ülkenin ideolojisi altında kalmamaları umut vericidir"* demiştir.

Bu örgütler 3 Haziran'da imzaladıkları bir deklerasyonla "demokratik" enternasyonal kurduklarını duyurmuşlardır. Bu da gösteriyor ki, halklar, emperyalizmin yarattığı paralı çeteli birliklerine karşı gerçek kurtuluşçu dayanışma birliklerini oluşturmak ve daha da güçlendirmek zorundadırlar.

★

Av. Hüseyin YILDIRIM Serbest Bırakıldı...

Baştarafı Syf: 3'te

teröristlikle suçlandığını belirttikten sonra İsveç hükümetinin bu tavrının Af Örgütünce de protesto edilmesi ve bunun kamuoyuna açıklanması, Av. Hüseyin Yıldırım ile Af Örgütü yetkililerinin telefonla konuşması ve basın-yayın kuruluşlarının eylem alanına çağrılması istemlerini açıklamış ve bunlar yerine getirilmediği taktirde açlık grevine başlayacaklarını belirtmişlerdir.

Talepleri inceleyen Af Örgütü yetkilileri 20 dakikalık görüşmeden sonra taleplere olumlu yanıt vermişlerdir.

Kongreye katılan 1200 delege tarafından da ilgiyle izlenen eylemciler, bu sonuçtan sonra eylemi sonuçlandırmışlardır. Yerel çaplı bazı yayın organları eyleme yer vermiştir.

31 Mayıs günü de 20 kişilik bir grup Kürdistanlı yurtsever Mannheim WDR bürosunu işgal ederek İsveç hükümetini protesto etmiş ve Av. Hüseyin Yıldırım'ın serbest bırakılmasını istemişlerdir. Yaklaşık 6 saat işgali sürdüren ve bürodaki tüm telefonları da kontrol altında tutan yurtseverler, eylemin ve taleplerinin 8 ayrı basın-yayın kuruluşuna telexlerle bildirilmesi üzerine büroyu terketmişlerdir.

Hannover: 28.5.1985 günü Hannover İsveç konsolosluğu önünde bir gösteri yapılmıştır. Onlarca Kürdistanlı yurtseverin katıldığı gösteriden sonra konsolosluk önüne siyah bir çelenk bırakan yurtseverler eylemi düzenli bir şekilde sonuçlandırmışlardır. Eyleme yerel çaplı iki gazetede yer verilirken, NDR III radyosu da eylemdekilerle yaptığı röportajı olduğu gibi yayınlamıştır.

Münster: Aynı gün Münster'de WDR bürosunu işgal eden bir grup Kürdistanlı yurtsever İsveç yönetiminin protesto edilmesi ve Av. Hüseyin Yıldırım'ın serbest bırakılmasını talep etmişlerdir. Eyleme Almanya televizyonu, gazeteleri, Köln ve BBC radyosu geniş yer vermiştir.

Bonn: 28 Mayıs günü Bonn'daki İsveç büyükelçiliği önüne giden bir grup Kürdistanlı taleplerini bildirdikten sonra büyükelçilik kapısının önüne siyah çelenk bırakmışlardır. Daha sonraki günlerde de gruplar halinde büyükelçilik binasına giden ve Avukat'ın serbest bırakılmasını talep eden yurtseverler, birer siyah çelenk de bırakarak binadan ayrılmışlardır.

Düsseldorf: 29.5.1985 günü Dusseldorf'daki İsveç konsolosluğuna giden 30'u kadın ve çocuk olan 70 kişilik kalabalık bir grup Kürdistanlı yurtsever içeri girerek binayı işgal etmiş ve Av. Hüseyin Yıldırım'ın tutuklanmasını protesto ettiklerini bildirmişlerdir. Yaklaşık 3,5 saat süren işgal boyunca bina dışında da yaygın bildiri dağıtılmıştır. Daha sonra polisin olaya müdahale etmesi üzerine bina terkedilmiştir.

28.5.1985 günü aynı saatte Paris, Brüksel, Den Haag, Hamburg, Berlin, Stuttgart ve Frankfurt'taki İsveç konsoloslukları işgal edilerek, Av. Hüseyin Yıldırım'ın tutuklanması protesto edilmiş ve derhal serbest bırakılması istenmiştir. İşgal eylemlerini Alman televizyonu geniş bir şekilde vermiş, tüm gazete ve yayın organları da eylemleri yayınlamışlardır.

Danimarka: 29.5.1985 günü Kopenhag'taki İsveç konsolosluğu da bir grup Kürdistanlı yurtsever tarafından işgal edilerek, Avukat'ın serbest bırakılması istenmiştir. Eyleme basın-yayın organlarında yer verilmiştir.

★ ★ ★

Bir Kitabın Yarattığı İzlenimler...

Baştarafı Syf: 23'te

mak amacıyla yeni komplolar devreye sokan sömürgecilerin bu oyunları da bozulmaya mahkumdur. Bu yıl içerisinde "pişmanlık yasasını" alelacele çıkaran sömürgeciler, bir yandan dışarıda, diğer yandan da içeride teslimiyeti geliştireceklerini umut ediyorlardı. Görüldüğü gibi, bu oyunları da tutmayarak boşa çıktı.

O korkunç zulüm ve vahşet ortamında direniş geliştirmenin öyle kolay kolay gerçekleştirilecek bir iş olmadığı açıktır. Bunun için büyük bir yürek, büyük bir cesaret ve her şeyden önce de doğru bir ideolojinin gerekli olduğu su götürmez bir gerçektir. İşte Diyarbakır zindanlarında 5 yıla yakındır sürdürülen direniş bunların ürünüdür. PKK'li savaş esirlerinin tarihin o ihanet dolu geçmişiyle adeta kıyasıya bir boğuşmayı andıran mücadeleleri, direnişin egemen kılınmasıyla halkımızın geleceğine uzanmıştır. Artık tarihin yönü bu doğrultuya girmiştir.

"Kürdistan Halkının Diriliş Mücadelesi-Diyarbakır Zindanı"'nı insan okurken bu gerçekleri bir kez daha gözönüne getiriyor. Orada dirilen bir halkın nasıl ve neler uğruna, hangi zorluklar karşısında üzerine yıkılan beton duvarları parçaladığını daha iyi kavramaktadır. Diyarbakır zindanlarında verilen savaş Kürdistan halkının yeniden dirilişini sağlamakla kalmamış, ihaneti de bir daha canlanmayacak biçimde mahkum etmiştir.

Diyarbakır zindanlarındaki direnişi sadece bir kitaba sığdırmak mümkün değildir. Binlerce sayfa dolusu kitaplarda yazılsa, bunun da yine az geleceği açıktır. Ama buna rağmen, Av. Hüseyin Yıldırım'ın tanık olduğu olayları aktarması bile, direnişin kavranmasına önemli katkılar sağlamaktadır. Bundan sonra da Diyarbakır üzerine bir halkın diriliş mücadelesi hakkında daha çok kitaplar yazılacaktır. İlk çıkanlardan biri olan Av. Hüseyin Yıldırım'ın kitabı, bu yönüyle de ayrı bir değer taşımaktadır.

Kitap üzerine daha fazla yazma gereğini duymuyoruz. Okur anlatmak istediğimiz birçok şeyi kitapta peşisıra sergilenen olaylarda bulacak ve canlı bir gözlemle karşılaşacaktır. Bu nedenle birçok şeyi okurun bizzat kitapta bulması için, kitabın bıraktığı izlenimlere kısaca değindik.

Kuşkusuz birçok izlenim daha sıralanabilinir, ama o zaman yeni bir kitap yazmak gerekecektir. Şimdilik buna gerek olmadığı gibi, uzun bir uğraş da vermek zorunludur. Zaten bizim böylesi bir şeyi de uzun uzun ele alma veya tüm izlenimleri verme iddiamız da yoktur. Bu güçlü direnişi anlatma karşısında yazılarımızın yetersiz kalacağı açıktır. Eğer direniş şehitlerimize karşı görevlerimizi yerine getirebiliyor, anılarına gerekli karşılığı biraz da olsa verebiliyor ve onlara layık olabiliyorsak, bunda daha mutlu ve onurlu bir şeyin de olmadığı açıktır.

Evet, işte bu eser, bunun yaratıcısı Diyarbakır direnişçilerine layık olma ve onların anılarında zaferi yaratmak görevleri ile bizleri bir kez daha karşı karşıya getirmektedir. ★

İbrahim KAYPAKKAYA'nın Direniş Ruhuna...

Baştarafı Syf: 21'de

dığımız Partizan Taraftarı Devrimciler! Başınıza çöreklenen bu güruha daha ne zamana kadar müsaade edeceksiniz? İbrahim'in anısına böyle mi sahip çıkılır? Siverek'de kaldığı süre içinde en büyük feodal eşkiya Bucak'a karşı eylem geliştirmek isteyen İbrahim'in anısını kim temsil etti? Bucak'a karşı yürütülen mücadele karşısında bu güruhun tavrı ne oldu? Diyarbakır cezaevinde İbrahim'in direniş ruhu kimler tarafından temsil edildi ve doruğa çıkarıldı? Hem İbrahim'in hem de Haki'nin ölüm tarihi 18 Mayıs'larda mücadeleyi daima yükseklerde tutan kim? Her biri bir savaş çağrısı olan 21 ve 30 Martlara, 2, 6, 18, 19, 31 Mayıslara kimler silahlı mücadeleyi yükselterek cevabı veriyor? Kimler en alçakça ihanet içinde ve bu direnişe saldırıyor? Bu da bugün açıkça görülmektedir.

Yiğit Türkiye ve Kürdistan Halkları! Tüm Devrimci, Demokrat ve Yurtseverler bu güruhtan hesap sormayacaklar mı? İhanet cezasız mı kalacak? Provakatörler cezalandırıldığında bu güruhun azgınca PKK'ye karşı saldırıya geçmesi kendi sonlarını gördükleri içindi. Onlar ihanetin cezalandırılmasının bir ilke olarak benimsenmesini kendi sonları olarak görmekteydiler. Sizler bu duruma müsaade edebilir misiniz? Yüzlerce şehidin, binlerce savaş esirinin mücadele bayrağı yere düşürülebilir mi? O zaman bu en alçakça bir ihanet olmaz mı?

Nerede olurlarsa olsunlar, ister Paris'te isterse Ay'da, ama mutlaka girdikleri delikten yakalarına yapışarak dışarı çıkarın! Bizim sorduğumuz soruları sorun ve cevabını mutlaka isteyin! İhaneti cezasız bırakmayın ve kafasını ezin! PKK, faşizme ve ihanete karşı mücadelede tüm gücü ve desteğiyle yanınızdadır! İbrahim'in anısı daha fazla kirletilmemeli, layık olduğu bir biçimde temsil edilmelidir! Bu görev sizlerin omuzlarında yükseliyor! İbrahim'in kızıl direniş bayrağını yere çalan şeflerinizi başınızdan kovun! Ve bu bayrağı dalgalandırın! Direniş şehitlerinin anısı savaş çağrısıdır! Buna mutlaka cevap verilmelidir! Henüz daha fazla geç olmadan görev başına!

Kürdistanlı yurtsever bir devrimci olarak, Türkiye halkına ve devrimine mutlak güvenim ve inancımdan cesaret alarak, bu çağrıyı yapıyorum. Çağrının mutlaka bir karşılık bulacağını ve bu sol içinde hortlatılmak istenen Kemalizm ruhunun bir daha dirilmemek üzere ezileceğini sonsuz bir inançla ümit ediyorum!

3 Haziran 1985

Bir Yurtsever Kürt Aydının Dilinden...

Baştarafı Syf: 11'de

tan Devrimi –modern Kürt tarihinin en uzunu ve en fazla yardım göreni– tüm Kürdistan'da önemli bir yankı yaptı. Trajik ve şaşırtıcı sonucu hariç, 1963 veya 1965'ten itibaren Kürt sorununa yakın komşu devletlerde yeni bir atılım vererek, ister Türkiye'de, ister İran'da veya Suriye'de olsun, bu halkın ulusal kurtuluş özlemini yeniden canlandırdı. O dönemden beri Kürt sorunu tüm keskinliğiyle konuşulmaya devam edildi. Ankara veya Tahran hükümetleri, Bağdat hükümetinden bahsetmeksizin, sorunu bir asimilasyon ile uzun aşamada halletmesinin zamanı geçti demişlerdir. O halde Kürt halkı, tarihin akışının yönünde ilerlemiştir ve kurtuluş istemi iyice sağlamlaşmıştır. Fakat siyasi örgüt açısından, şeylerin ilerlemediği hatta gerilediğine –partizan açısından değil de, ulusal açıdan– tanık olundu.

1960 yıllarından 1975'e kadar, General Mustafa Barzani'nin sözcüsü ve Irak Kürdistan'ı devriminin delegesi olarak, Avrupa'nın değişik siyasi partilerinin yöneticileri tarafından kabul edildim, ayrıca Kürt halkının mücadelesini desteklemelerini, İtalyan Komünist Partisi ve İtalyan Sosyalist Partisinden istedim. İki İtalyan partisi bana ayrı olarak aynı cevabı verdiler: *"Kürtler kendi geleceğini belirlemesini haketmiş bir ulustur. Fakat Irak'ta bir iç otonomi istiyorsunuz ve biz Irak'ın içişlerine müdahele edemeyiz. Buna karşılık, meselenizi ulusal kurtuluş olarak dayatır ve kendi kaderinizi kendinizin belirleme hakkını kullanmayı isterseniz, Partimiz size dayanışmasını gösterecektir."*

Bu cevap düşündürmelidir. Sorunumuzu uluslararası planda, ulusal kurtuluş sorunu olarak, doğru bir biçimde henüz ortaya koymadık. Bununla birlikte o dönemde, Kürt hareketi Irak'ta birlikti ve tüm Kürt halkı aktif olarak ulusal dayanışma gösteriyordu.

O dönemden beri Kürt halkı olgunluk kazandı ve kurtuluş düşüncesiyle dolu yeni bir nesil gelişti. Eksiksiz siyasi-askeri bir aracın hayat bulması ve mücadelenin Kürdistan'ın uluslararası, çevresinin şartlarını göz önüne alarak kararlı bir biçimde başlatılması halinde umut vardır.

Kürt halkı, ulusal kurtuluş için savaşmak istiyor. Tüm şansları onun tarafına da koyarak onu başarıya götürecek yolu hazırlamak gerekir. Kürt halkını katliamdan korumak gerekir, çünkü Kürdistan'ın sömürgecisi hayvansaldır ve imkanları varsa bu katliam önünde hiç tereddüt etmez. Kürdistan denize varmıyor. Türkiye Kürdistan'ı Amerika askeri üsleriyle ekilmiştir ve Ermeni tarafından Sovyet sınırı boyunca uzanır. O halde Kürt kurtuluş hareketi sorumluları, o kadar anlayış, yaratıcılık ve cesaretli hareket etmelidir. Yönetimi, tüm bir halkın kaderinin sorumlu hükümetiymiş gibi ve siyasi bir partinin yönetimi gibi değil, fakat önemli bazı ilkelere saygılı olarak gerçekçi davranmalıdır.

Devamı Gelecek Sayıda

Haziran Şehitlerimizi...

Baştarafı Syf: 7'de

he ilanı ve ardındaki Bahar Atılımıyla açılan yeni tarihsel sayfada, yoğunlaşan siyasi ve askeri faaliyetlilikle yeni görkemli direnişçi örnekler sergilendi.

Ve Haziran 1985'te Filistin ve diğer Haziran Şehitlerimize bağlılığın bir gereği olarak direnişi yükselteceğimiz gibi; Bahar Atılımımızla da yaza girerken, bu devrimci direnişçi intikamcı ruhla yükselteceğimiz mücadelede, tüm kin ve öfkemizi sömürgecilerin, tasfiyecilerin ve komplocu uşakların üzerlerine akıtacağımız kesindir.

★

Zulüm Kokuşmuşluk Acizlik...

Baştarafı Syf: 8'de

yine eski günlere döneriz" gibisinden satırlar dizerken halk inim inim inliyor. Burjuvazinin emir kulu satılık sendikalar, göstermelik çıkışlarla sömürüden pay alırken kitlelerin beli büküldükçe bükülüyor. Göstermelik ve uyduruk parlemento, uyduruk sorunlarla uğraşırken, gelecek seçimlerde bir dört yıl daha yerlerini korumanın olanaklarını arıyor. Böylesi bir ortamda hükümet edenler emperyalistlere "bizde emek ucuz, dilediğiniz koşulları oluşturabiliriz" diyerek avuç oğuşturuyor. İlericilere, devrimcilere, yurtsever ve demokratlara soluk aldırtılmıyor.

Bu kokuşmuş, zalim ve aciz düzenin giderek bir demokrasiye dönüşmesi hayalini taşıyanlar, kitleleri örgütleyerek anti-faşist bir savaşıma sokma hazırlığı yapacağına böylesi bir avunun içinde gününü gün etmeyi daha uygun buluyor. Kürt halkına kan kusturulurken aman halkımıza zulüm ediyorlar deyip rahat yerimizde gözyaşı dökmek anlamsız bir şeydir. İşçi sınıfı yapacak, edecek, faşizm yıkılacak demekle hiç bir şey değişmez. Tek ve geçerli yol, kitleleri örgütleyip donatarak faşizme karşı aktif bir savaşıma sokmaktan geçer. Yeniden bir 1961 Anayasası beklemek, yeniden ortamın yumuşayarak göstermelik bir burjuva demokrasisine geçeceğini sanmak hayaldir. Üstelik burjuvazinin kendi arasındaki çelişkilerin yaratabileceği bir yumuşama kitlelere hiç bir şey getirmez. Demokratik hak ve özgürlükler ancak ve ancak örgütlü ve donatımlı işçi ve emekçilerin ve her türlü ulusal hak ve özgürlüklerinden yoksun Kürt halkının faşizme, emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı vereceği savaşımla olanaklıdır. Uzaktan oturup onlara çağrı yapmak, onun gücü üzerine övgüler dizmek, onun ezilmişliğine ağıt yakmak kof bir avunundan öteye gitmez. Bu denli anti-komünist, bu denli ırkçı ve şoven "etkin" güçlerce korunan böylesi bir devlet yapısını çok geniş işçi ve emekçi kitlelerin ve Kürt halkının örgütlü ve donatımlı savaşımı çatırdatıp parçalar.

Kürt halkının en ufak kıpırdanışı karşısında orduları seferber eden ve en uzlaşmaz komşu devletlere her türlü ödünü vermeye hazır olan böylesi koşullu bir yapıyı Kürt halkının örgütlü, kararlı, donatımlı ve savaşkan gücü geriletir. Bu kadar derin ve sivrilmiş çelişkiler içinde, bu denli zulümkar, bir o kadar da kokuşmuş ve aciz bir mekanizma gerekli savaşımla parçalanır.

Gerçek devrimci bir savaşımı, öngörmeyen, Kürt halkının özgürlük savaşımını gelişmelerin seyrine göre değerlendirip ona göre yanaşım sağlayan, umudunu burjuvazinin getireceği bir yumuşamaya bağlayan görüşler ne derlerse ve nasıl tavır takınırlarsa takınsınlar, her zaman kitlelerden kopuk kalacak ve yeni yeni avunularla gününü geçirecektir.

Kokuşmuş, zulümkar ve aciz mekanizmanın ömrü, Türk işçi ve emekçi kitleleri ile Kürt halkının örgütlü, kararlı devrimci savaşımıyla birleşecektir...

En zorba, en kan dökücü, en zalim yönetimler bile kitleleri saran devrimci savaşımın önünde tutunamayacağına göre önemli olan bu ateşi tutuşturmak ve kitlelerin gücünü seferber etmektir.

Bugün emperyalizmin bağlaşığı Türk sömürgeciliği varsın her gün *"üç-beş başı bozuğu, bölücü çeteyi yok ettik. Bitti, bitecek"* deyip çırpınsın. Kürdistan'ı saran özgürlük ve eşitlik özlemi bir gün elbet onların böbürlenmelerine, caka atmalarına olanak bırakmayacak kadar kökü derinlerde olarak beslenip büyüyor.

★

Emekçilerin Dilinden...

Baştarafı Syf: 22'de

miz aylarda Midyat'a bağlı Kerboran nahiyesinde meydana geldi. Sömürgecilerle devrimciler arasında çıkan bir çatışmadan sonra operasyonlarını yoğunlaştıran sömürgeciler, halka silah dağıtmak istemişler. Fakat halk bu silahları almak istememiş ve açıkça reddetmiştir. Halkın bu tavrı üzerine iyice köpüren sömürgeciler, kocası evde olmayan bir kadını işkenceye alarak tüm köylünün önünde barbarca muameleler yaparak, kadına kocasının nerede olduğunu ve neden eve gelmediğini soruyorlar. Kadın bilmediğini söylüyorsa da işkenceciler daha azgınca saldırmaya başlıyorlar. Bir asteğmen buna dayanamayıp karşı koyuyor ve elindeki silahı ile işkence edenlere ateş etmeye başlıyor. Tarama sonucu 1 assubay, 3 asker ve ellerindeki köylü kadın ölüyor. Ayrıca ajan olduğu tahmin edilen iki sivil de aynı olayda ölüyor. Asteğmen daha sonra olay yerinden kaçıyor ve nereye gittiği de bilinmemektedir. Halk arasında HRK güçlerine katıldığı söylenmekteydi.

Apocular son günlerde bir bildiri daha dağıtmışlardı. Aynı bildiriyi karakollara da göndermişlerdi. Zaten dağınık olan küçük karakollar ya kaldırılmış, ya da büyük birliklerin yerleştirildiği merkezler haline getirilmişti. Bildiriyi okuyan askerler büyük bir korku ve panik içerisine girmiş, adeta geceleri uyuyamaz duruma gelmişlerdi.

Apocular sadece sömürgecilere karşı savaşmıyorlar. Ajanları da öldürüyorlar. Öldürmeden önce vazgeçmeleri için ikaz ediyorlar, hatta gidip konuşuyorlar, o da olmazsa tehdit ediyorlar. Yine vazgeçmezse cezalandırıyorlar. Bizim yörede bir ajanın arabasına pusu kurmuşlar ve arabada bulunan ajanın karısıyla iki çocuğu ölmüş, kendisi de ağır yaralanmış.

Soru: *Diğer siyasi güçler hakkında ne düşünüyorsunuz. Bunlara bir yurtsever olarak çağrınız nedir?*

Cevap: Onların da Apocular gibi olmalarını istiyorum. Eğer varlarsa onlar da gelip mücadele etsinler. Yanlış yollara gitmesinler. Yoksa halkın mücadelesi önünde engel olurlar. Devlete karşı mücadele etsinler. Kendilerini ulusal bağımsızlık mücadelesiyle, PKK'nin mücadelesiyle kenetlesinler, birleşsinler. Kürdistan'da savaş koşulları vardır. Yok demesinler. Eğer koşullar varsa ve gelip mücadele etmiyorlarsa ve bunu bilerek yapmıyorlarsa, devrim iddialarına rağmen bunda diretmiyorlarsa, Kürdistan halkı karşısında suçlu duruma düşeceklerdir. Bu şartlarda TC ordusuna karşı verilen mücadelenin kendilerine karşı verilmesine de engel olamayacaklardır. Sorumluluklarını bilmeli ve mücadelede yerlerini almaktan başka çarelerinin olmadığını kavramalıdırlar.

Selamlar
Kürdistan'dan yeni gelen bir yurtsever

اصلاحي الدول الأخرى في أى من حركاتها الثورية · ففي كورد ستان – الوطن المستعمر الذى تمرّ كل لحظاته عبر العذاب – يعتبر (وفق منظورهم) تسليح الجماهير من أجل المقاومة والتحرير ذنبا كبيرا ، فكم هو واضح انه لا يمكننا تعريفهم كحركة اصلاحية بسيطة ، لأنّ نصيحتهم للشعب واضحة هنا ، بأنّها دعوة لاحناء العنق للاستعمار الذى يمارس كل يوم وكل ساعة سياسة الانكار والابادة ، هنا يكمن شعار " نعم للاستعمار – كلا للتحرير " وهذا الشعار الحقير مطروح من قبل اصلاحيي البرجوازية الصغيرة ولتكن ماكانت الأسماء التي أطلقوها على أنفسهم ، ويراد اظهاره لمواجهة الثورة ، أى مواجهة نضال شعبنا من أجل البقاء والحياة الحرّة ، " الحرب ضد الآمال الثورية ، ضد فكرة الثورة ، الحرب ضد كل فعالية متجهة نحو التحضير الفكرى للثورة ، ضد تكتّل القوى من أجل الثورة ، هذه الحرب المتّبعة في الصحافة الشرعية والمحمية من قبل (ستوليبين) ضد احتمالية الردّ المباشر في العواميد من قبل الد يموقراطيين الاجتماعيين الثوريين ، الحرب المتّبعة باسم أنصار الشرعية من قبل كتلة منشقة تماما عن حزب العمال الد يموقراطي الاشتراكي

الروسي ، هذه هي التكتيكات ومنهاج حزب عمال ستوليبين الذى شمّر كل من بوتريسوف ولويتسكي ولارين وأصدقاؤهم السواعد من أجل خلقه " (لينين ، نفس الاثر السابق ، ص ٢٢٠) لقد وضع برجوازيونا الصغار أمامهم منهجا من هذا النوع أيضا ، بل وحتى أكثر وضوحا ، وأصبحوا وسائل بسيطة بيد الد يموقراطية الاجتماعية العالمية وبعدم فتور أكبر ، هذا الموقف الموحّد ضد الثورة والملخّص بعبارة (اللاآبوجيين) أوضح وثيقة للحرب المعلنة ضد شعبنا ونضاله التحررى الذى لم يعد بحاجة لأى ايضاح ، وهذه القوى التي تمثّل مستقبلا مرسوما من قبل الامبريالية لشعبنا، تتحرك ضمن الامكانيات المقدمّة لها من الامبريالية ، فممثليها يتحدثون للشعب عبر مكبراتهم الصوتية يتعرضون لكامل شعبنا في شخصية حزب العمال الكورد ستاني ، يريدون فرض طريق الانكار والاهانة والاستسلام باسم كورد ستان والاشتراكية ، تلك هي نداءاتهم ، والدعوة التي يوجهونها إلى شعبنا تنصح لطأطأة الاعناق أمام ضغوط الامبريالية والاستعمار ، في حين تهبّ الفوضوية الفاشية الاستعمارية بكل ثقلها مع كل نفس مأخوذ فوق شعبنا ، فكيف يمكن تفسير مشاعر الحيرة والغضب لديهم ازاء موقف العنف الثورى لشعبنا في مواجهة العنف الفاشي ، وهل هناك معنى آخر لمحاولاتهم اظهار الضربات الموجهة للعدو كنوع من " الفوضوية " والقوى المنفذة لها " كفوضويين " · قلنا بأن للثوريين أيضا لسانهم ونداءاتهم ، لقد أوضح لينين موقف البروليتاريا الروسية ونداءاتها بهذه الكلمات : " مقابل مواعظ أبطال حزب عمال ستوليبين ، ستستمر البروليتاريا الروسية بروحية الربط بين الثورة الد يموقراطية والثورة الاشتراكية ، وفي الوضع الذى خلقه عصر الثورة المضادة ستؤدى واجبها غير المرئي في كل وقت بشكل لا يتغيرّ · بقوّة قاهرة ، واتحاد ، ونظام ، ستجمع قواها من أجل الثورة وتنظيمها ، ستلفظ الخونة والمرتدين دون رحمة · (الاثر السابق ، لينين ، ص ٢٢١) ·

فكما أنّ ألسنة المرتدين والخونة والاصلاحيين والتصفويين تبدو كنتاج لمنطق وروح مشترك ، كذلك للثوريين في كل ارجاء الدنيا لهم لسان مشترك ··· انهّم لا يتخلفون لحظة واحدة عن المناداة بتسليح البروليتاريا والجماهير الشعبية في كل مستوى ضد القوى والطبقة الحاكمة في جميع الظروف ومهما كانت صعبة وهم يرون هذا كواجب لا يمكن التخلّي عنه · مهما كانت الهجمات كثيفة ، ومهما كانت الامكانيات ضعيفة ، انها مبادئهم التي لا يمكن التخلّي عنها مطلقا · لقد وضعت هذه الحقيقة بشكل رائع في تاريخ حزب البولشفيك : " لقد سحقت كل هذه الانتفاضات بشكل دموى من قبل القوات القيصرية مثل انتفاضة موسكو · لقد قيّم كل من البلاشفة والمناشفة انتفاضة كانون أوّل المسلحّة

بشكل مختلف · المنشفي بليخانوف انتقد الحزب بعد الانتفاضة المسلحّة قائلا : كان من المفروض أن لا يهرعوا للسلاح · كان المناشفة يعتقدون بأنّ الانتفاضة غير ضرورية وأنها شيء مضرّ ، وأنه من الممكن ادارة العمل الثورى دون اللجوء الى الانتفاضة ، ومن الممكن كذلك الحصول على النصر بعراك سلمي لا بانتفاضة مسلحّة · لقد اعتبر البلاشفة موقف المناشفة ، هذا كاهانة صارخة ، فدافعوا عن التجربة المستخلصة من انتفاضة موسكو المسلحة – كتأكيد على أنّ الطبقة العاملة قادرة على انتهاج الظفر – ضد اتهامات بليخانوف الموجهة الى البولشفيين وفق مقولة (كان من الواجب أن لا يتسلحّوا) رد لينين بما يلي : " على العكس تماما ، كان من الضرورى أنّ يهرع للسلاح باستعداد أكثر حسما على الهجوم وبطاقة أكبر وتصميم أشدّ ، كان يجب عليه أن يقول بأنّ القتال المسلحّ العنيف لا مفرّ منه وأنّ الاضرابات المسالمة الخالية من الاصطدامات حول الأنقاض وحدها لا تكفي " (تاريخ حزب البولشفيك ، لينين ، ص١٠٦ – ١٠٧) والتمجيد الدائم بالمقاومة موقف البروليتاريا الثورى الثابت حتى في شروط الفشل ، وهو أيضا حقيقة كومونة باريس وعبرها المعروفة جيدا · وهو كذلك لسان حال حزب العمال الكورد ستاني · ان حزب العمّال الكورد ستاني رغم كل احتياجاته وعدم استعداده ينادى الشعب في الجبال والمعامل والحقول وعلى منصات الاعدام الى النضال والتسلحّ والتنظم في سبيل التحرر القومي · هل هذا النداء دعوة الى عالم غير واضح أو نداء الى المغامرة ؟ من الواضح انه ليس كذلك ، فهذا الصوت هو صوت المؤمنين بأصالة الارتباط مع الشعب والوطن والانسانية ، انه صدى نداء طليعة البروليتاريا وخالقي الاشتراكية العلمية وفي مقدمتهم ماركس وانجلز ولينين وستالين ، انه صوت لم يظهر بشكل عفوى في آن واحد ، فهو نداء التطور العصرى للانسان يأمر شعبنا ، فعصرنا ينادى شعبنا قائلا انهض ، فما هي الا سخافات تلك القائلة ان الشروط غير مناسبة وأنّ الزمن لم يأت بعد ، أيّة شروط غير مناسبة وأى زمن لم يأت بعد · لا ريب أن أصحاب هذه المواقف جميعا يرتكبون كبائر الذنوب بحق شعبنا والانسانية أجمع ، فداخل المقاومة فقط يستطيع الشعب أن يفهم كل جوانب قوتّه وضعفه ، والحرب أقوى قاعدة للتفريق بين ما يجب أن يعيش وما يجب أن يموت ، فالشعب مضطر للمقاومة بأبسط الامكانيات ، والا كيف يتحقق هذا الفصل دون اظهار أيّة مقاومة ، وكيف تؤمن صداقة الأصدقاء ؟ لا شك أن العدو لا يتردد في ابادة شعب أحنى عنقه لتهديد السيف ، فان كنا نريد دفع سيف العدو قليلا الى الخلف وجذب الأصدقاء قليلا نحونا ، يجب علينا قبل كل شيء كشعب أن نظهر احترامنا لأنفسنا ونظهر قدرتنا على القتال من أجل القيم الأصيلة ، هذا هو نداء حزب العمال الكورد ستاني وهذه هي شخصيتّه ·

لقد قام حزب العمال الكورد ستاني بهذا النداء حتى الآن بفعالياته المشهودة ، ومطبوعاته التي تعتبر صوت هذه الفعاليات ، نحن الآن في مرحلة نخطو فيها خطوات تاريخية ستكون مليئة بالتطورات ، ولكن من جديد يصعب العبور خلال قرقعة السيوف التي ترافقها بعض الأصوات العكرة ، فالعدو الذى نظمّ عملية اثر عملية بأفضل وحداته يلوح مهددا باستمرار (سنسويهم بالأرض ، سنجعلهم يندمون على مولدهم ، ستستمر العمليات في الشتاء أيضا) ، نعم ان العدو الفاشي يصرحّ بأنهّ لن يفعل شيئا سوى ما يفعله الجلادون ، فبالمقابل ألا يترتب على المظلوم أيضا أن يكون صاحبا لحقه ؟ فحتى الضحية لدى وقوعها تحت السكين تحاول الخلاص ، بأيّة

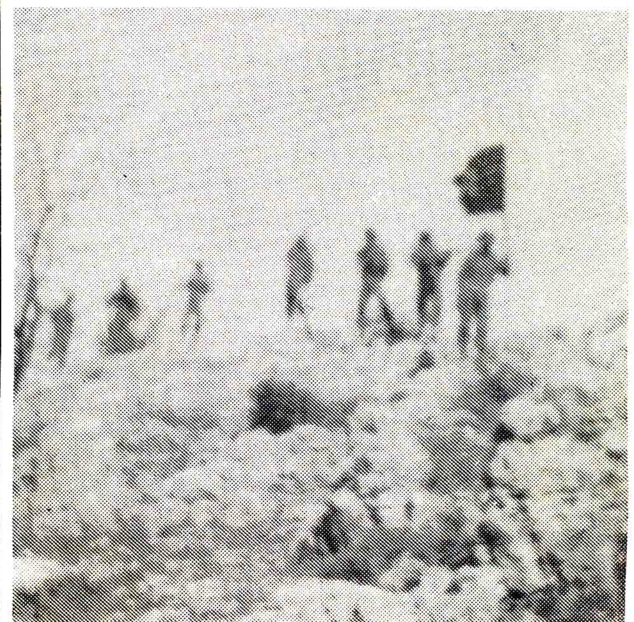
جسارة يدير العدو سياسة الابادة ، حتى نحن كشعب نظل ساكتين ولم نمدّ أعناقنا ، لا خوفا من الطغاة ان كنّا لم نتخل عن انسانيتنا ، الذين ينصحوننا بالخوف ليسوا فقط خونة ، لا يمكن الوصول الى شيء باستسلامنا لجلادى الانسانية ونصبح فاشيين دمويين ، لنأخذ السياسة الاقتصادية لهؤلاء وحتى الحياة الأخلاقية التي منحوها ، هناك نهاية – انتهاء رهيب لكل شيء – هذه هي الحياة التي يفرضونها اليوم وفي المستقبل أيضا ، كما كان في الماضي ·

★★★

يدعون ان الحياة ممكنة دون مقاومة . لكن ثمة طريق واحد للحياة تتواجد اليوم في كوردستان هي "المقاومة" ، وبالمقابل هناك الحياة التي اعتمدتها الثورة المضادة أمّا سبيل الوسط الذى يشار اليه كطريقة ثالثة فأبوابها مغلقة الآن تماما . فحيث تطور خط الثورة والثورة المضادة ، دخلنا مرحلة لاتحق فيها الحياة للكائنين في الوسط . ففي المرحلة التي يكون فيها العمل قاطعا بهذا الشكل ، تصبح القوى الثورية مجبرة على الاعتماد على نفسها بصورة نظيفة وقاطعة . وعلى ضوء ذلك نسأل أنفسنا مرة أخرى ، هل كان هنالك خطاء ما في الاقدام الذى أبداه حزبنا في الماضي ؟ فان لم يكن ، فهل من الواجب علينا أن نكرّر هذا الاقدام حقاً ؟ وهل سيتجرأ الحزب في المستقبل على السير بهذا الشكل أيضا ؟ وهل سيستطيع ان يفعل ذلك في سيره نحو مجال للنضال أكثر تطورًا وعمقا واتساعا ؟

الصوت الذى يستمع اليه شعبنا والداعي للمقاومة الوطنية هو صوت حزب العمّال الكوردستاني

اننا في بداية التطورات التاريخية ، فالفعاليات العظيمة في الخامس عشر من آب جاءت جوابا لهذه الأسئلة ، فكانت البرق الخاطف الذى سيتبعه حتما رعود السماء وانهمار الأمطار العاصفة وقد أصبح واضحا لمن ستتوجه الأسماع وما الصوت الذى سيكون مسموعا بعد هذه التطورات ان هنالك الآن أصوات عديدة ترغب ان تكون مسموعة ، فالساحة المعادية تقول - ان كنت مستمعا لها - " انكم خلف قضية فارغة ، ارجعوا واستسلموا ، والا فانكم ستتعرضون للابادة " . فهي مافتئت تهز السيف فوق رؤوسنا ، طالبة منا انّ نستسلم وننكر أنفسنا ، هذا هو طريق التحرير الذى يعتمد عليه ويتحدث عنه الفاشيون الصحيون . فالاستعمار الفاشي بأسلوبه المفروض يرى انّه من الممكن أن نصبح أتراكا ، وهذا صحيح ولكننا سنفقد انسانيتنا و سنصبح صورة كاريكاتورية لانسان بائس دعيّ جاحد لااكثر . في الماضي كان تغيير الدين بالسيف ونحن الآن مرغمون على تغيير قوميتنا . فهاذا هو ذا رئيس العصابة الفاشية وقد وضع سيفه على عنق شعبنا ، وهو يصرخ بكل صوته في كل يوم وكفي كل ساعة " قل أنا تركي ، تصبح تركيا ، وهكذا تنجو" . لقد أجبر غاليلي أيضا على اتخاذ موقف كهذا سجلة التاريخ ، حين أجبر على أن يقول بثبات الأرض ، وكان الحفاظ على حياته مرهون بهذا الشرط . ومن الواضح انّنا أنسانيتنا لو رضينا باكراه كهذا الذى يندر أن تجد مثيلا له حتى في العصور الوسطى ، دعك من الحياة الشريفة العزيزة - فالعدو يجبرنا على التنازل عن انسانيتنا من جهة ، ومن

جهة أخرى لايكف أصدقاء الشعب المزيفون عن قراءة الأساطير ، يدعون الى قيادة مصداقية الشعب دون التعرض لمآسيه ، ويدعون بامكانية خلاص شعبنا من حياته المعذبة الخالية أبدا من الشفقة ، دون مقاومة مسلحة ، ودون الاعتماد على العنف لمواجهة عنف الثورة المضادة . يتخلون عن كل شيء في مواجهة أبسط أنواع التعذيب ، ويتركون الشعب وحيدا بدون مقاومة مسلحة في أصعب أيامه ، وهذا فهم وحيد لحقيقة هؤلاء الجبناء المرتزقة في دنيا الامبريالية الذين تمتد أصولهم حتى أعماق التاريخ ، فهم يتحدثون بأفواه ركبت لهم في العالم الامبريالي مخصصة لاصدار نداءات تقول " استسلموا ، انتظروا الاصلاحات ، يجب أن نحل الأمر دون عذاب ودماء " في حين نجد الضحية غارقة في همّ الحياة دون تعديل ، أى اصلاح ، أى اسلوب خال من العذاب والمآسي قادر على الانقاذ ، طبعا لاشيء من هذا . في الماضي كانوا يرفعون

أصواتهم من أنقره واستانبول ، والآن يظهرون للملأ في أوربا كأصحاب سيئين لقدر شعبنا وينصحون بعدم المقاومة مدعّين انّ زمن المقاومة لم يأت بعد . انّه لموقف حقير خال من الخجل حقا . نحن نسأل القائلين بتسرعنا وعدم مناسبة الظروف للمقاومة : " هل هناك شعب أكثر تخلفّا منّا ؟ " في الوقت الذي نرى فيه حتى أكثر القبائل تخلفّا قد دخلت طريق التطوّر العصرى ؟ .

يتدفق الزبد من أفواههم حتى في مواجهة أبسط القفزات على طريق المقاومة ويقولون بأنّ المقاومة والفعاليات ستفتح الطريق للابادة الجماعية ولكن أليست هي الابادة والتعذيب ما يعيشه شعبنا في كل يوم ؟ وحياتنا الاقتصادية ألا تتعرّض كل يوم للنهب والسلب ؟ وحياتنا العملية والعائلية أليست كتلة من العذاب ؟ ألم تغتصب كل قيمنا القومية ، ويحيا أناسنا تحت التعذيب في الحقل والمعمل ؟ ألا تدمّر ثقافتنا في كل ساعة ؟ ألم تفرض علينا أحقر معيشة في الجيش ؟ هل الحياة تحت ضغوطات كهذه أفضل من الابادة الجماعية . يقال لافائدة من الخوف للأجل ، لايمكن الخلاص بعدم ذكر الحقيقة خوفا ، يريد منا الأصدقاء المزيفون لشعبنا أن نقول آمين لدعاء لن يتحقق ، انهم يريدون العبور بهدوء فوق المهمة التاريخية التي يجب تحقيقها ، ولكن لايمكن اللعب بالتاريخ ، يمكن دخول التاريخ بخطوات قويّة ، بالتضحية ، بالقتال البطولي واستخلاص النتائج . وهؤلاء لازالوا يتهربون من هذه ، ويقولون عن ذلك ثورية عاقلة ثورية لاترى الضرر . بالنسبة لهم يمكن تنفيذ الواجبات دائما فيما بعد ، يقولون بانّ الزمن المناسب لم يأت بعد ، وهم لايكتفون بتأجيل واجباتهم الى المستقبل ، بل يضعون الهجوم على الثورة في محضر أعمالهم دائما ، انّهم يرون في رفع مستوى المقاومة بل مجرّد ذكرها خيانة كبرى يقيمون القيامة وكأنّ الدنيا أشرفت على نهايتها ، وهذا صحيح بمفهوم ما ، لأنّ رفع مستوى المقاومة يعتبر نهاية لهذه القوى التي تتاجر بالاستسلام . كما هو حالها سابقا ، بعد الثاني عشر من أيلول وخاصة في فترة تصعيد النضال في البلاد أصبحت مؤتمرات الشتم والتسويد أمثلة واضحة للهجوم على نضال المقاومة وقوتها الطليعية .

ان مزايا البرجوازية الصغيرة الاصلاحية الموجودة في بلادنا بأثقل أشكالها ، تنطبق بالحقيقة على مثيلاتها في البلاد الأخرى أيضا ، بعد فشل ثورة ١٩٠٥ كتب لينين عن الاصلاحيين الذين ثارت ثائرتهم حقدا وحيرة أمام الاستعدادات للثورة من قبل حزب العمال الديموقراطي الاشتراكي الروسي قائلا : التوجّه نحو الثورة من جديد ، العمل بدون توقف ، نشر الفكر الثوري في محيط الوضع الجديد ، تحضير قوى الطبقة العاملة من أجل الثورة . حسب رأى الاصلاحيين هو الذنب الرئيسي لحزب العمّال الديموقراطي الاشتراكي الروسي هذا هو الذنب الرئيسي للبروليتاريا الثورية " لماذا يبدأ الانسان من جديد بعد أن يفشل مرة " تلك هي بصيرة المرتدين الذين فقدوا كل شجاعتهم بعد فشل واحد (لينين : حول التصفية ص٢١١) .

ولكن للثوريين أيضا لسانهم وأسلوبهم ، انهم باستمرار يفرضون أهداف الثورة ، يصرخون داخل الزنزانات في يومها ، يدافعون عنها بأرواحهم في المحاكم وعلى منصات الاعدام ، في الجبال وفي كل مكان . ففي نفس الانتاج السابق يوضح لينين هذا الفارق بكل جمال :

" هذا هو الفارق بين الاشتراكيين والليبراليين أو أبطال البرجوازيين : الاشتراكيون يرون أنّ الثورة لامفرّ منها ، ويؤكدون على ضرورة الاستفادة من كافة التناقضات الموجودة ضمن أوسع نطاق وفي محيط بشرى أكثر تطورًا ، بينما لايرى البرجوازيون والليبراليون جدوى من الثورات ، حتى بأنها مضرّة للعمال ، وينصحون بعدم توجه العمّال نحو الثورة ، مظهرين التواضع وضرورة العمل من أجل الاصلاحات كالأطفال المدللين " ص٢١ هذا الفارق أشدّ مايكون وضوحا الآن في كوردستان ، اذ أنّ ممثلي الخط الاصلاحي في كوردستان ، يعيشون موقفا أكثر حقارة بكثير من

حـــزب العمّال الكورد ستاني يرفع مستوى المقاومة في السنة السابعة لتأسيســـــــه

لندرك حزب العمّـــــــــال الكورد ستاني بشكـــــل صحيــــح

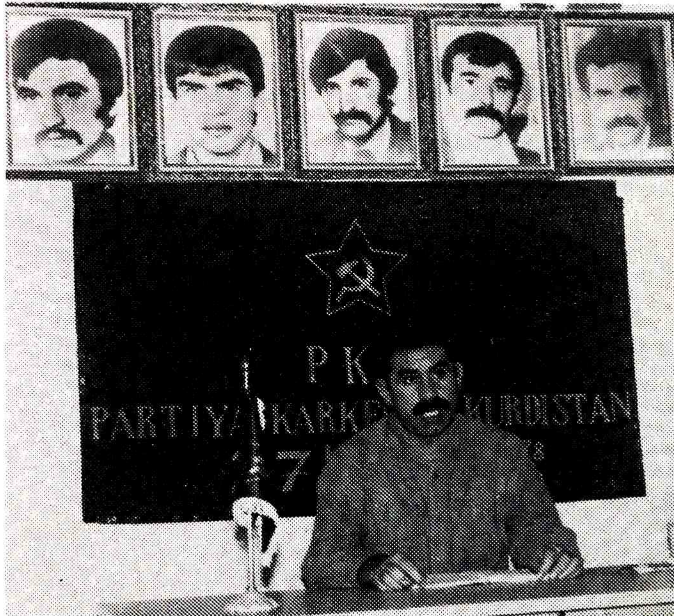
بشكـــــل صحيـــــح

نستطيع القول أن حزب العمّال الكورد ستاني هو الفكر الــــــلازم لدمج حقيقة كورد ستان بروح العصر على أساس ثوري . فمهما كان شكله هذا هو التعريف الذي لا يتغير لحزب العمّال الكورد ستاني . يجب على أصدقائنا أن يفهموا هذا ويدركوه جيدا ، فهو ضروري على ضوء ما يتحملونه من واجبـــات . فالحزب الذي يمثّل حقيقتنا دونما شفقة لابد أن يكون أيضا قاسيا دونما شفقة . وضروري ادراك أهمية ومعنى فرض ارادة حزب العمال الكورد ستاني في وقت يركض كل واحد وراء الخلاص الخيالي بتنكّر ذاته ويعمل للنهوض بقلع عيون الآخرين وفي ظروف يفرض فيها الغموض الاجتماعي كحيـــاة طبيعية . ان ارادة حزب العمّال الكورد ستاني يعني القول " قف ضد كل أشكال اللاعصريـــــة " ، البداية وقبل كل شيء في الفكر وتحويله بعد ذلك الى قوة مادية . يجب أن يدرك شعبنا وأصدقاؤه والحزبيون قبل أي شخص آخر . كيف تفسّر كورد ستان على شكل حزب العمال الكورد ستاني دونمـا لبس ، لقد وقع أصدقاؤنا في وضع صعب عندما لم يأخذوا هذا الأمر بالاعتبار . والحزبيون كـذلـك ارتكبوا مرة أخرى بعض الأخطاء لعدم ادراكهم لحقائقهم من شتى الجوانب ، وقفوا وجها لوجـــه مع الصعوبات ، فاضطر حزبنا لدفع فواتير ضخمة ثمن النواقص والأخطاء . يجب أن يدرك الأنصـار أنه لفهم حقيقتنا الوطنية لابدّ من فهم حقيقتنا الحزبية ، لأنّ هذه هي حقيقة أكثر قابلية للادراك بسهولة واضحة يمكن لمسها باليد . اذ يمكن ادراك كامل الوطن من خلال الحزب بعد اليوم . فكما أن كلمة (اقرأ) كانت أوّل كلمة ذكرت في الاسلام ، كانت عبارة " كورد ستان وطن مستعمـر " أول كلمة لدينا فيما يتعلق بالاستعمار . في البداية يجب أن لا تستغرب الكلمات المتقطعـــــة التي تخرج من أفواهنا لتعريف حقيقتنا ، اذ لا يمكن التعبير بأفضل من ذلك في ظروف " حيـــث العقل واللسان مرتبطان بالاستعمار " . وفي ظروف التنكر الرهيب قد يظهر الكثيرون مـــــن المنافقين مدّعين معرفة الشيء الكثير ، ولكن عندما نتفحّص أوضاعهم الحالية ، سرعان ما يـــوقع بهم نفاقهم ، نعم . كتسطير الكتب المقدّسة ، وكبداية الروايات المهمّة ، طرقنا أبواب الحقيقـــة بهذا الشكل ودونما استعداد . وفيما بعد أكملنا كتابة الرواية المقدسة بعمق أكبر . لقد وضحنا ظروف ودواعي ميلاد حزب العمّال الكورد ستاني ، بالاضافة لمجمل ما كابده في مسيرة تطـّــوره من خلال كتاباتنا الكثيرة والمهمّة الملقاة علينا الآنّ تتمثّل في تعلمّ ذلك ، هذا وإيصاله الى الوعـي الموجّه اليه ، ومواجهة هذه العوائق تحرف بقسوة بالغة ضد نواقصه وأخطائه أيضا وبلوغ قادر على حل مشاكله بدرجة ، ويعمل الآن جاهدا لفتح باب النصر النهائي بتصعيد المقاومة بعزيمـــــة عالية جدا ، وقد يبدو ذلك تسرعاً ، بل ومخيفا للكثيرين ، ولكنه على العكس من ذلك تماما ، نرى ان ثمة تأخير حاصــــل .

ان حزب العمال الكورد ستاني والذي لا يمثل الاجزاء صغيرا جدا من الشريط الممتد في تاريـــخ العبودية التي عاشها شعبنا منذ الآف السنين ، ولد في جو رهيب من عدم توازن القــــوى ، ولكن كما أنّ كلمة (اقرأ) القرآنية قلبت الشرق الأوسط رأسا على عقب ، كذلك استطاع حزب العمـال الكورد ستاني في تاريخه القصير أن يجعل من أوّل كلمة قالها القدرة على خلق تأثير مماثل . لقد مضت عشرة أعوام على وجود حزبنا في رحم أمّه لمّا الاعلان الرسمي عن ولادته فقد جاء منذ ستـة أعوام فقط ، كثير من القوى التقدمية " حـدا " وحتى الفاشية ، ذهلوا كأنّهم يواجهون جسدا ينهض من القبر ، فهم يصرخون انه من غير المعقول أن يحدث ما نرى . كان يجب أن يكون على شكل آخـــر . وهكذا نرى أن شعبنا يواجه المجموعة الامبريالية وكل سياسة الانكار والابادة من جهة ، وتهـّـرب الانسانية التقدمية من التحدث حول حقيقة شعبنا من جهة أخرى ، ويرى التهرب المستمر مـــــن قبلها وتحفظها عن التضامن الأممي الذي تمنحه لشعوب العالم .

أمّا شعبنا فانّه لا يجد مسوغا لتقبّل هذه السياسات النابعة من مواقف خاطئة ، وحزب العمّال الكورد ـ ستاني يبدي من على منبره رغم ذلك الجسارة على النهوض ، ورغم تسليحه الناقص وضعفه التنظيمـي ، بقبضة طليعية وبايمان كاف بخوص مقاومته الخاصة به .

انّ قادة الاستعمار الفاشي يتأسفون لعدم سحقهم " رأس الافعى وهي صغيرة " ويتذكرون سنوات ١٩٧٤ كسنوات من الخطأ الجسيم . أمّا من جهتنا فاننا نعتقد أنّ العقلية الفاشية وتطبيقاتهـــا التي تبدو كأنها قوية جدا ، كانت محكومة لا محالة بفقدان النتيجة ، ومرّة أخرى نرى أصدقاء الشعب المزيفين يفبركون بأفواههم الكثير من الكلمات مدعين معرفة الكثير ، بينما تقول أعمالهم العكـــس تماما . فمع أن امكانياتنا الانسانية لم تسعفنا على قول الكثير ، لم تقدم لشعبنا عملا كثيرا الا أن هذا القليل خلق ولا شك هذه التطورات وهي تنبع من تجسد هذه القضية بشخص حزب العمـــال الكورد ستاني ، أكثر من كونها نابعة عن حقوقية القضية وقوّتها ، ولذا جاءت غير كافية في هـــــذه الظروف الخالية من الشفقة ، وبشكل مختصر جاءت هذه التطورات كاقتراب صحيح من الحقيقة ليس الا . لقد أحس الاستعمار بضرورة التوجه نحو تغييرات جديدة ، عندما وجد استحالة تطبيق سياستــــه اللاعصرية تلك واستحالة الاستمرار فيها . وسوف يرى أن شعبنا قادر على أشياء كثيرة جدا لـــدى تنظيمه ودفعه الى الثورة . اذ سنعيش تطورات كثيفة جدا في الايام القادمة . لقد قيل الشــــيء الكثير حتى اليوم عن ماضي حزبنا ، فالعدو يسعى ليظهرنا " كصعاليك وقطاع طرق " والغيـــر يقيمّنا " كمغامرين أو متسرعين أو محرضين " أمّا أصدقاء شعبنا المزيفون فقد دخلوا اتفاقا مقدسـا في مواجهة حزبنا ، فمن أجل تصفية حزب العمال الكورد ستاني ، بل من أجل خلع قرميدة واحـدة من بنائه المتين ، ما اختزنوا جهدا الا بذلوه وما أبقوا عهدا الا قطعوه . وبينما يواجه حزبنا هــــذه الهجمات الخارجية ، يواجه أيضا على الصعيد الداخلي مفاهيم انعدام التجديد والتكوين الكافـــي للشخصية ، وشوهد بدرجة الذين جلسوا على نواقصهم ويتجهون منها الى جهود تصفية الحزب ،، . وبكشف من تعرى بكل حقارة لعمالة الفاشية في الزنزانات أصبح انعكاس ذلك الى الخارج شاهدا على حركة تصفية حزب العمال الكورد ستاني . وكأن تطويق جيوش الجمهورية التركية لقرى ومدن كورد ستان وعملياتها القذرة لم تكن كافية ، مع أن صورها الممسوحة باجبارها على التصفية التاريخية لا تزال سياسة غير متروكة أيضا . ومع ذلك فان حزب العمال الكورد ستاني كحركة مقاومة وعمل ، وبما أبدى مـــــن مقاومة مستمرة وعنيدة استطاع الوقوف على أقدامه في وجه جميع هذه الهجمات ، كما استطاع الاستمـرار في تطـــــوير نفســـــه .

ان حزب العمّال الكورد ستاني يناضل منذ سبعة أعوام وفي يده السلاح ، ونحن اذ نتحدّث اليوم عن الحياة الأصيلة لشهداء المقاومة الذين صنعوا من حزب العمّال الكورد ستاني "حزب العمّال الكورد ستاني " وفي مقدمتهم الأبطال الذين أصبحوا روح هذا الحزب " مظلوم وكمال وخيـرى " فمظلوم أحد أرواح نضالنا بتطبيقه العلم على حقيقته الوطنية أوقف حياته ، ولتشخيص ذلك على صورة حزب العمّال الكورد ستاني كان صاحب مقاومة رهيبة . خيـــــرى كان احدى الضرائـــب الاساسية التي دفعها الحزب لخلق وتقوية النضال في كل مجال ، كان يشعر حتى أثناء استشهاده ، مع ذلك أنه مدان للشعب . انه في الحقيقة تبرّع للشعب بكل ما لديه من طاقات ، وهو بعد فـــي ريعان شبابه ، ويشعر (بالقلق لعدم تقديم كامل لما يجب تقديمه) ، هذا ما عبّر عنه فـــــي آخر كلمة له وآخر نفس ، وكمال الاممي الذي انضمّ لصفوف شعبنا فكان الصديق الكبير لهذا الشعب وهو العارف بالموت ومكانه المناسب ، هناك أيضا العشرات والمئات من الأنصار الذين أبـدوا هذه العظمة ولا يمكن التفكير بحزب العمال الكورد ستاني دون هؤلاء .

لقد وصلت " الجسارة " ببعض الأدعياء حدّ التطاول على المقاومة وحتى على صانعيها ، زاعمين أن مقاومتهم كانت انتحارية ، وأنّه من الممكن المحافظة على خصائصنا الثورية دون مقاومة ، فهـم

في ايار عام ١٩٨٣ حيث اتسعت من جديد وبشكل اقوى القيادة السياسية العملية للبر وليتاريا في كردستان وتم القيام بخطوات قوية بهذا الاتجاه ، تعرض حزبنا لمؤامرة جديدة ، حين تعرض الرفيق العظيم الطليعي لحزبنا وشعبنا ـ محمد قاراسونكور (خالد) ـ والحزبي الطليعي ـ ابراهيم بلكين (سعيد) .

انه في الوقت الذي لا يجد فيه الشعب الكردستاني تحريره ممكنا الا بقيادة البر وليتاريا ولا تجد البر وليتاريا اي سبيل للاحتفال بعيدها سوى برفع مستوى النضال عاليا ، كما يبدو جليا ، فان العدو والقوى العميلة له تحاول دوما سد المجال امامه وتستمر في جعل هذا اليوم يوما للطغيان والهمجية .

اليوم تحتفل طبقتنا العاملة بعيد الاول من ايار عام ١٩٨٥ بقوة اكبر وتصميم اعظم بقيادة حزب العمال الكردستاني مع نضالها المتعاظم في كردستان الشمالية الغربية ، رغم انف البرجوازية التركية التي تهرع الى استخدام افضل ما لديها من تجهيزات عسكرية وتخرج بجيشين من جيوشها الثلاثة التي تعتبر القوة العسكرية الثانية في حلف الناتو بعد الولايات المتحدة للتسلط في كردستان ، مذعورة ، كسرب من الجراد دون تمييز بين الجبال والقرى والمدن ، متفوقة بهمجيتها واعتداءاتها على جيوش المغول وتيمورلنك . وتعمل على تحويل كل بقعة من كردستان الى مسرح للنهب والسلب والتعذيب الى حد هائل دون اي اعتبار لقواعد الحرب وضاربة عرض الحائط بكل القواعد الانسانية .

ان الطبقة العاملة الكردستانية تؤكد اليوم في ايار ١٩٨٥ انها ماضية على خوض النضال بجرأة بقيادة حزب العمال الكردستاني ، ويتم الاستمرار في تطوير نضالنا الوطني بوتائر اعلى لالحاق اكبر الخسائر بالعدو وذلك من خلال العمليات البطولية التي يتم تنفيذها في بتليس ، موتكي ، سيرت ، ديار بكر ، صاصون ، هكاري ، بينغول ، باختصار في كل ارجاء الوطن . هذه العمليات التي سطر فيها رفاقنا ويسطرون اروع ايات التضحية والفداء والتي بذل فيها الشهيد البطل سنان ورفيقه ارواحهم رخيصة في سبيل الوطن ، ولكن يلاحظ ترافق الهجمات التصفوية مع هجمات العدو العلنية للابادة على طراز مؤامرة بشكل اكثر دناءة وقذارة الى درجة تلطيخ ايديهم بدماء المناضلين الثوريين اثناء توجههم الى قواعدهم ليأخذوا مكانهم في ساحات النضال التحرري الوطني المتصاعد ، وفي مرحلة كان يعلم فيها الجميع ومن خلال تحضيرات كانت تعد على كافة الاصعدة بان نضالنا التحرري الوطني سيقفز الى مستوى اعلى . ان حزب العمال الكردستاني الذي خسر عضو لجنته المركزية حينما كان في مهمة نبيلة على اساس مصلحة الثورة من اجل حل النزاع الذي كان قائما بين القوى المتصادمة في الحزب الشيوعي العراقي والاتحاد الوطني الكردستاني اظهر كم كان صديقا مخلصا ومثاليا ، وكانت المكافأة التي تلقاها الحزب على حسن صداقته تلك ان قام بعض هذه القوى التي تتقنع بقناع الشيوعية والوطنية بمحاولة مد ايديها داخل الحزب ، ولم تكتفي بذلك بل اقدمت بشكل يليق بدنائتهم على قتل ثمانية كوادر متقدمة من حزب العمال الكردستاني تحت عباءة الصداقة كقرابين لعيد العمال العالمي .

لن يكون بمقدور هذه القوى التي اقدمت على اقتراف مثل هذه الجريمة ضد شعبنا ان يتخلصوا من نقمته ولعنته ، وكائنا ما كان القناع الذي يتسترون به فان هذه الاقترافات ستظل صفحة سوداء في تاريخهم لن ينساها شعبنا ابدا .

لكل هذا يستقبل حزب العمال الكردستاني ايار ١٩٨٥ بالارتقاء في مستوى نضاله من أجل الحرية والاستقلال ، وسقاية تراب الوطن بدماء ابنائه العظام لتأمين نمو الشتلة اليافعة دون ان ينتابها ادنى خوف من الثورة المضادة كقوة معيقة لنضالها في سبيل ذلك .

ان شرط الوفاء للشعب حتى النهاية وقيادته اليوم ، سواء داخل الوطن اوخارجه ، هو اخذ المكان وسط نضال هذا الشعب . ان مجموعات الطليعيين الابطال الذين يقدمون التضحيات ، ولا يفترقون عن شعبنا حتى في اصعب الشروط ، يؤدون واجباتهم على اكمل وجه وبنكران للذات كائنا ما كان الثمن ، هؤلاء المستمرون في النضال ما هم الا المخاض الاولى لحزب العمال الكردستاني .

ان حزب العمال الكردستاني ، بخوضه النضال التحرري الوطني الكردستاني وفق الايديولوجية الاكثر ثورية والسياسة النابعة من ذلك ، يثق بايديولوجيته الخلاقة كما كان في السابق وسيظل واثقا بها في المستقبل ايضاً .

انه في نضاله الثوري على وعي بأن عمله وفكره المستقلين يحتويان المضمون الاممي ، وهذا هو السبب في دعوة شعبنا الى بذل اكبر التضحيات وبشجاعة اكثر .

ان الاستعمار التركي يشن حربا لا مثيل لها جاراً خلفه نظاما امبريا ليا برمته مع كل مؤسسات العمالة وانواع الرجعية المتبقية من العصور الوسطى في وطننا ، مستخدما في ذلك كل اشكال الادارة للحرب الخاصة ـ كالمقاومة الوطنية ، واعداء الثورة ـ في وضع لا تكافؤ فيه اطلاقا على كل الاصعدة والمجالات بدءا بالصعيد الاقتصادي وانتهاءا بالمجال العسكري .

ان شعبنا ، رغم كل هذه الممارسات لا يترك نداءات حزبنا دون جواب ، ولا يتخلف عن تقديم اية تضحية في هذا السبيل . وحزبنا لا يتراجع عن تطوير الحرب . ويدير القتال في كل جبهة بما لديه من قوة ويتقبل ذلك كضرورة لا يمكن الاستغناء عنها وذلك لارتباطه الوثيق بايديولوجيته وطبقته وشعبه ولا يؤمن بأي تطور خارج هذا النطاق . لقد عملت التصفوية ـ التي فرضت على الحركة الاشتراكية والديمقراطية التركية ـ على زعزعة وهدم الكثير من القيم الثورية مدالممارسات الارهابية واجراءات الابادة الجماعية التي جرت في ايار ١٩٧٧ وحتى يومنا هذا . واليوم ان كانت هذه الحركة في وضع لا تستطيع التنفس فيه ، فان السبب يكمن في عدم استطاعتها مقاومة الحركة الاصلاحية والانحرافية والاشتراكية ـ الشوفينية التي طبعت النضال الثوري الديمقراطي والاشتراكي بطابعها منذ البداية . في ايامنا هذه ايضا ، تحاول هذه المفاهيم العتيقة البالية فرض نفسها من جديد تحت اسم «وحدة اليسار» . ان هؤلاء لا يمكن ان يمثلوا الوحدة الثورية للطبقة العاملة . واليوم تبرز الحاجة اكثر من اي وقت مضى لتقوية الايديولوجية السياسية للطبقة العاملة على اسس القدرة الخلاقة للماركسية ـ اللينينية . يقدم نضال المقاومة الثورية المتطورة في كردستان كل اشكال الامكانية والتضامن في هذا الخصوص .

ان حزب العمال الكردستاني ، يستقبل ١ ايار ١٩٨٥ ، بفعالياته التي طورها في كل اطراف البلاد رافعا راية جبهة التحرير الوطني الكردستاني (ERNK) المعبرة عن الوحدة السياسية لجميع الافراد والطبقات والفئات الوطنية لشعبنا تحت قيادته . سيتحد شعبنا تحت راية الجبهة بعزم وتصميم اكثر من اي وقت مضى ، وسيعرف بالقتال تحت هذه الراية كيفية الحصول على وحدته وتكاتفه اللتين ظل محروما منهما طوال مئات السنين . سيعمل كل ما بوسعه لحل مسألة الوحدة والتناقضات الطبقية باسلوب ثوري صحيح وذلك على اساس الاستقلال الوطني والتحرر الاجتماعي ضمن جبهة التحرير الوطني الكردستاني (ERNK) .

ان حزبنا يدعو كافة القوى الديمقراطية والوطنية والاشتراكية في كردستان للاتحاد تحت راية الجبهة الوطنية لتحرير كردستان والنهوض بالمقاومة الثورية ضد الاستعمار الفاشي على كل الاصعدة ويدعو كافة الشغيلة والعمال الذين تأثرت مصالحهم بالنظام الفاشي وفي مقدمتهم الطبقة العاملة التركية الى النضال تحت راية الجبهة المتحدة لمقاومة الفاشية (FKBDC) التي تعبر عن النضال المشترك لشعبنا اصدق تعبير .

ـ ايتها الطبقة العاملة وايها الشعب الكردستاني الى الامام في سبيل تقوية الوحدة والتضامن اكثر واكثر .

ـ عاش الاول من ايار يوم الوحدة والتضامن والنضال للطبقة العاملة .

ـ عاش التنظيم الطليعي للطبقة العاملة الكردستانية ، حزب العمال الكردستاني .

١/ أيار / ١٩٨٥ اللجنة المركزية لحزب العمال الكردستاني (P K K)

الطبقة العاملة في كردستان
تستقبل أول ايار بتقوية نضالها اكثر فاكثر

ان شعبنا الذي تم ابعاده عن التفكير العصري والاهتمام بمصالحه الطبقية والقومية الحقيقية ، يرى اليوم اكثر من اي وقت مضى ، ضرورة التسلح بايديولوجية الطبقة العاملة التي هي التعبير الصادق عن النضال التحرري من اجل مصالحه الحقيقية وكشرط من شروط البقاء للتوجه نحو حركة التحرر الطبقي والقومي على هذا الاساس .

منذ مئات السنين يعيش شعبنا تحت نير الاستعمار الوحشي وعملائه من الطبقات المحلية المتحكمة بشكل لم يعشه شعب من الشعوب قط . وقد تم تقسيم شعبنا ووطننا من قبل ذات القوى ايضا . ومن اجل تغيير هذه الحياة ومواجهة الحقائق الطبقية والقومية هذه ، يزداد الاحساس الشديد بالحاجة الى الايديولوجية الماركسية ـ اللينينية بوصفها الايديولوجية الاكثر ثورية ، وقيادة الطبقة العاملة التي جسدتها في شخصيتها وتوجهاتها المبنية على تجاربها . لم تستطع الطبقة الاقطاعية الحاكمة منذ مئات السنين ان تخطو خطوة واحدة على طريق التطور القومي والاستقلال ، كما لم تستطع الطبقة الاقطاعية الحاكمة منذ مئات السنين ان تخطو خطوة واحدة على طريق التطور القومي والاستقلال ، كما لم تستطع البرجوازية القومية ـ لضعف تكوينها ـ ان تلعب دورها التاريخي لا في مواجهة هؤلاء ولا في مواجهة المتحكمين الاجانب . لم تقم هاتان الطبقتان المتحكمتان سوى بخلق مفهوم الانكار القومي الخطير والعمالة المستفحلة في كردستان . واذا كنا نواجه اليوم تخلفا في المفاهيم الطبقية والقومية في عصر تقدمت فيه الشعوب بخطوات جبارة في نضالها من اجل الحرية الشعبية والاستقلال القومي ، فان السبب ينبع من خواص الاستعمار المهيمن والاستمرار في حكم مكبل بالمزايا الرجعية التي تعتبر من مخلفات القرون الوسطى أمكن ايقافه على قدميه بالقوة . ان الجمهورية التركية التي تشكلت من قبل البرجوازية التي قامت على انقاض الميراث الامبراطوري للطبقات التركية الحاكمة ، هي المسؤولة بالدرجة الاولى عن التخلف الذي يعيشه كردستان منذ مئات السنين .

ان البرجوازية التركية الشابة لجأت الى اكثر الاساليب خسة ونذالة في استعمارها مستخدمة كل اشكال الدس والخداع حينا واكثر الاجراءات وحشية وقسوة حينا آخر .

وفيما يتعلق بالممارسات الاقتصادية والاجتماعية والسياسية والثقافية ، فقد لجأت الى ابعاد شعبنا لدرجة كبيرة عن حقيقة كونه أمة ، وتعرض المجتمع كله الى الافلاس الاقتصادي ، ووصلت البطالة والحرمان من التعليم والصحة الى حد لا يمكن تحمله ولم تكف عن فرض نوع من حياة الرعاع الخالية من ابسط قيمة تستحق الاعتبار كنظام بحق الطبقات العليا والمسحوقة على حد سواء .

واعتبارا من الستينات تم فتح كردستان امام زحف الرأسمالية وبسرعة ، وذلك وفق اتجاه واحتياج الرأسمالية التركية . الا ان المستعمر لم يحقق تطور الرأسمالية ولم يعمل على تطوير الطاقة الانتاجية وتحرير الايدي العاملة على اسس تصنيعية في البلاد ـ حتى ولو ظهرت مثل هذه الامور في اسس التطور الصناعي للقومية المتحكمة ـ بل على العكس من ذلك ، خلق في كردستان طبقة عمالية مهاجرة تمتاز بعدم الكفاية . الا ان ظهور البروليتاريا الكردستانية حتى ولو كانت على تلك الشاكلة ، كان يعني الحصول على الشروط المادية اللازمة للتطور الفكري الحر والتخلص من كل انواع الروابط الاقطاعية والعشائرية التي هي من بقايا القرون الوسطى . ان تطور هذا الوضع في كردستان دفع الشعب للبحث من جديد عن هويته القوميه والتحول بحقده وغضبه

نحو المقاومة على اسس جديدة جعلت من مشاكله موضوع البحث اليومي . لقد وضع الاساس لآمال شعبنا وفق هذا الاتجاه في اواسط السبعينات اي في الوقت الذي تطورت فيها السلبيات في الحياة الاجتماعية والاضطراب السياسي الى حدوده القصوى . لقد تجسدت النهضة السياسية وفق توجهات الماركسية ـ اللينينية في سنة ١٩٧٨ عبر حزب العمال الكردستاني (PKK) .

لقد ظهر حزب العمال الكردستاني كنتيجة لتطبيق الماركسية ـ اللينينية في الشروط الوطنية واكتساب الدروس من التجارب الخلاقة للنضال التحرري لشعوب العالم وذلك في القسم الرازح تحت الهيمنة الاستعمارية التركية من كردستان ان في حقيقة كردستان دوراً رئيسياً مهماً يعد بمثابة مفتاح لتطور الثورة التركية ، ان حزب العمال الكردستاني في وضع يؤهله للقيام بهذا الدور . وقد لاحظ الحزب منذ تلك الآونة ان القيام بهذا الدور سيؤدي الى تصحيح المسار الثوري اكثر فاكثر .

ولهذا السبب لم يتردد الحزب ذو الميزة الاممية منذ البداية عن الترسيخ الكثيف لمغزى اعياد ١ أيار للطبقة العاملة ، ولهذا السبب ايضا تعرض للكثير من عمليات الابادة منذ كان في مرحلة النشوء . ففي ايار ١٩٧٧ وفي الوقت الذي كان لايزال يحاول اجتياز مرحلة التكون الايديولوجي تعرض الاممي الثوري الكبير وأحد قادة الحركة ، الابن البار للشعب التركي ـ **حقي قرر** ـ للقتل الوحشي . ان مقتل الرفيق **حقي قرر** لم يكن حادثة اعتيادية بسيطة ، حيث كانت ستتحقق في شخصيته القدرة على تجاوز العقدة المستعصية التي كانت تواجهها الثورة التركية ، وتفجير القوة الثورية الهائلة الكامنة في كردستان . وكانت الماركسية اللينينية الكفيلة بتحقيق كل هذا ستطبق باستقلالية تامة مع الحقيقة الواقعية لكردستان . لهذا السبب ، في حين يصبح اول ايار مناسبة سنوية لتكثيف النضال تحت القيادة السياسية والايديولوجية للبروليتاريا في كردستان ، يتخذ العدو من هذا الشهر مناسبة للقتل الجماعي وذلك في محاولة يائسة لاجبار حزبنا على دفع ثمن تكوينه وتطوره غاليا . لقد تعرض حزبنا لمؤامرة جديدة في ايار ١٩٧٨ عندما اقدمت عصابة فاشية دنيئة على قتل الرفيق ـ خليل جاوكون ـ وكان رد حزبنا على هذه المؤامرة والتي نفذها العدو بواسطة عملائه المحليين ، زيادة ارتقاء وتطور القيادة الايديولوجية والسياسية للبروليتاريا اكثر من ذي قبل .

منذ عام ١٩٧٩ وحتى اليوم ، اتخذ ١ ايار شكل مناسبة سنوية ، لتكثيف وتطوير ارادة حزبنا والتدقيق في تجاربنا النضالية السابقة والقيام بحسابات لفرض انفسنا على المستقبل بعزم وتصميم . اما خارج الوطن فان ١ ايار يتطابق مع المراحل المهمة للتطور في تاريخ حزبنا . ان الطبقة العاملة الكردستانية المتمثلة بحزب العمال الكردستاني تتوجه بسرعة كبيرة نحو الاتحاد في الشرق الاوسط وأوربا على مستوى لا يمكن التقليل من اهميته هذا من جهة ، ومن جهة اخرى فقد وقف حزب العمال الكردستاني جنبا الى جنب مع حركة التحرر العربية في الخندق الامامي ضد الامبريالية والصهيونية والرجعية مؤديا بذلك واجبه الاممي على اساس التحالف الصحيح مع القوى التقدمية والثورية والوطنية في منطقتنا وفي اية منطقة لتواجدها ، وما استشهاد الرفيق عبد القادر جيهكجوالا مثالا ساطعا يحتذى به .

ان اصرار طبقتنا العاملة على اتخاذ هذا الاتجاه ليس وليد الصدفة ، فهو مرتبط بشكل مباشر مع نضالنا التحرري القومي العصري الذي يتطور باستمرار بقيادة حزب العمال الكردستاني .

حرب عنيفة بين حزبنا والنظام الفاشي التركي ستعطي مجالا للدولة التركية لكي تتنفس الصعداء وبالتالي ستكون خدمة جلية لها .

ان الحادث الاخير حدث باختصار كما يلي :

سلك الرفاق الطريق متجهين الى كردستان الشمالية الغربية من اجل تنفيذ المهام التي كلفهم بها حزبنا في المرحلة الجديدة ، وعندما مروا بقرية تقع في منطقة دهوك التقوا بمجموعة ادعت بأنها تنتمي الى الحزب الديمقراطي الكردستاني فصافح رفاقنا عناصر المجموعة باعتبارهم اصدقاء وعندما أداروا ظهورهم لمتابعة الطريق فوجئوا بنيران غزيرة ترشق عليهم من الخلف . وهكذا قتل هؤلاء الرفاق غدرا اثر هذه المؤامرة ، وعلم فيما بعد ان احد الذين قتلوا ايضا في هذا الحادث ينتمي الى الحزب «الشيوعي» العراقي ، وهذا يكشف ان الحزب الشيوعي العراقي ضالع بشكل مباشر او غير مباشر في هذه المؤامرة .

وفيما يلي اسماء رفاقنا الذين استشهدوا اثناء هذه المؤامرة الخيانية المدبرة : الرفيق **مسعود** عضو مرشح للجنة المركزية لحزب العمال الكردستاني ، الرفيق **رؤوف** مؤسس واول رئيس لاتحاد العمال والوطنيين الكردستانيين ، الرفيق **صفقان** مسؤول سابق لاتحاد الفنانين الوطنيين الكردستانيين ، الرفيق **رياض** ممثل حزب العمال الكردستاني على خط المجابهة في لبنان خلال ثلاث سنوات ، الرفيق المناضل **عبد الله كولسرن** ، الرفيق **رحمي** من ديار بكر ، والرفيق **شرفان** ، والرفيق **حازم** .

والآن نسأل القوى المسؤولة ونريد منهم ان يوضحوا للرأي العام الثوري وللشعب ما يلي :

الحزب الشيوعي العراقي : بأية اسباب ايديولوجية وسياسية وحقوقية قتل ابناء شعبنا الابرار الذين امضوا كل حياتهم لمحاربة الاستعمار الفاشي الوحشي التركي وتحملوا صعوبات لا مثيل لها ؟ ما هو ذنب هؤلاء الناس الابطال الذين لم يتخلوا عن تقديم أرواحهم فداءا للوطن ولم يكن لهم هما سوى ذلك ؟ هل كنتم ايضا ضمن الذين نظموا المؤامرة ؟ وان لم تكونوا كذلك فهل توافقون عليها ؟ وان لم تكونوا موافقين على ذلك فلماذا ما زلتم تقومون بحماية ما يسمى بكوك وبيشنك (الحزب «الطليعي لعمال» كردستان) وسامي عبد الرحمن (حزب «الشعب الديمقراطي» في كردستان العراق) والعملاء والمتامرين الاخرين الذين دبروا المؤامرة تحت اجنحتكم ؟ هل تحسون بمسؤولية الاجابة على هذه الاسئلة أم لا ؟ .

الحزب الديمقراطي الكردستاني : ان المؤامرة وقعت في منطقة دهوك التي تسيطرون عليها ، والمتامرون قتلوا ثمانية من رفاقنا الاشاوس باستخدام اسم حزبكم ، والمؤامرات السابقة ايضا للعميل المعروف «سامي عبد الرحمن» الذي يدعي بأنه لا يزال له رصيد داخل حزبكم ، والتي نفذها بنفس الطريقة تحت غطاء اسم حزبكم ، وهؤلاء المتامرين مازالوا يؤازرون من قبل الحزب الشيوعي العراقي . ان الحزب الديمقراطي الكردستاني في العراق الذي تربطنا به علاقات على اسس وطنية ، ماذا يفكر ويرى بحق هؤلاء المتامرين والعملاء الذين قتلوا رفاقنا باستخدام اسمه ؟ هل سيسمح بعد الان هؤلاء ان يطوروا وينفذوا **مخططات** المؤامرة بكل سهولة في بنية جود (CUD) ام لا ؟ نريد ان يتم توضيح كل هذه المسائل من قبل الحزب الديمقرطي الكردستاني في العراق الذي نريد ان نطور **علاقات** جيدة معه بموجب البروتوكول الذي يعبر عن علاقات الصداقة فيما بيننا . اضافة الى ذلك نريد ان نبين اننا نأمل بازالة السلبيات التي تتنامى في صفوف النضال التحرري الوطني الكردستاني والاجهاز عليها معا .

الحزب الاشتراكي الكردستاني في العراق : كان اسم هذا الحزب تحت بيان يضم تواقيع احد عشر تنظيما من الذين اتهموا فيه النضال التحرري الكردستاني «بالا مسؤولية والمؤامرة ضمنا» وانه حسب زعمهم عمل مقصود لاستفزاز الجيش التركي . وهو يقوم بحماية «بيشنك» الذي اكد على ضرورة بذل كافة الجهود من اجل تصفية وابادة حزبنا ويعلن حربا صريحة ضد حزبنا ونظم حتى الان مختلف المؤامرات ضد حزبنا ولا يزال كذلك حتى يومنا هذا وكان آخرها قتل ثمانية رفاق لنا ، والذي قيم حليف الحزب الاشتراكي الكردستاني ـ الحزب الديمقراطي الكردستاني ـ بالمرتزقة ، فماذا يقول الحزب الاشتراكي الكردستاني في العراق ـ الذي اثار زوبعة من أجل متآمر عميل اثبت علاقته مع الدولة الفاشية التركية واراد ان يعمل من اجل تصفية حزبنا ـ حول مقتل ثمانية من رفاقنا ؟ هل يستمر في حماية «بيشنك» الذي هو من احدى التنظيمات المتآمرة التي حاكت المؤامرة ؟ .

وبعد كل ذلك ، هل تحس جود مسؤولية القيام بالتوضيح بصدد هذا الحادث ـ وهو يعنيها وان كان ذلك بشكل غير مباشر ـ وكذلك بحق القوى التي تضمها والتي هي طرف في هذا الحادث ، ام لا ؟ هل تعتبرنا (جود) ايضا اننا اعداء لها ؟ فاذا لا ترى ذلك فكيف تفسرها ؟ .

القوى التقدمية والوطنية الاخرى في العراق وكردستان الجنوبية : كيف تقيمون قفزة ١٥ آب العملية والتنظيمية والعمليات المسلحة الاخرى لحزب العمال الكردستاني والذي يطور النضال التحرري الوطني الكردستاني ضد الدولة التركية الفاشية في كردستان الشمالية الغربية على اساس المقاومة المسلحة ، وكيف ترون جهود حزبنا الذي يريد ويؤكد على التضامن والتحالف باصرار مع القوى الوطنية والديمقراطية العربية والكردية ضد اتفاق صدام ـ ايفرين الفاشي ؟ ما موقفكم اتجاه المحاولات التآمرية والتصفوية الموجهة نحو حزبنا وابناء شعبنا الابطال ووجوده . . . ؟ .

رغم ان شعبنا يعيش في حالة الانكار وفي وضعية معزولة عن العصر والعالم وشعوب المنطقة ، فانه يرى ان المقاومة شرط لا يمكن التخلي عنه من اجل الانسانية . ولا يمكن ان يفكر حزبنا بشيء آخر سوى تمثيل هذا الحق الطبيعي ولا يمكن لاية ارادة خارجية مهما كانت حجمها ان تقف امام ارادة شعبنا العادلة للتحرر .

ان رفاقنا ضحوا بأرواحهم وهم في ريعان الشباب في سبيل هذه الارادة المقدسة وضحوا بدمائهم قطرة قطرة حتى آخر نفس في سبيل الوطن .

اننا نريد ان يحترم شهداء الوطن ، وهذه مطالب عادلة ومحقة ، ومن اجل ذلك يطالب حزبنا وشعبنا بترك هذه المواقف غير العادلة والخطرة وغير الانسانية التي تمارس ضده ، ويؤكد على ضرورة تقديم الحساب لما يعمل والتجسيد العملي للصداقات المعبرة عنها .

حزبنا لن يترك الاحداث والمؤامرة التي اتجهت نحو الارادة المقدسة لشعبنا ووحدته تمر دون تقديم الحساب . لن تنال اية مؤامرة ومحاولة تخريبية تصفوية من وحدة حزبنا ولن تحني الارادة التحررية لشعبنا .

لاشيء اثمن من الاستقلال والحرية

عاش حزب العمال الكردستاني (P K K)

عاشت جبهة التحرير الوطني الكردستاني (ERNK)

ممثلية

حزب العمال الكردستاني (P K K)

في الشرق الاوسط

٧/ ٥/ ١٩٨٥

تصريح الى الشعب الكردستاني والقوى الثورية الديمقراطية والوطنية والى الراي العام التقدمي

العملاء والمتآمرين وبعض القوى التي تحميهم يقتلون ثمانية مناضلين طليعيين من حزب العمال الكردستاني

لقد فقد حزبنا ثمانية من كوادره الطليعيين اثر مؤامرة احيكت في اواسط نيسان ١٩٨٥ في كردستان الوسطى (منطقة تقاطع الحدود التركية العراقية) .

ان النضال التحرري الوطني الكردستاني الذي يتطور بقيادة حزبنا ، دخل مرحلة جديدة مع اعلان جبهة التحرير الوطني الكردستاني (ERNK) في ٢١ آذار عام ١٩٨٥ حيث بدأت بعض القوى والمحاور تشعر بالعجز اتجاه تطور نضال الاستقلال والحرية لشعبنا . ليس العدو والاطراف الكردية العميلة الخائنة فقط شعرت بذلك ، بل ايضا القوى التي كان يجب ان تكون صديقة بدأت هي ايضا تقلق ، لانها هي التي أضعفت نضال شعبنا بتحالفها مع صدام باسم «الشيوعية» اذ خططت المشاريع معه لهزيمة شعبنا ولتعريضه للمجازر ، كما اصرت على خطها السلبي والمتناقض رغم اثبات خطئه مرارا وألحق الهزيمة بشعبنا مرارا . وبالرغم من ان الاصطدامات الداخلية التي هي احدى جروحنا النازفة والتي تمزق وحدتنا الوطنية بشكل جلي ، نفذ هذا الحادث نتيجة مؤامرة مشتركة من قبل عملاء متآمرين وعصابات وميليشيات الدولة التركية والامبريالية وصدام والتي تسمى بـ (كوك أو كوكسي ـ بيشنك أو الحزب «الطليعي لعمال» كردستان ـ سامي عبد الرحمن أو حزب «الشعب الديمقراطي» الكردستاني) الذين يستغلون بمهارة ضعف القوى التي كان من المفترض ان تكون صديقة .

هذه ليست المؤامرة الاولى التي تحاك ضد حزبنا الذي اصبح الامل التحرري لشعبنا وضد كوادره الذين هم أثمن ممتلكاته ، بل احيكت مؤامرات عدة منذ الخطوات الاولى التي خطوناها نحو التحضيرات في كردستان الوسطى من أجل تصعيد حربنا التحررية الوطنية على اساس المقاومة من جديد .

ـ قتل الرفيق **سليمان طوغجو** في آب ١٩٨٢ وقيل آنذاك انه قتل في معركة مع الجيش التركي ، ولكن لم يكن قد وقع أي اشتباك مع الجيش التركي في هذا الحادث والا لكان من المفروض أن يقتل أو يصاب البعض داخل المجموعة المكونة من مائة شخص ، وهنا يجب ان لا يؤخذ جديا الادعاء القائل ان طلقات الجندي التركي اصابت رفيقنا دون سواه من بين المجموعة آنفة الذكر .

ـ قتل في تشرين الثاني ١٩٨٢ في نهر هيزل ثمانية رفاق اثناء توجههم الى الوطن لتنفيذ قرارات مؤتمر حزبنا الثاني وقد اظهر حادث قتل الرفاق (**شاهين قلاووز ـ جاهد دايان ـ ويسي شمشك ـ ويسي هنتاش ـ فؤاد آرتورك ـ موسى ايلك ـ حسن اوز جليك ـ محمد بشير أقسوى ـ مع ثلاثة وطنيين من الحزب الديمقراطي الكردستاني** (K . D . P) على انه حصل في اشتباك نشب مع الجيش التركي . وفي حقيقة الامر لم يعلم المستعمرون الاتراك بهذا الحادث الا بعد ان طفت الاجساد فوق سطح الماء ، وهم حتى ذلك الوقت لم يصدروا اي تصريح بهذا الحادث على حين كان يكفي الاستعمار التركي قتل او القاء القبض على كادر واحد من حزب العمال الكردستاني حتى تقوم اجهزة الاعلام للاعلان عن ذلك في الصحف والاذاعة والتلفزيون وكذلك بيانات الحكم العرفي . فكيف اذا كان الموضوع يتعلق بثمانية كوادر ؟

في ايار ١٩٨٣ قتل قائد شعبنا وحزبنا وعضو اللجنة المركزية **محمد قره سونكر (خالد)** والمناضل الطليعي **ابراهيم بلكين (سعيد)** عندما كانا يجسدان سياسة حزبنا على صعيد كردستان الجنوبية لوقف الاصطدامات الداخلية ودمل الجرح الازلي الذي نزف من شعبنا وتطوير الوحدة بين القوى الوطنية ـ نتيجة مؤامرة «اصطدامات» تم تسعيرها من جديد من قبل نفس القوى المتامرة ومن تحميها .

في الحقيقة كانت هذه القوى قد اعلنت من قبل انها ستطور مؤامرات بهذا الاتجاه ، فاصدرت منفردة ثم خماسية ثم احدى عشرية ثم اطالت لسانها بدناءة اكثر ضد حزبنا والنضال الوطني التحرري الكردستاني بتوزيعهم كراسات بعنوان «لنعرف ماهية حزب العمال الكردستاني» . كما قابلوا المعنيين الاتراك على الحدود والسلطات المحلية التي ترتبط معهم بعلاقات العمالة ، ووزعوا بيانات تتهم قفزتنا في ١٥ آب ١٩٨٤ التنظيمية والعملية بأنها «عمليات غير مسؤولة» . وفي هذه المرة برز الحزب «الشيوعي» العراقي في مقدمتهم حيث اعلنوا انهم لن يسمحوا لحزب العمال الكردستاني ان يخطو الخطوة الثانية بعد ١٥ آب ، واعلنوا صراحة ان حزبنا عدوّهم وقالوا : سنصفيهم مهما كلف الامر ، ولم يقتصروا على مؤازرة امتدادات المتآمرين ـ رؤوس العصابة شاهين ، يلدرم ، سمير ـ لتنظيم ميليشيات الفاشية الجديدة لكنعان ايفرين والذين ساهموا في قتل الرفاق مظلوم وكمال وخيري في الزنزانات وارادوا بيع الحزب للامبريالية في اوربا ، بل دفعوا هذه الامتدادات ليطعنوا نضالنا من الخلف في كردستان الوسطى وتحريضهم على محاربة حزبنا .

هاهم يريدون ان يصلوا الى جميع اماهم القبيحة هذه من خلال قتل ثمانية مناضلين اخرين من رفاقنا الطليعيين حيث حاولوا ان يبرهنوا انهم لن يسمحوا لحزب العمال الكردستاني ان يمضي قدما في خطوته الثانية .

ولكن يجب ان تعرف هذه القوى ان حزب العمال الكردستاني الذي اثبت مرارا وفاءه وولاءه لشعبه ولشهدائه لن يتراجع خطوة الى الخلف ـ كما حصل مرارا وفي كل زمن ـ عن خط الاستقلال الذي يسير فيه مهما كلف الثمن ، وانه لن يدع دماء شهدائه تذهب هدرا وسيرفع راية الاستقلال والحرية التي لم تسقط من ايديهم اكثر فاكثر .

ان الدولة التركية الفاشية الاستعمارية التي تريد منع حزبنا من الاقدام على الخطوة الثانية التي سيخطوها مع حلول الربيع ، جندت كافة قوتها العسكرية والسياسية والدبلوماسية . ومن اجل القاء القبض على رفيق واحد فقط نظمت عمليات التمشيط الواسعة بتحريك اكبر جيوشها ومنحت ملايين الليرات كمكافئة على راس كل واحد منهم ولصقت صورهم في كل مكان . ولأجل منع حركتنا في كردستان الجنوبية سخرت كل سلكها الديبلوماسي والقوى العميلة المحلية الكردية على امتداد الحدود واستخدمت قوى استخباراتها ، حيث استشهد عشرون رفيقا بمقاومة عظيمة ضد الهجمات التي قام بها الجيش الفاشي التركي بعد ان الحقوا بهم خسائر جسيمة .

من الواضح للغاية ان هذه المؤامرة التي دبرت بشكل خياني وفي ظروف تتطور فيها

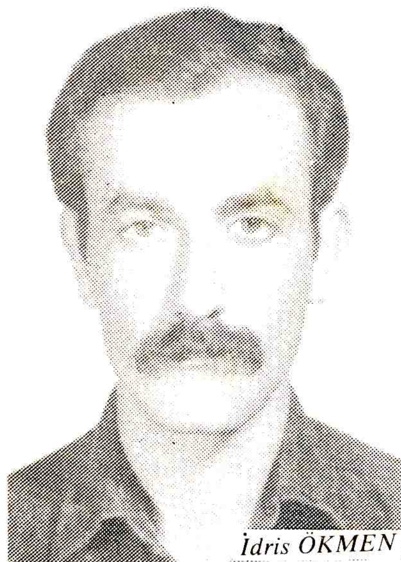
Em vê belavoka ku bi navê "Berpirsîyarîya Rojhelata-Navîn a PKK" hatî nivîstin û li Rojhelata-Navîn hatî belavkirin ji ber bawerîya me li derheqê çapkirinê, diweşênin:

BEYANÎ

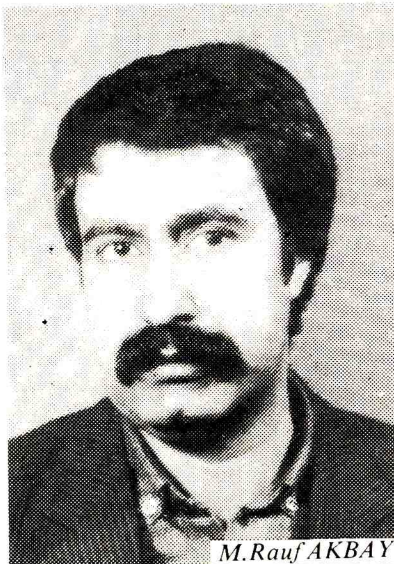
8 TEKOŞERÊN PKK YÊN RÊBER BI BÊBEXTÎ HATİN KUŞTİN

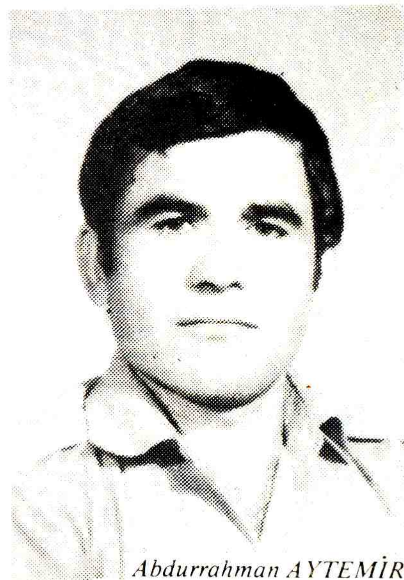
Destpêk Rûpel 1'an de

dorên ku giring bû bibin destbirak jî, direve û dikevin nav rewşeke ku xwe biberizênin me. Lew ev kesên hewce bû bibin dost, bin navê "Komunîstiyê" yekîtî bi dîktatorê faşîst Saddam re pêktênin û halo dixebitin ku tekoşîna me tekbibin û pêre jî gelê me binkeftî bikin; ji vebirandinê derbas bikin. Herwûsa, ev hêzên ku hewce bû bibûna dost û di nav refên Tevgera Rizgarîya Netewa Kurdistan (TRNK) de cih girtine, hêj di xetên xwe yên negatîf û xwedîkemasî de, ku es kereye ku ev xet bi caran gelê me binkeftî kirîye, xeletbûna wê bi caran îspat bûye û xwe guhurandîye brîna xwîn jê diherike ango berberîya (pozberîya) hundurî û encamê de yekitîya me a netewî perçedike, serhişkî dikin. Ev bûyera talî jî, bi destê sê rêkxistinên ku başzanîn, ji kêmasîyên van hêzên hewce bû bibûbana dost bi şêrezayî feyde bikşênin, hat birêvexistin. Belê ev bûyer, talîya komplokî şirîkî a bi destê hêzên ku navên wan, KUK an ku KUK-Meyla Sosyalîst, PPKK (Pêşeng) û Partîya Demokratê Gelê Kurdistana Îraq a bin sereketîya sîxurê-provokatorê xwedîtescîl, Samî Abdurrahman'e ku mîlîs û eşqîyayên (cahşên) dewleta Tirk, emperîyalizm û Saddam'in, pêkhat.

İdris ÖKMEN

Ev qomplo a ku bi destê rêkxistinên cahş û provokator ku me navên wan li jor dûxuyankir, pêkhat, ne qomplo a yekemîn li dijî Partîya me, û li dijî endamên Partîya me, yên hogirên bi qiymet ku bûne evîna gelê me, ye. Hêj kêlîya me li Kurdistana-Navîn gavên pêşin avêtin, dakû em ji bona ji nûhve de bilindkirina Şerê Rizgarîya Netewî li ser bingeha şerê çekdarî, hazirî dikir, hin qomployên babêtî li dijî Partîya me birêveketin. Encama van qomployan de, tekoşerê Partîya me ê hogir û mêrxas, rêheval Suleyman TUGCU miha Tebax'a sala 1982'an de hate kuştin. Rêhevalê me ku bi komekî pêşmergan re ku hêjmara wan 100 kes bû, xwest ji sînor derbas bibe, hate kuştin û hingê hat gotin ku, talîya şerekî bi ordîya Tirk re hat kuştin. Lê belê, di vê rûdanê de qet ti şer çênebibû. Eger şerek pêkhatibana, divê bû bi kemasî hin kes ji vê koma pêşmergan a bi sed kesan a hêzên din jî, brîndar bibana an jî hatibana kuştin. Em nikarin gotinên ji me re hatin gotin biderivênin, lew nederfete ku talîya şerekî bi ordîya Tirk re, berên leşkerên Tirk ji 100 pêşmergên hêzên din, tenê îsabeta hevalê me, bibin. Ti bingeha vê gotinê ku meriv bawerî pê bêne, tune.

M.Rauf AKBAY

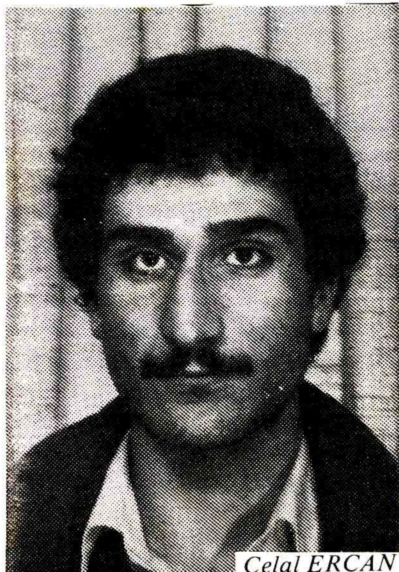

Abdurrahman AYTEMİR

Disa, miha Mijdar'ê sala 1982'an de 8 rêhevalên me yê hogir ku dixwestin derbasî Kurdistana-Bakûr bibin, daku biryarên komcivîna (kongra) Partîya me yên II. jînê de pêkbênin, li çemê (ava) Hêzil'ê hatin kuştin. Ev bûyara, ku hingê li kêleka rêhevalên me Şahin KİLAVUZ, Cahît DAYAN, Weysî ŞÎMŞEK, Weysî HANTAŞ, Fuat ERTURK, Musa ÎLK, Hasan OZÇELÎK, M. Beşîr AKSOY, û sê welatparêzên endamên PDK (Partîya Demokratî Kurdistana Îraq) jî hatin kuştin, mîna şerekî bi ordîya Tirk re hat şanîkirin. Lê belê kolonîalîstên Tirk, piştî laş bi ser avê de ketin, agahdarî rûdanê bûn û ti beyanatên resmî jî nedan. Lê kifşe ku, gava mêtingerên Tirk -dev jê biqerin 8 endamên PKK- yek kes ji PKK bigre an bikuje, cih de û bi lez bi radyo, TV û rojmanên xwe dest bi propaxandên bêşeref dikin; îdara-orfî belavokan

diweşêne...

Miha Gûlan'ê sala 1983'an de jî rêberê gel û Partîya me, endamê Komita Navendî a PKK, rêheval hogir Mehmet KARASUNGUR û tekoşerê rêber rêheval hogir Îbrahîm BÎLGÎN, ji hêla eynî hêzên qomplowan û kesên wanan diparêzin, encama qomplokî wûsa hatin kuştin. Gava her-dû hogir dixwestin, şerê navbera hêzên hundurî ku van hêzên qomplowan germkiribû, bidin rawestandin, brîna xwînî a gelê me a sedsalan heta merhelekî bidin sekinandin û yekitî di navbera hêzên niştimanperwer de zexmbikin, ango konevanîya Partîya me li Kurdistana-Başûr bimeşênin, hatibûn kuştin.

Rastî van hêzan, ji berê jî dabûn zanîn ku wê li dijî tevgera me qomployên bi vî rengî birêvebibin. Yekoyeko an bi yekîtîyên ji "5" hêzan piştre jî bi yekîtîyên ji "11" hêzan belavok derxistin; bin navê "Em

Celal ERCAN

PKK nasbikin!" nivîst belavkirin û zmanê xwe bi rûreşî dirêjî Partîya me û Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan, kirin. Li qîrexa tixuban de hevpeyvîn bi endamên berpirsîyarên Tirk û tevlî wan, bi otorîtên xweyîcih re pêkanîn. Li hemberê gava me avêtî a rêkxistingerî û kiryarî li 15'ê Tebax'ê, ketin nava bizdaneke kûr û gotin; "Kiryarên bêberpirsîyar" û wûsa belavok, belavkirin.

Vê carê, sereketîya vê komîka êrîşbaz ji hêla Partîya Komunista Îraq'ê (PKÎ) hat kişandin. Bi eşkeretî Partîya me dijmin îlankirin û gotin ku, "bedela wê çibe-bira be emê Partîyê tesfîye bikin". Nunerên rêkxistina Kenan Evren a faşîstî-milîs a nuh provokatorên bi navên Şahîn-Yildirim û Semîr ku MAZLUMAN, KEMALAN, û XEYRÎYAN li zîndanan dan kuştin û li Awrupa xwestin Partî bifiroşin emperîalîzmê, parastin û xwedî li şirîkê van kesên ku xwestin têkoşîna me ji cepha-paş ano ji Kurdistana-Navîn bidin ber bi şur, derketin.

Niha jî, bi kuştina 8 tekoşerên rêbe rên me yên nuh, xwestin bighijin mabestên xwe yên gemar û kîret. Xebitin ku ispat bikin, ku nahêlin PKK gava duwemîn bavêje. Lê belê divê ev hêz bizanibin ku, PKK a grê-

Abdülkadir GERGERLİ

dayî gel û şehîdan e, û ev yek bi caran hatîye îspatkirin, tucaran ji xeta serxwebûnê -bedela wê çibe bira be- dev naqere û gavên paşve navêje! Weke herdemê, PKK ji niha pêde jî, xwîna şehîdan li erdê nahêle û ew ala Serxwebûn û Azadîyê ku EWAN ji destên xwe nedan erdê, wê hêj jî bilindbike!

Dewleta faşîstî-mêtingera Tirk ku dixwaze gavên Partîya me yên duwemîn, yên bi destpêka buharê pêde hatin avêtin bide melisandin, hemû hîma xwe a leşkerî, konevanî û dîplomatîk dide tevgerandin. Ji bona tenê hevalekî me bikaribe bidest bigre, hêzên xwe yên leşkerî dizavîne û operasîonên dorfîreh pêktêne. Serê her yekî bi milyonan pere datîne û wênên (rismên) hevalên me li her derêve didaliqîne. Daku terzê hereketa me li Kurdistana-Başûr bide sekinandin, hîma xwe a dîplomatîk, hevkarên xwe yên li qîrexa tixuban Kurdên bihevrexebatkarên cahşên xweyîcih û bi alîkarîya van cahşan, hîma xwe a îstixbaratê, bikartêne. Dora 20 tekoşerên hogir yên Partîya me , biberxwedana li dijî êrîşên cunta Tirkan bi mêrxasî şehît ketin û derbên gran li ordîya faşîst xistin. Di demekî de, ku şerekî bêeman a bi vî rengî mabeyna Partîya me û rejîma faşîstî Tirk de pêşdikeve, ev qomplo a bi bêbextî birêve hat xistin, eşkereye ku bihneke rihetbûnê dide dewlata Tirk û xizmeteke mezin ji bona dewlata Tirk bicih têne.

Rûdana vê taliyê kin bê gotin wûsa çêbûye: Rêhevalên me, ji bona delametên Partîya me yên nuh bicih bênin, bi ser rê ketibûn daku derbasî Kurdistana-Bakûra-Rojava bibin. Gava ji gundekî li dora Dihok'ê derbas dibin, leqayî komeke çekdar dibin ku xwe bi şiklê endamên PDK didin nasdan. Hevalên me û ev koma çekdar bi qewlê dostanî dest didin hev. Lê gava hevalên me daku bi rîya xweve

Abdullah GÜLSEREN

biçin, pişta xwe diqulibênin, ji piştve agir li wan dibare û bi bêbextî tên kuştin. Talî dîyar dibe ku, yek ji yên hatî kuştin, endamê Partîya Komunista Îraq'ê ye. Ev rewş rastûrast an ne, dide şanîkirin ku PKÎ ji cih di vê qomployê de, girtîye.

Navên 8 rêhevalên me yên bi bêbextî hatin kuştin evin: Endamê Komîta Navendîya PKK ê hazirîyê de (yedek)-Îdrîs OKMEN (Mesut), endamê rêber ji yên ku demekî li Awrupa kiryarên girseyî yên rizgarîxwaza netewayî û demokratîk dimeşand-M. Rauf AKBAY, herwûsa nûnerê ku demekî li Awrupa faaliyetên çandî û sineetî yên rizgarî-

xwaza netewayî dimeşand-Celal ERCAN (dengbêj û hozan Sefkan), endamê hogir ê ku qasî 3 salan di xeta Libnan û Filîstînê de berpirsîyarîya PKK kirî-Abdurrahman AYTEMÎR (Rîyad), Abdulkadîr GERGERLÎ, Abdullah GULSEREN (ji bajarê Batman'ê), Sabrî ATAK (Şervan) û Cemîl BAYRAM (Hazim).

Niha em pîrsa xwe, li hêzên ku em ji wan dixwazin li pêşberê alema gişîya şoreşger û gelê me beyanetî bidin, dikin;

Partîya Komunista Îraq (PKÎ)! Ev lawên gelê me yên hogir ku jîyana xwe bilî zehmetîyên bêeman, bi şerê dijî mêtingerîya hov a Tirkan derbasdikirin, bi kîjan sedemên yarmetî (îdeolojîk), konevanî (polîtîk) û huquqî hatin qetlkirin? Çibû gunehê wan mirovên mêrxas, ku tucaran xwe jê dûrnedikiran ku canê xwe ji bona welat fîdabikin û bilî vê yekê qet tu fikarên wan yên dinê nebû? Ma gelo, ma qey hewe jî divê qomployê de cih girtibû? Eger hewe cih negirtibe, ma hûn vê bûyerê tesvîp dikin? Ger hûn tesvîp nakin, çima hûn hêj kes û rêkxistinên provokator û ajan, yên mîna KUK, PPKK (Pêşeng) û Samî Abdurrahman, bin çengên xwe de diparêzin? Hûn berpirsîyarî di xwe de dibênin, ku hun bersiva van pirsan bidin, an ne?

Partîya Demokratî Kurdistana Îraq (PDK-Î)! Ev qomplo di herema ku hûn tê de serdestin, li dora Dihok'ê pêkhat. Qomplovanên bêbext navê partîya hewe bikaranîn û 8 rêhevalên me yên hogir qetlkirin. Qomployên ku berî niha jî pêkhatibûn bi destê cahşê Samî Abdurrahman, ku di bêje nav refên partîya we de hêj hevalbendê wî hene, bi bikaranîna navê partîya we, pêkhatin. Ev ajan û provokatorên cahş hêj ji hêla PKÎ tên parastin.

PDK-Î a ku me pêre ser bingeha welatparêzî peyvendî û têkilî grêdaye, çi li ser van sîxur û provokatoran ku navê PDK bikaranîn û rêhevalên me qetlkirin, difikire? Ma gelo hêj PDK wê destur bide ku ev cahş, qomplo û planên xwe nav refên CUD de birêvebibin û pêkbênin, an ne? Em dixwazin ku PDK-Î, ku em dixwazin pêre peyvendîyên dostanîtir birêvebibin û ji ber sedema protoqola me di nav xwe de jî çêkirîye, bersiva van pirsên me eşkere bike. Bilî vê jî hevîya me eve ku, em bi hevre dest bavêjin nexweşîyên di nav refên Tekoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan û van nexweşîyan ji holê rakin.

Partîya Sosyalîsta Kurdistana Îraq (PSK-Î)! Îmza vê partîyê bin belavokeke ku 11 rêkxistinan derxist û tekoşîna ku Partîya me pêşve dibe, bi terzê "kiryarên bêxwedîpirsîyar" û "ordîya dewleta Tirk zixtdikin" navdan û rastûrast "provokasîon" şanîkirin, heye. PPKK (Pêşeng) a ku dixwaze Partîya me bihilweşîne û tûnebike, ji bona vê yeke bikaranîna her-cûre xebat tenê zman û bi eşkeretî Partîya me dijmin daye îlankirin, herwûsa hetanî niha hin qomployên babetî li dijî Partîya me pêkanîye û vê talîyê jî têkilî kuştina 8 rêhevalên me bûye, û herwûsa dostê PSK-Î, ango PDK-Î bi rengê paşverû û serbazênkirêbûyî (askerên bi pere) nav dide, ji hela PSK-Î tê parastin. PSK-Î a ku ji bona dû-sê provokatorên ku dixwazin Partîya me tesfîye bikin û bi delîl, têkilîyên wan bi dewleta faşîstî Tirk re heye, dikeve tayê û qêrînên xwe dibe erşan, çi li ser kuştina 8 rêhevalên me yên hogir difikire? Ma gelo ev Partî, wê hêj "Pêşeng" a ku rekxistinek ji yên ajan-provokatore, û divê qompployê de cihê xwe gertîye, hêj biparêze?

Herwûsa, ma gelo CUD hewce dibîne ku derheqê van bûyeran û hêzan; ji ber ku CUD jî ji ber van hezên nav refên xwe de, bûye terefgirt, beyanateki bide, an ne? Qey ma CUD jî me dijmin dibîne?

Hêzên Pêşverû û Welatparêzên din, yên Îraq û Kurdistana-Başur! Hûn gavên rêkxistinî û kiryarî yên PKK, yên ku ji 15'ê Tebax'ê virde ser bingeha berxwedana çekdarî destpêkirne û kiryarên PKK yên çekdarî yên din, yên ji bona li Kurdistana-Bakûra-Rojava pêşvebirina TRNK li dijî dewleta faşîstî-mêtingera Tirk mabestin, çawan dibînin? Hûn xebatên Partîya me, yên li dijî ittîfaqa Evren û Saddam'ên faşîst, yên ji bona afirandina hevkarî û ittîfaqa hêzên dimokratîk û niştîmanperwerên Erep û Kurd, çawan dibînin? Tewrê hewe li dijî van xebatên qomplovan û hilweşandkar yên li dijî Partîya me û lawên gelê me yên hogir, çîye?

Gelê me di nav rewşekî ku ji qurnê, ji dinê û heremê hatîye qutkirin û tê înkar kirin de, dije. Û em tekoşîna berxwedana li hemberê vê rewşê bi şiklê delameta mirovî a esasî dibînin. Ne gengaze ku Partîya me, bilî temsîlkirina vê mafa gelê me a dadî û xwerû, tiştekî din bine fikara xwe. Ti îrade, -bi kîjan sedemê be bira benikare derkeve pêşberê îrada rizgarîya gelê me a xwedîmaf. Hevalên me yên hogir di oxira welat de canê xwe ta bihna dawî fîdakirin û xwîna xwe dilop bi dilop dan rijandin. Em dixwazin ku hurmet li şehîdên welat û daxwazên gelê me yên xwedîmaf re, hebe. Lewma gelê me û Partîya me, dixwazin ku dev ji van tewrên bi tehlûke û derî-mirovtî yên li dijî me, bê berdan. Dixwazin ku hîsaba van kirinan bê dayîn; dostanîyên heyîn di pratîkê de bên şanîkirin.

Partîya me û gelê me, heta hisaba van komployên li dijî îrada wan a bi qudret û li dijî yekîtîya wan pêkhatin, neyê dayîn; wê dev ji dû bûyeran bernade.

Ti xebatên xirakar, hilweşandkar û qomplowan nikarin îrada rizgarîya gelê me xwar û melisî bikin; yekitîya Partîya me birawestînin.

***Ji Serxwebûn û Azadîyê Bi Rûmettir Tiştek Nîne!**

***Bijî Partîya Karkerên Kurdistan (PKK)!**

***Bijî Enîya Rizgarîya Netewa Kurdistan (ERNK)!**

7 Gûlan 1985
Berpirsîyarîya Rojhelata-Navîn a PKK

DERÎYÊ ZÎMANÎ

Cankurd

Nîşanêd Nivîsandinê

-Li bal gelek nivîskarên Kurd, nemaze hindek Kurdistan a Başûr nîşanêd nivîsandinê ne giranbihane. Lê, bi rastî, giranbihabûna wan hêşt; ku ez wan têxinim nava "Hevotin a zimanê Kurdî" û ji xwendevanên hêja re xweya bikim

Homêr û Nazê hevre fêrdibin

Nazo xwarine xwe rakir, dest û çavêd xwe şuştin, defter û divitê xwe tevkirin û çû mala Homêr. Homêr ji xwarina xwe rakiribû, dest û çavêd xwe şuştibûn û li ser sewkiyê, xwe bo xwendinê amadekiribû. Homêr û Nazê hevre paşxwendina mal dikin. Bê paşxwendin zaro nikarin di dibistanê de pêşve herin.

Homêr gote Nazê:

-Ma tu çend nişanêd nivîsandinê dizanî?

-Ez?!

-Erê tu.

-Ez heftan ji wan dinasim.

-Ka bêje min !

-Bihnok, Jêrbihnok, Xal, Xalcot, Nişana pirsê, Nişana bangê û Donik.

Homêr li nivîsarekê niherî, rûpel bi rûpel têre çû û got:

-Ger nivîsin û xwendin a me bi Kurdî ba, emê hindê baştir bana.

-Ma tu Kurdî nizanî?

-*Ewê ku zimanê xwe fêr nabe; dilê dijminan şa dike".* Şoreşgêrekî wilo digot bavê min. Ez Kurdî ji te baştir dizanim.

Nazo dêmsor bû mîna kulilkê hinarê û got:

-De bira em bi Kurdî binivîsin û nişanêd nivîsandinê jî têxinin cîyên wan

-Erê! Ka bêje min; ez çi binivîsim.

Homêr wilo got û xwe ji nivîsandinê re amadekir.

Nazo, bi dengekî bilind got: Navnîşan (Kurdistan bê şoreş serbest nabe). Ducarkî û sêcarkî her pevekek dixwend, Homêr jî bi dilgermî dinivîsand. Li alîyê malê yê dî diya Homêr û a Nazê guh didan ser gotinêd wan. Diya Homêr gote mêvana xwe:

-Bi xwedê raste! Berê "candirme" dihatin gund, weke şêr û pilingan zor û setem dikirin. Lê niha, jerkî pêşmerge yên şoreşgêr daketine nava welatî; zor û setema wan bêtir bûye, lê tirsa dilê wan meztir bûye. Piştî lêdan û talanê vedigerin û xwe mîna dostan xweya dikin.

Eger ewan hindikan ji me bixapînin; nikarin, êdî, van lawan û keçan ji şoreşê birevînin û bidizin.

Nîşanêd nivîsandinê

Weke ku di jor de me dîtî; ci di xwendinê de û ci di nivîsandinê de; em rawestinan dixînin nava pevek û wêjeyan. Bê van rawestîn û vehesan, nikarin em wad û armancêd gotin û bêjtinê baş nasbikin. Lewre di hemî zimanên dema me de nîşanêd van rewestanan û vehesan hene, wek:

Bihnok: (,) Xal: (.) Nîşana pirsê: (?)

Jêrbihnok: (;) Xalcot: (:) Nîşana bangê: (!) Donik:()

1- Bihnok: (,)

-Bona cudakirina wêjeyên wek hev di gotinê de, ji bil (ji - xeynî) du wêjeyên dawîyê, çiku ewan bi (û) tên hevxistin, wek: Ez çûm serê kanîyê, Zaxo, Mihabad, Dêrsim û Wanê.

-Piştî pevekek ji xwe berê (bi Ingilîzî: Direct Speech) berî gotinê hatibe, wek:

Wî gote kurê xwe, çima tu nehatî mal?

-Berî navê (bangber: ewê ku em bang lê dikin) û di pey wî re, wek:

Min tu dîtî, Cano, di pencera bendexanê re

Gulê, ez û birayê te dê çîne Kurdistanê.

(Şanik: Gelek nivîskar hene piştî bangber nîşana bangê (!) dixînin nivîsandinê).

-Piştî pevek ên ku li pey hev, wek:

Isal, leşkerê faşîst gundan talan dike, salyanê bilind dike, malan wêran dike û gel ditirsîne.

-Bo cudakirina wêjeyên bi serê xwe, di pevekê de, wek:

Başe, ma çima faşist hêrişan nabe ser rêvemayên Kurd?.

Na, em ne hevalên rêvemayên Kurd in.

2- Jêrbihnok: (;)

- Di gotinê de, pir caran pevekin dirêj ditên, ev nîşana han du pevekan bi hevdixîne, wek:

Di rêya Serxwebûn û Azadiya gel de; ew rêya xwînî û tijî şin û dilsotin; dost û hevalên gel, bi hev re diholin, dijîn û dimirin.

- Ev nişana han cîyê (û) digire, gava (û) pir caran hebe.

- Du pevekên dirêj yên (ku) bi hevxistine, wek:

Armanca şoreşa me ewe; ku di Kurdistanê de ci û warê dijmin nemîne.

3- Xal: (.)

- Di dawîya pevekê de, nîşan a rawestînê (.) ditê:

Me divêt tu her bilind bî, ala rengîn kesk û zer.

- Piştî kurtkirina wêje û navan, wek:

S.Z. Sala Zayînî

H.R.K. Hêzên Rizgariya Kurdistan

Dr. Bizişk, Doxtir.

H.D. Hin din, an jî heya dawîyê.

Lê gava gelek Xal li pey hev bên; em dizanin ku piştî wan wêjeyan hindek din hebûn, nehatine gotin û ji nivîsînê kêm bûne, wek:

Serê xwe hejand û çavêd xwe vemirandin û got: ji hev heskin...

4- Xalcot: (:)

Ji bo xweyakirina gotinekê, jimartinekê, an jî fîrehkirina pevekê, wek:

Şaxên zimanê kurdî evin: Kurmancî, Soranî, Dimilî û...

5- Nişana pirsê: (?)

Di dawîya her pirsekê de, wek:

Ma kî dijî nola mirov? Kengê emê azad bijîn?

6- Nîşana bangê: (!)

Ehmedo lo! Rustemo! Keçê! Fatê! Xanê! Zarê!...

-Gava mirovek ecebmayî dimîne, wek:

Na, lo! Zehî! Rast! Fah! Fah!...

7- Donik: ()

Gava em bixwazin bêjeyekê xweş xweya bikin; emê têxinin nêv donikan, wek:

Niştimanê me (KURDİSTAN) welatekî parvekirîye.

Ez û Homêr, kurê hevseyê min (cîranê min) hevre diçin malê.

8- Donika mezin: ()

Ev pir di matimatik û logarîtman de bi kar tê.

9- Xêzik: (- -)

Wek: Di rêya xebatê de –rêya xwînrêtinê– ev û bazdan nîne.

10- Bendek: –

Ev nîşaneke di navbera du wêjeyan de tê; bo xweyakirina pêwendiya wan, wek:

Bedir-xan	Dij-faşîzmê	Hev-netewî
Nale-nan	Hêle-hêl	Hîr-hîra hespan

11- Bihnoka cîger: (,)

Hinde caran (,) dikeve cîyê tîpekê digire, wek:

di çavan de girîn, di des, tiving (cî yê –t– girtîye)

Mi, li şûna min, an jî e, li cîyê ez. ★

VUKC Saflarında Birleşen...

Baştarafı Arka Sayfada

yarak, cephe içindeki öncü rolünü sürekli bir biçimde güçlendirmesini ve pekiştirmesini gerektirir. Güçlü bir cephe için, parti önderliğinin sürekli korunmasının anahtarı, işçi-köylü bağlaşmasının sürekli olarak güçlendirilmesidir.» (Le Duan, Vietnam Devrimi syf; 31)

İşçi-köylü temel ittifakı etrafında cephenin gücü sürekli artmış, diğer yurtsever çevreler üzerinde etkinliği gelişerek, örgütsel kapsamını geniş alana yayabilmiştir. Bu yolla düşmanın kitleler ve özellikle bazı teslimiyetçi eğilimler üzerindeki etkisini kırarak, bu çevreler cephe içine alındı.

İşçi-köylü ittifakı ve Vietnam İşçi Partisi öncülüğünde olan UKC örgütsel inşada, *«ulusal demokratik devrimin bütün dönemleri boyunca..., bütün yurtsever ve ilerici halk tabakalarını bir araya getirmiş ve birleştirilmesi mümkün bütün milliyetleri ve dinsel toplulukları birleştirmiştir.»* (Le Duan, Viet. Devrimi syf; 30)

Peki bu nasıl sağlandı? En geniş kitlelerin örgütlendirilmesi, onların örgütlü birliklerinin yaratılması hangi temel araç etrafında gerçekleşti? Geniş kitlevi birliklerin bir araya getirilmesi ve ortak örgüt olan Cephe'ye seferber edilmeleri nasıl sağlandı? Burada Parti örgütleyici rolünü pratikte nasıl oynadı?

Hemen belirtelim ki, Vietnam'da da diğer ülkelerdeki gibi, kendi ülke somut koşullarının yaratıcılığı da dahil tüm araçlardan yararlanılmıştır. Ama temel örgütleyici araç rolünü silahlı propaganda birlikleri görmüştür.

Silahlı propaganda, esas olarak proletarya partisinin öncü güçleri tarafından yürütülen bir faaliyet olarak tüm sınıf ve katmanlara nüfuz etmiştir. Böylelikle Parti ile kitleler arasında bir köprü görevi görmüştür. Kitlelerin örgütlü birlikleri, Vietnam İşçi Partisi'nin öncü çekirdekleri etrafında yaratılmıştır. Silahlı propaganda birlikleri çeşitli sınıf ve katmanlar arasında, değişik sosyal kategoriler içinde yurtsever bilinci pekiştirmiş, halk kitlelerine güven vererek, onların yurtsever birliklerini oluşturmuştur. Bu, birliklerin sentezi olan cephenin inşasıydı aynı zamanda. Yani silahlı propaganda, bir yandan partinin temel çekirdeklerini örgütlüyor, onun etrafında cephenin örgütlenmesini sağlıyor, diğer yandan bu kitleler içinde gerilla mücadelesinde yer alacakları eğitiyor, gerillaya geçişin politik hazırlığını yaratıyordu.

Öz olarak ifade edilecekse, Vietnam'da da Cephe, sınıfların birliğidir. Ancak, sınıfların kendini örgütleyip, sözcüleri olan örgütleriyle cepheye katılacak yetiye sahip olmadıklarından, bu örgütleyici görevi proletarya partisi görüyor ve bizzat Vietnam İşçi Partisi'nin çekirdekleri olan Silahlı Propaganda birliklerinin faaliyetleriyle yaratılan kitlevi örgütler (Ulusal Kurtuluşçu İşçiler Birliği, UK. Köylüler Birliği, UK. Rahipler Birliği, UK. Kadınlar Birliği vs.) Cephenin kollarını oluşturuyordu. Böylece cephe içindeki politik birlik, aynı zamanda değişik sınıfların ideolojik mücadele platformunu da oluşturuyordu. *«Ortak bir politik programın tanımlanması temeline dayanan ilkeli bir savaşımın nasıl yürütüleceği bilinirse, o zaman birliği yıkmak ve cepheyi zayıflatmak yerine, birliği güçlendirecek ve cepheyi pekiştirecek tek şey yapılmış olur.»* (Le Duan. Viet. Devrimi syf; 31)

Vietnam İşçi Partisi önderliğindeki VUKC'si, «Herşey Cephe İçin, Herşey Zafer İçin» sloganı altında kitleleri eğitmeyi temel görev olarak ele aldı. Ayrıca VİP önderliğinde uygulanan esnek politikayla düşman saflarındaki çelişkileri keskinleştirerek, en iyi şekilde yararlanıldı. Ancak gerek düşman arasındaki çelişkilerden yararlanma ve tarafsızlaştırma olsun, gerekse cephe birliğini güçlendirmede olsun, bütün sorunlara proletaryanın leninist bakış açısı egemendi. Ve İşçi-köylü temel ittifakı harekete geçirildiği oranda, cephenin güç ve olanakları artarak geliştiğinden, düşman güçsüzleşiyor ve düşman safları arasındaki çelişkiler gelişip çatışmaya ulaşmasını sağlıyordu.

Cephe, kitlelerin siyasal şiddetini geliştirirken, kısmi ve yerel ayaklanmalara başvurarak, genel ayaklanmaya hazırlanırken, kurtarılmış bölgelerde başta toprak devrimi olmak üzere, eğitim, üretim, halk yönetimleri geliştirerek, halkın kendi kendisini yönetmesi demek olan demokratikleşmeyi sağladı. Ne var ki, geri cephede yapılan bütün bu çalışmaların yönü, asıl olarak işgal altındaki toprakları kurtarmaya yönelikti ve ona hizmet ediyordu. Cephe ve cephe gerisinde sürdürülen koordineli çalışmalar devrimin zemini oldu.

Sonuç olarak VUKC'si, VİP önderliğinde ulusal demokratik devrim hedeflerine ulaşmak için işçi-köylü temel ittifakına dayanarak, diğer sınıf ve kesimleri bu blok etrafında örgütleyip, öz güç temelinde halkın en geniş ulusal birliğinin yaratılıp, geliştirildiği siyasal şiddetinin ifadesidir.

★

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

VUKC Saflarında Birleşen Ve Savaşan Vietnam Halkı Mücadelesini Zaferle Taçlandırdı

Vietnam Ulusal Kurtuluş sorunu, Büyük Ekim Devriminin hemen ardından, proletarya önderliğinde çözüm sürecine girdi ve emperyalist-kapitalist sistemin üçüncü genel bunalımı döneminde, 1973'te Güney Vietnam Devriminin zaferiyle sonuçlandı. Ekim Devrimi öncesinde de Fransız sömürgeciliğine karşı halk sürekli direndi ve yabancı işgali hiç bir zaman tanıyıp meşru görmedi. Ne var ki, önderlikten kaynaklanan yetmezlik ve çıkmazlara uluslararası olumsuzlukların etkisi de eklenince sorun çözüme ulaşamadı. Fransız sömürgesi olan Vietnam'da, işçi sınıfı, burjvaziden önce şekillenmeye başlamışsa da, başlangıçta devrimde söz sahibi değildi. Bu nedenden ötürü XIX. yy. sonlarına doğru Fransız sömürgeciliğine karşı kültür özellikleri taşıyan geleneksel aydın karakterli köylü direnişleri mevcuttu. 1914 yıllarına kadar bu aydın-köylü hareketleri ağırlığını korudu. Bu süreçten itibaren Japon kapitalizminin etkisiyle burjuvazi "yenilikçilik" hareketini başlattı ve Ulusal Kurtuluş Hareketi, burjuvazinin denetimine girdi.

Bu iki hareket de toplumda yapılması gereken dönüşümleri gerçekleştirebilecek özelliklere sahip değildi. Aydın önderlikli köylü isyanları, ideolojik olarak Konfiçyüs düşüncesini taşıdıklarından, ulusal birliği yaratabilecek durumda değillerdi. İsyanlar, sömürgeciler tarafından sürekli kanla bastırıldı. Burjuvazi önderliği döneminde ise, milliyetçi bir çıkış varolmakla birlikte; sömürgecilik koşullarında oluşan, zayıf iktisadi temelli, kendi özgücüne güvensiz, Japonya'ya dayanarak sömürgeciliği tasfiye etmek hedefleniyordu. Nüfusun %90'nı oluşturan ve toprak talebi olan köylülüğün çıkarlarını temsil etmediğinden ötürü bu kesimi kendi önderliğinde mücadeleye seferber edemedi. Bu durumu, Le Duan şöyle ifade eder: *«Öteki ülkelerin tersine, Vietnam köylüleri, ekonomik ve politik bakımdan zayıf olan ulusal burjuvazinin hiç bir zaman ardından gitmemiştir. Köylülerin devrimci coşkusu ve istemleri burjuva sınırlarının çok ötesindeydi.»* (Viet. Devrimi syf; 29)

Ekim Devriminden sonraki süreçte Vietnam'a Marksizm-Leninizmin taşınılmaya başlanmasıyla ulusal kurtuluş sorunu da çözüm sürecine girdi. 1930'da Vietnam İşçi Partisi'nin kuruluşuyla işçi sınıfının siyasal öncü gücüne kavuşarak, ulusal kurtuluş hareketi doğru hattına girdi. İşçi sınıfının önderliğinde ideolojik-politik-askeri çizgisinin doğru belirlenmesi, ittifak anlayışının net belirlenmesi ve bu temelde işçi-köylü esas ittifakına dayanarak, 43 yıllık bir savaşımla sorun devrimci anlamda çözüme kavuştu. Çizginin en belirgin yanı Parti-Cephe-Ordu örgütlenmesinin doğru ele alınıp, tüm sorunları bu ana halkaya dayanarak marksit-leninist esasta tahlil etmesidir.

Bu yazı, VUKC'ni konu almaktadır. VUKC'nin temel amacı; bağımsız ve özgür bir toplumu yaratmak için düşmanının siyasal şiddetine karşı halkın siyasal şiddetini örgütleyip düşman gücünü tasfiye etmektir. Bu hedefi esas alan UKC'si net bir siyasal programa sahipti. Program, anti-sömürgeci, anti-feodal siyasal zemini temel aldığından; ülkeyi işgal altında tutan Fransız sömürgeciliğini ve daha sonra ABD emperyalistlerini ve yerli işbirlikçileri olan feodal-kompradorları tasfiye etmekti. Devrimin özü ulusal demokratiktir. Bu öze bağlı, yoksul köylülük ile işçi sınıfının siyasal amaçlarını içeren işçi-köylü bileşimindeki örgüt şekillendi. Demokratik devrimin özünü toprak devrimi ve halkın demokratik dönüşümü oluşturuyordu. Bu durum her şeyden önce her türlü bağımlılık ilişkisini oluşturan sömürgecilikle toplumun tam bir kopuşu anlamına gelen ulusal bağımsızlığın gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Bu nedenden ötürü cephe programının ana halkasını ulusal birliğin sağlanması için sömürgecilikle ekonomik-sosyal-siyasal ve kültürel tüm bağların kopartılması, sömürgeciliğin işgalini parçalayıp, toplumu bağımsız gelişme sürecine sokarak, toprak devrimini gerçekleştirip, toplumun demokratikleştirilmesi oluşturuyordu.

Programda belirtilen ulusal demokratik devrimin gerçekleştirilmesi, anti-sömürgeci ve anti-feodal mücadelenin zafere ulaştırılmasının ancak halk savaşı temelinde mümkün olabileceğini ifade eder. Siyasi şiddetle silahlı şiddeti birlikte kullanmayı esas alır. Uzun süreli savaşım içinde sağlanan ulusal birliğin ifadesi olan UKC inşasının yaratılması, Demokratik Vietnam Cumhuriyeti'nin iktidar gücü haline gelmiştir.

Yurtsever ve demokratik bir platforma sahip olan VUKC Programı etrafında tüm sınıf ve katmanlar örgütlenerek, düşmana karşı çeşitli düzeylerde direnişe seferber edildi. Diğer bir deyişle VUKC, bağımsızlık mücadelesinde komünist, devrimci ve vatansever tüm sınıf ve katmanlardan grup ve kişileri özelliklerine uygun bir şekilde konumlandırarak, ulusal birliğin güçlü bir zeminini oluşturdu. Bu zeminde yığınların düşmana karşı tüm güç, yetenek ve enerjileri değerlendirildi. Bu özelliği ile VUKC'si bir sınıfın örgütü değil, ulusal bağımsızlıktan çıkarı olan tüm sınıf ve katmanların örgütlü birliğinin ifadesidir. Ancak, VUKC'nin örgütlendirilmesinde, her sınıf temsilciliği veya örgütler düzeyinde inşa edilen bir birlik değildir. Vietnam'da cephe programının formüllendirilmesi veya cephe örgütünün inşası, doğrudan Vietnam İşçi Partisi'nin müdahalesi ve insiyatifi altında gerçekleşmiştir. Bunun böyle olması zorunluydu da. Zira Vietnam'da işçi sınıfı dışında sadece burjuvazi kendi partisine sahipti. Ancak burjuvazi kendi sınıfını bile temsil etme gücünü gösteremiyordu. Toplumda tek örgütleyici potansiyel güç işçi sınıfıydı. İşte bundan ötürü Vietnam proletaryası, kendi politik örgütü olan Vietnam İşçi Partisi eliyle örgütsüz kitleleri ulusal kurtuluş birlikleri biçiminde örgütlendirerek, Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni yarattı. Cephe içinde Vietnam Milliyetçi Partisi gibi bir örgüt yer alsa da, bu parti, kitle gücünden yoksun olduğundan cephe içinde bir etkinliğinden de bahsedilemez.

«Ortak ulusal çıkarları tam olarak temsil eden politik çizgisi sayesinde devrimin öncüsü olan Partimiz, doğal olarak kendisini Cephe'nin önderi kabul ettirmiştir. Devrimin ve ulusun çıkarı, Partimizin bağımsız politik çizgisini ve örgütünü sıkıca koruyarak ve cephe içinde partiyi her türlü küçük düşürücü, yıpratıcı eğilimlere karşı ko-

Devamı Syf: 39'da